

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Fleming Ian-Velmi duverne.pdb

PDB Name: Fleming Ian-Velmi duverne
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.6.2007
Modification Date: 5.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ian FLEMING
Velmi důvěrné
(For Your Eyes Only)

PĚT TAJNÝCH NAHLÉDNUTÍ DO ŽIVOTA JAMESE BONDA

NA ČEKANÉ

Oči za velkými gumovými motocyklistickými brýlemi byly tvrdé jako křemen a působily jako jediné ostrůvky klidu ve vřavě způsobené vytím motoru BSA M-20 v sedmdesátimilové rychlosti a svistem vzduchu kolem stroje a jezdce. Chráněny sklem brýlí zíraly nad středem řidítek upřeně a nehnutě před sebe jako dvě hlavně namířené zbraně. Ústa pod nimi zformoval vítr do stálého šklebu, který odhaloval velké zuby zasazené do bělavých dásní. Mírně nafouklé tváře jezdce se zachvívaly. Jeho černé rukavice s vysokými manžetami působily jako nebezpečné pařáty velkého dravce. Muž byl oblečený do uniformy kurýrního jezdce spojovací jednotky britské armády a jeho olivově zelený motocykl byl až na určité úpravy ventilů, karburátoru a tlumiče, které mu umožňovaly větší rychlost, stejný jako běžný armádní stroj. Nebýt nabitého lugu upevněného přezkou na nádrži, vypadal by jako každý kurýr.

Bylo sedm hodin květnového rána a tichá rovná silnice protínající les matně pableskovala jarním oparem. Mechové a květinové koberce mezi vzrostlými duby po obou stranách měly teatrální kouzlo lesů Versailles a St. Germain. Silnice druhé třídy D 98 sloužila jako místní komunikace v saintgermainské oblasti. Motocyklista právě projel pod dálnicí Paříž-Mantes, která už hřměla ruchem vozů směřujících do hlavního města. Jezdec mířil na sever k St. Germain. Na téměř prázdné silnici byl asi půl míle před ním jediný, skoro stejně vyhlížející kurýrní jezdec. Byl to mladší, štíhlejší muž, který si v pohodlném posezu při čtyřicetimilové rychlosti vychutnával jarní jítro. Nemusel pospíchat – jel na čas a bylo krásně. Přemýšlel, jestli si dá smažená nebo míchaná vejce, až kolem osmé dorazí na velitelství.

Pět set yardů, čtyři sta, tři, dvě, jedno sto. Zadní jezdec zpomalil na padesát. Stiskl pravou rukavici zuby a stáhl si ji. Zasunul ji mezi knoflíky bundy a rozeplnul přezku držící zbraň.

To už se musel objevit v zrcátku předního jezdce, protože ten se náhle prudce ohlédl, překvapen, že se v tuto ranní dobu setkává s druhým kurýrem. Napadlo ho, že bude z americké nebo francouzské vojenské policie. Mohl to být příslušník kterékoli z osmi národností tvořící personál SHAPE, ale když rozpoznal britskou uniformu, udivilo ho to i potěšilo. Kdo to k čertu může být? Zdvihl na pozdrav pravý palec a zpomalil na třicet, aby ho mohl druhý muž dojet. Jedním okem sledoval ve zpětném zrcátku blížícího se jezdce a v duchu probíral jména britských kurýrů ze zvláštní služby dopravní jednotky při velitelství. Albert, Sid, Wally – mohl by to být Wally, ten je podobně mohutný. Tak to je výborné. V jídelně si ho bude moct při snídani dobírat kvůli té malé Francouzce – Louise, Elise, Lise – tak nějak se jmenuje.

Muž s pistolí zpomalil. K přednímu jezdci mu chybělo padesát yardů. Obličej nepokřivený větrem měl strohé, tvrdé, snad slovanské rysy. V temných soustředěných očích se rudě zablýsklo. Čtyřicet yardů, třicet. Z lesa před mladým kurýrem vyletěla osamělá straka. Trhaně přelétla silnici a zmizela v keřích za značkou ST. GERMAIN 1 KM. Mladý muž se usmál a zdvihl jeden prst v pověřivém sebeochranném gestu – „Jedna straka znamená smutek“.

Dvacet yardů za ním pustil druhý kurýr řidítka, zdvihl luger, opřel si ho pečlivě o levé předloktí a vypálil.

Mladý muž rozhodil ruce a padal dozadu. Jeho stroj se stočil na levou stranu silnice, přehoupl se přes mělký příkop a zajel na mýtinu porostlou konvalinkami. Tam se postavil na zadní kolo a zvolna přepadl na mrtvého jezdce. Motor zakašlal a zadní kolo potrhlo mladíkovu uniformu a zničilo okolní květiny. Pak stroj utichl.

Vrah se na silnici obrátil do protisměru a zastavil. Postavil motocykl na stojan a vydal se mezi stromy. Poklekl vedle mrtvého muže a nešetně mu odtáhl oční víčko. Stejně drsně mu odebral kurýrní brašnu, jedním trhnutím mu rozeplal bundu a vytáhl mu z náprsní kapsy omšelou koženou peněženku. Pak mu prudce strhl ze zápěstí laciné hodinky, až se roztrhl pochromovaný tah. Vstal a přehodil si kurýrní brašnu přes rameno. Peněženku a hodinky zasunul do kapsy bundy a naslouchal. Kromě lesních zvuků a občasného zapraskání horkého kovu havarovaného motocyklu bylo naprosté ticho. Vrah se ve vlastních stopách vrátil na silnici. Šel pomalu a nohama přihrnoval trávu přes stopy po pneumatikách. Zvláštní práci si dal s hlubokými rýhami v příkopu. Nakonec se zastavil vedle svého motocyklu a podíval se na ostrov konvalinek. Byl spokojen. Tady to najdou snad jen policejní psi, a to jim na desetimilovém služebním úseku bude trvat hodiny, možná i dny – každopádně dostatečně dlouho. Na téhle práci je nejdůležitější jistota a bezpečnost. Mohl toho chlapa odprásknout už ze čtyřiceti yardů, ale dal přednost mnohem jistějším dvacet.

Odcizení hodinek a peněženky bylo pouhým profesionálním tahem.

Spokojen sám se sebou uvolnil motocykl ze stojanu, elegantně se vyhoupl do sedla a nastartoval. Pomalu, aby nezanechal stopy na silnici, se rozjel zpátky a za minutu už měl na tachometru znovu sedmdesát a obličej opět znetvořený větrem do tuřínového šklebu.

Les v místě vraždy, který na těch několik okamžiků zatajil dech, začínal znovu dýchat.

James Bond si dal první večerní skleničku u Fouqueta. Nebyl to rozumný počín – ve francouzských kavárnách se nedá pořádně pít. Na chodníku před kavárnou a za slunečního svitu si člověk nemůže dát vodu nebo whisky nebo gin. Fine a l'eau je celkem silná, ale opijí, aniž by nějak zvlášť dobře chutnala. Quart de champagne nebo champagne a l'orange se dá vypít před obědem, ale večer vede jedna quart k další a láhev nevýrazného šampaňského je špatným základem pro celovečerní popíjení. Dalo by se uvažovat i o pernodu, ale ten se dá pít jen ve společnosti. Bond kromě toho nesnášel jeho lékořicovou chuť, která mu připomínala dětství. Ne, v kavárnách musíte pít ten nejmínější z muzikálových nápojů, které právě ke kavárnám patří, a Bond volil vždy stejně – americano, tedy hořké campari, cinzano, silný plátek citronu a sodovku. Pokud jde o tu, vždy vyžadoval perner, neboť podle jeho zkušenosti byla drahá sodovka nejlevnějším způsobem, jak vylepšit mizerný nápoj.

Kdykoli byl Bond v Paříži, držel se úporně stejných míst. Bydlel vždy v Terminus Norde, protože měl rád nádražní hotely a protože tehle z nich byl nejméně okázalý a nejanonýmnější. Obědval v Café de la Paix, v Rotonde nebo v Dôme, protože tam měli slušnou kuchyni a protože ho bavilo pozorovat tamní hosty. Když se chtěl pořádně napít, zašel do Harryho baru, jednak pro kvalitu zdejších nápojů, jednak ze vzpomínky na mládí, kdy v šestnácti poprvé přijel do Paříže a zařídil se podle Harryho inzerátu v Continental Daily Mail – řekl taxikáři „San Krú de Nú.“ Tím začal jeden z nejpozoruhodnějších večerů v jeho životě, v němž téměř současně přišel o panictví i náprsní tašku. Na večere chodíval do velkých restaurací – Véfour, Caneton, Lucas-Carton nebo Cochon d'Or. Ty se podle jeho mínění a bez ohledu na to, co psal Michelin o Tour d'Argent, Maximovi a podobných, stále vyhýbaly přílivu obchodníků a turistů. A navíc měl rád jejich kuchyni. Po večeri obvykle zašel na Place Pigalle a čekal, co se mu přihodí. Když se mu jako obvykle nic nepříhodilo, šel pěšky přes Paříž až do Gare du Nord a uložil se k spánku.

Toho večera se však Bond rozhodl odložit zaprášený adresář a starosvětsky si užít. V Paříži se zastavil po neúspěšném pokusu převést přes maďarsko-rakouské hranice jistého Maďara. Bonda poslali, aby řídil celou operaci přes šéfa stanoviště V To se pochopitelně vídeňské pobočce nelíbilo. Došlo k nedorozumění – záměrným. Maďar zahynul v hraničním minovém poli. Případ měl jít k soudu. Bond se vracel do Londýna, kde měl nazítří podat hlášení. Pomyšlení na to ho skličovalo. Dnešek byl tak nádherný – jeden z oněch dnů, kdy člověk málem uvěří, že Paříž je krásná a veselá – a Bond se rozhodl dát městu ještě jednu příležitost. Najde si dívku, skutečnou dívku, kterou vezme na večeri do nějaké snobské restaurace v Bois, třeba do Armenonville. Aby jí vymazal z očí výraz touhy po penězích, který v nich nepochybně bude, dá jí co nejdřív padesát tisíc franků a řekne jí: „Budu ti říkat Donatienne nebo možná Solange, protože tahle jména odpovídají mé večerní náladě. Nějaký čas už se známe a tyhle peníze jsi mi půjčila, když jsem se ocitl v úzkých. Tady jsou a teď si řekneme, co jsme dělali od našeho loňského setkání v Saint Tropez. Já začnu a ty si mezitím vyber z jídelního a nápojového lístku tak, abys byla co nejšťastnější a nejtlustší.“ A ona se uvolní, že už nemusí nic předstírat, zasměje se a řekne: „Ale Jamesi, já nechci být tlustá.“ A tak tam budou sedět v atmosféře „Paris in the Spring“ a Bond zůstane střízlivý a bude ho zajímat dívka i všechno, co bude říkat. A na konci večera přece nebude jeho chyba, když se ukáže, že to nebylo jako v těch letitých legendách o tom, jak se v Paříži daří lásce. Bond seděl u Fouqueta, čekal na americano a usmíval se vlastnímu vzrušení. Věděl, že si jen pohrává s fantazií, než konečně odvrhne město, které od války upřímně nenáviděl. Od roku 1945 ho v Paříži nepotkal jediný šťastný den. Nebylo to proto, že město prodalo své tělo. To udělala i mnohá jiná. Paříži zmizelo srdce – zastavila je turistům, zastavila je Rusům, Rumunům a Bulharům, zastavila je spodině světa, která postupně město přejímala. Ano, zastavila srdce i Němcům. Dalo se to vypořádat z lidských očí – zatrpklých, závistivých, zahanbených. Architektura? Bond se podíval na černé kolony nablýskaných vozů, v nichž se smutně odráželo slunce. Všude to bylo stejné jako na Champs Élysées. Pouhé dvě hodiny denně jste mohli skutečně vidět město – mezi pátou a sedmou ranní. Po sedmé je zahltil hřmotný proud černého kovu, s nímž se nemohly srovnávat žádné nádherné budovy ani široké bulváry lemované stromy.

Na mramorové desce stolu zarachotil podnos. Číšník nenapodobitelným grifem jednou rukou odstranil uzávěr perrieru. Podstrčil účet pod nádobku s ledem, řekl obvyklé „Voilà, M'sieur“ a odpěchal pryč. Bond si dal led do sklenice, doplnil ji sodovkou a dlouze se napil. Opřel se a zapálil si cigaretu Laurens jaune. Večer nepochybně skončí nezdarem. I kdyby během hodiny našel dívku, obsah určitě nebude odpovídat obalu. Při bližším zkoumání se ukáže, že má unavenou vlhkou pórovitou pleť francouzské měštky. Světlé vlasy pod elegantním sametovým baretem budou u kořínků hnědé a hrubé jako klavírní struny. Mátová ústní voda neskryje polední česnek. Okouzující postava bude složité dotvářena gumou a dráty. Dívka bude z Lille a zeptá se ho, jestli je Američan. A, usmál se Bond v duchu, ona nebo její maquereau mu ukradnou peněženku. La ronde! Bude tam, kde už jednou byl. Tedy víceméně. K čertu s tím vším!

Ze středního proudu vozů na ulici se oddělil oprýskaný Peugeot 403, překřížil pravý proud a za obvyklého skřípění brzd, trubení a nadávek zaparkoval vedle řady vozů u chodníku. Z peugeotu lhostejně vystoupila dívka a zamířila na chodník. Bond se napřímil. Měla všechno, naprosto všechno, co si ve své fantazii vysnil. Byla vysoká, a přestože byla zahalená v lehkém plášti do deště, její pohyby a držení těla slibovaly krásnou postavu. V obličejí se jí zračilo veselí i drzost, patrně už z jejího způsobu řízení vozu, ale stisknuté rty prozrazovaly netrpělivost a oči starost. Kráčela davem po chodníku šikmo od vnějšího okraje k vnitřnímu.

Bond sledoval, jak se blíží ke stolkům a míří do uličky. Bylo to samozřejmě beznadějně. Měla tu určitě schůzku – nejspíš s milencem. Byl to typ ženy, který vždycky patří někomu jinému. A šla pozdě. Proto tak spěchala. Neuvěřitelná náhoda.

Světlé vlasy pod elegantním baretem! A dívala se přímo na něj. A usmívala se...!

Než se Bond stačil vzpamatovat, přistoupila dívka k jeho stolu, odtáhla si židli a posadila se.

Pevně se mu zahleděla do překvapených očí. „Promiňte, že jdu pozdě, ale bojím se, že budeme muset hned jít. Čekají vás v kanceláři. Rychlé ponoření,“ dodala tiše.

Bond sebou trhl a probral se. Ta dívka byla nepochybně od „firmy“. „Rychlé ponoření“ byl slangový výraz lidí od Tajné služby, vypůjčený od ponorkového loďstva. Znamenalo to špatné zprávy – ty nejhorší. Bond sáhl do kapsy a hodil na stůl několik mincí. „Dobře, tak jdeme,“ řekl. Vstal a šel za ní uličkou mezi stoly a přes chodník k jejímu vozu, který stále překážel v pravém jízdním pruhu. Každou chvíli sem mohl přijít policista. Z okolních vozů je sledovaly rozhněvané pohledy. Motor stále ještě běžel. Dívka prudce zařadila dvojku a vplula do proudu vozidel.

Bond se na ni ze strany podíval. Bledá pleť byla hedvábná. Světlé vlasy také – až ke kořínkům.

„Odkud jste a o co tu jde?“ zeptal se jí.

„Ze stanoviště,“ odpověděla, aniž odhlédla od řízení. „Asistentka druhého stupně. Služební číslo 765, Mary Ann Russellová. Nemám ponětí, o co tu jde. Jen jsem zahlédla depeši od M šéfovi stanoviště. Naléhavé a podobně. Měl vás okamžitě nechat najít a povolat na pomoc i Deuxieme, když to bude nutné. Šéf stanoviště F říkal, že se v Paříži vždycky zdržujete na stejných místech. Já a ještě jedna dívka jsme dostaly jejich seznam.“ Usmála se. „Zkusila jsem jen Harryho bar a po Fouquetovi jsem chtěla začít s restauracemi. Bylo úžasné, jak rychle jsem vás našla.“ Věnovala mu rychlý pohled. „Doufám, že jsem se nechovala nějak nápadně.“

„Byla jste dobrá,“ pochválil ji Bond. „Jak byste to zařídila, kdybych tam byl s nějakou dívkou?“

Zasmála se. „Asi nějak podobně, jen bych vám říkala ‚pane‘. Měla jsem jen starost, jak byste s tou dívkou naložil.

Kdyby začala dělat scény, byla jsem připravená nabídnout jí odvoz domů a vy byste jel taxikem.“

„Zřejmě jste velmi pohotová. Jak dlouho jste u Tajné služby?“

„Pět let. Tohle je má první zahraniční stáž.“

„A jak se vám líbí?“

„Práce mě baví. Večery a volné dny jsou trochu dlouhé. Není snadné si v Paříži najít přátele, aby“ – ironicky se ušklíbla – „aby to byli jen přátelé. Chci jen říct,“ dodala spěšně, „že nejsem nějaká pruderní, ale Francouzi jsou v tomhle hrozně nudní. Musela jsem přestat jezdit metrem a autobusy. V kteroukoli denní dobu jsem končila s poštípaným zadkem.“ Zasmála se. „Kromě té jednotvárnosti a bezradnosti, co na to těm chlapům říct, to skutečně bolelo. Měla jsem toho po krk. A tak jsem si koupila tohle auto a ostatní auta mi víceméně uhýbají. Pokud se řidičům nepodíváte do očí, odradíte i toho nejdřívějšího. Bojí se, že je nevidíte. A taky se bojí tohoto otlučeného auta. Nechávací vám dostatečně velký prostor.“

Dojeli na Rond Point. Jako by chtěla předvést svou teorii v praxi, prudce jej objela a drze přeťala proud vozů příjezdících od Place de la Concorde, který se záračně rozdělil a nechal ji projet do Avenue Matignon.

„Nebylo to špatné,“ poznamenal Bond, „ale nedělejte si z toho zvyk. Mohla by vám přijít do cesty nějaká francouzská Mary Ann.“

Zasmála se a odbočila do Avenue Gabrielle, kde zaparkovala před pařížským ústředím Tajné služby. „Takhle jezdím jen ve službě,“ řekla.

Bond vystoupil a obešel vůz. „Díky za svezení,“ řekl. „Až se to tu trochu zklidní, mohu vás pro změnu vyvézt já?“ řekl.

„Neštípá v Paříži se nudím stejně jako vy.“

Podívala se na něj velkýma modrýma očima. „Pojeďu moc ráda,“ řekla vážně. „Přes zdejší centrálu mě snadno najdete.“

Bond jí skrze okénko stiskl ruku na volantu. „Výborně,“ řekl, obrátil se a rychle prošel obloukovými dveřmi.

Velitel perutě Ratray, šéf stanoviště F, byl obtlouklý růžolící muž se světlými vlasy sčesanými dozadu. Potrpěl si na vybrané oblečení, manžetové knoflíčky, saka s dvěma rozparky, motýlky a vzorované vesty. Dělal dojem bonvivána a milovníka dobrého jídla a pití, který trochu narušovaly jen pomalé prohnaté oči. Kouřil jednu gauloisku za druhou a jeho kancelář byla prosáklá kouřem. S úlevou Bonda přivítal. „Tak která vás našla?“

„Russellová. U Fouqueta. Je tu nová?“

„Je tu půl roku a je dobrá. Ale posadte se. Musím vám říct spoustu věcí, abyste se mohl pustit do práce.“ Naklonil se nad intercom a stiskl tlačítko. „Pošlete depeši M, prosím. Osobně od šéfa stanoviště. ,007 nalezen a nyní informován.“ Pustil tlačítko.

Bond si přitáhl židli k otevřenému oknu, aby se vyhnul mlžné cloně kouře z gauloisek. Z dálky sem tiše doléhal pouliční ruch ze Champs Élysées. Ještě před půl hodinou měl Bond Paříže plné zuby a těšil se na odjezd. Teď doufal, že zůstane. „Včera ráno někdo zabil našeho kurýra, který jel z SHAPE do St. Germain,“ řekl šéf stanoviště F. „Vezl týdenní zprávy zpravodajské složky SHAPE, zprávy spřátelených zpravodajských služeb včetně přehledů, rozkaz pro případ války se státy za železnou oponou – všechno přísně tajné materiály. Někdo ho zastřelil jednou ranou zezadu. Vzal mu kurýrní brašnu, peněženku a hodinky.“

„To je zlé,“ řekl Bond. „Není možné, že to bylo obyčejné loupežné přepadení? Nebo si myslí, že ta peněženka a ty hodinky sloužily k odvedení pozornosti?“

„Bezpečnostní složky SHAPE se nemohou dohodnout. Většinou si myslí, že se jednalo o zastírací manévr. Sedm hodin ráno je nezvyklá doba pro loupežné přepadení. Ale můžete se s nimi o to přit, až se tam dostanete. M vás pověřil, abyste ho osobně zastupoval. Má s tím velké starosti. Kromě ztráty zpravodajských informací se jejich zpravodajcům nikdy nelíbilo, že naše stanoviště je jaksi mimo jejich rezervaci, abych tak řekl. Celá léta usilují o to, aby se saintgermainská jednotka včlenila do zpravodajské sítě SHAPE. Ale víte, jak moc si M potrpí na nezávislost.

Bezpečnostní složky NATO mu nikdy neseděly. Vždyť přímo ve zpravodajském oddělení SHAPE pracuje nejen několik Francouzů a jeden Ital, ale šéfem kontrašpionáže a bezpečnosti je Němec!“

Bond hvízdal.

„Potíž je v tom, že tahle zatracená záležitost by jim mohla pomoci k tomu, aby přiměli M ke změně názoru. V každém případě vám vzkazuje, abyste tam neprodleně zajel. Už jsem vám vyřídil povolení. Mám pro vás propustku. Máte se hlásit u plukovníka Schreibera z velení bezpečnostního oddělení. Je to Američan, schopný chlap. Dělá na tom případu od začátku. Pokud mohu soudit, určitě už zařídil všechno potřebné.“

„Co zařídil? A co se vůbec stalo?“

Šéf stanoviště F zdvihl ze svého psacího stolu mapu a přistoupil s ní k Bondovi. Byla to podrobná Michelinova mapa Environs de Paris. „Tady jsou Versailles a tady, severně od parku, je velká křižovatka dálnice Paříž-Mantes a versailleských silnic. Několik set yardů severně od ní na N 184 sídlí SHAPE. Každou středu v sedm hodin ráno odtud vyjíždí zvláštní kurýr s celotýdenními materiály, o kterých jsem vás informoval. Musí se dostat do malé vsi Fourqueux hned u St. Germain, doručit materiály službukonajícímu důstojníkovi našeho velení a v půl osmé se hlásit na SHAPE. Z bezpečnostních důvodů neprojíždí touto zastavěnou oblastí, ale podle rozkazu jede po N 307 do St. Nom, sjíždí doprava na D 98, podjíždí dálnici a lesem se dostává k St. Germain. Je to asi dvanáct kilometrů a dá se to snadno ujet pod čtvrt hodiny. Včera jel desátník ze spojovací jednotky, dobrý spolehlivý chlap jménem Bates. Když se do tři čtvrtě na osm neohlásil na SHAPE, poslali dalšího jezdce, aby se po něm podíval. Ten nenašel ani stopu a Bates se na našem velení neohlásil. Ve čtvrt na devět už na případu pracovalo bezpečnostní oddělení a v devět byly silnice zablokovány. SHAPE informovalo i policii a Deuxieme a vyslalo skupiny hledačů. Našli ho psi, ale až v šest večer, takže pokud na silnici zůstaly nějaké stopy, v tu dobu už byly zcela smazány provozem.“ Šéf F podal mapu Bondovi a vrátil se ke stolu. „A to by bylo tak všechno, kromě obvyklých rutinních postupů – blokády hranic, přístavů, letišť, atakdále. To nám však nepomůže. Pokud to byla profesionální práce, mohl se ten člověk i s materiály dostat ze země už někdy kolem poledního, nebo je během hodiny dodat na nějaké velvyslanectví v Paříži.“

„Přesně tak,“ přitakal Bond netrpělivě. „Takže co ode mě M vlastně očekává? Mám říct SHAPE, aby to probrali ještě jednou, ale důkladněji? Tohle vůbec není má parketa. Považuji to za ztrátu času.“

Šéf F se účastně usmál. „V podstatě jsem mu přes utajovač řekl totéž. Taktně. Starý pán byl celkem rozumný. Prý jen chce ukázat SHAPE, že tu záležitost bere stejně vážně jako oni. Vy jste byl v tu chvíli volný a víceméně na místě a M prohlásil, že váš způsob myšlení by mohl odhalit nějaký neviditelný faktor. Zeptal jsem se ho, co tím myslí, a on mi odpověděl, že v každém takovém přísně střeženém místě je nějaký neviditelný člověk – každý ho bere tak samozřejmě, že ho vůbec nevnímá – může to být zahradník, myč oken, pošťák. Řekl jsem mu, že na SHAPE na tohle určitě mysleli, protože podobné věci obvykle páchají poddůstojníci a mužstvo. M mi řekl, abych trochu zapojil fantazii, a zavěsil.“ Bond se zasmál. Představil si M, jak vraští čelo a slyšel jeho nerudný hlas. „Tak dobře,“ řekl, „uvidím, co se dá dělat. Kam mám podat zprávu?“

„Sem. M do toho nechce plést St. Germain. Veškerá vaše hlášení budu odesílat rovnou do Londýna, ale nemusím tu být osobně, až budete volat, takže určím někoho, kdo vám bude čtyřicet hodin denně k dispozici. Mohla by to být Russellová. Našla si vás, takže se o vás taky může postarat. Vyhovuje vám to?“

„Ano,“ řekl Bond, „nic proti tomu.“

V otlučeném peugeotu, který mu přidělil Rattray, se vznášel její parfém. Stopy po ní byly i v přihrádce přístrojové desky – půl tabulky Suchardovy mléčné čokolády, pokroucený papírek se sponkami do vlasů, brožované vydání Johna O'Hary, osamělá semišová rukavice. Bond na ni myslel až k Etoile, kde si tyhle myšlenky zakázal. Rychle projel Bois. Podle Rattraye mu cesta při rychlosti padesáti mil za hodinu měla trvat asi čtvrt hodiny. Bond mu řekl, ať počítá s poloviční rychlostí a dvojnásobným časem a řekne plukovníku Schreiberovi, že u něj bude v půl desáté. Za Porte de Saint Cloud byl slabý provoz a Bond jel sedmdesátkou až k druhému výjezdu, který byl označen značkou s červenou šipkou a nápisem SHAPE. Bond vyjel do svahu a dostal se na N 184. Po dalších dvou stech yardech stál uprostřed silnice dopravní policista, o němž byl Bond informován. Policista mu ukázal, že má odbočit vlevo do velké brány a dojet k prvnímu kontrolnímu stanovišti. Tady vyhlédl ze své budky americký policista v šedé uniformě a podíval se na Bondovu propustku. Řekl mu, ať ji podá dovnitř, kde si ji vzal další francouzský policista, který si poznamenal některé údaje na předtištěný formulář. Poté podal Bondovi velké plastové číslo na čelní sklo a pokynul mu k odjezdu. Když Bond vjížděl na parkoviště, nečekaně jako na divadle se rozsvítilo asi sto obloukových světel, které nasvítily asi akroplochy zastavěné nízkými armádními montovanými baráky. Bond s pocitem nahoty přešel po šterkovaném otevřeném prostranství pod vlajkami států NATO a vyběhl čtyři nízké schody k širokým proskleným dveřím, jimiž se vcházelo do budovy Nejvyššího velení spojeneckých sil v Evropě. Zde bylo hlavní kontrolní stanoviště. Americký a francouzský vojenský policista prověřili jeho propustku a poznamenali si podrobnosti. Pak ho předali britskému vojenskému policistovi v červeném baretu, který ho vedl hlavní chodbou kolem nekonečné řady kancelářských dveří. Nebyla na nich jména, jen obvyklé nesrozumitelné zkratky. Na jedné stálo COMSTRIKFLTANT AND SACLANT LIAISON TO SACEUR. Bond se zeptal, co to znamená. Vojenský policista to buď nevěděl, nebo dbal bezpečnostních pokynů. „To vám přesně neřeknu, pane,“ odpověděl lhostejně.

Za dveřmi s nápisem Plukovník G. A. Schreiber, velitel bezpečnosti Nejvyššího velení, našel Bond upjatého Američana středních let s šednoucími vlasy a zdvořile odmítavým chováním ředitele banky. Ve stříbrných rámečcích na jeho stole stálo několik rodinných fotografií. Kromě nich tam byla už jen váza s jedinou bílou růží. V kanceláři nebyl cítit tabák. Po zdvořile přátelském úvodu poblahopřál Bond plukovníkovi k jeho bezpečnostním opatřením. „Všechny ty kontroly a dvojité kontroly to nepříteli značně ztěžují,“ řekl. „Už se vám někdy něco ztratilo, nebo zaznamenali jste nějaký vážný pokus o loupež?“

„Ne na obě otázky, komandéře. Pokud jde o velitelství, jsem poměrně spokojený. Trápí mě spíše jednotky usídlené mimo. Kromě vašeho stanoviště Tajné služby máme různá detašovaná spojovací pracoviště. Pak jsou tu přirozeně ministerstva vnitra čtrnácti různých států. Nedokážu odhadnout, co může prosáknout u nich.“

„Není to snadná práce,“ souhlasil Bond. „Ale k tomu případu. Objevilo se něco nového od vašeho posledního

rozhovoru s velitelem perutě Rattrayem?“

„Máme tu kulku. Luger. Přetřela míchu. Byla vypálena přibližně ze třiceti yardů, plus minus deset yardů. Jestliže nás člověk jel rovně, muselo to být zezadu na stejnoúrovňové trajektorii. Ten vrah asi nestál na silnici, musel tedy střilet z nějakého vozidla.“

„Takže ho váš člověk viděl ve zpětném zrcátku?“

„Patrně.“

„Když vaši jezdci zjistí, že jsou sledováni, mají nějaké únikové pokyny?“

Plukovník se pousmál. „Jistě. Mají co nejrychleji ujíždět pryč.“

„A v jaké rychlosti váš člověk havaroval?“

„Domnívají se, že nejel příliš rychle. Mezi dvaceti a třiceti mílemi za hodinu. K čemu směřujete, komandéře?“

„Napadlo mě, jestli se podle vás jedná o amatérskou nebo profesionální práci. Jestliže se váš člověk nesnažil uniknout a viděl vraha ve zpětném zrcátku, což je podle mě pravděpodobné, pak ho považoval spíše za přítele než za nepřítele. To by naznačovalo určitý převlek, který by v téhle oblasti nebyl nápadný – něco, co by váš člověk přijal i tak časné ráno.“

Přes plukovníkovo hladké čelo se přehnala lehká chmura. „Komandéře,“ řekl s nádechem nervozity v hlase, „zvážili jsme přirozeně všechny možnosti, včetně té, o níž jste se zmínil. Včera v poledne vyhlásil velící generál v této záležitosti stav nejvyšší pohotovosti, byl ustanoven bezpečnostní a bezpečnostně-operační výbor a od toho okamžiku jsou systematicky zkoumána všechna hlediska, všechny náznaky i stopy. A můžu vám říct, komandéře,“ plukovník zdvihl pečlivě udržovanou ruku a nechal ji zvolna, ale významně klesnout na psací stůl, „že každý, kdo do tohoto případu vnese byť zlomek původní myšlenky, je nepochybně vzdáleným příbuzným Einsteina. Není tu nic, opakuji nic, co by s tou záležitostí pohnulo dopředu.“

Bond se chápavě usmál a vstal. „V tom případě, plukovníku, nebudu dnes večer plýtvat vaším časem. Kdybyste mi mohli poskytnout informace z dosavadních jednání, které by mě dostaly do obrazu, a kdyby mi někdo z vašich lidí mohl ukázat cestu do jídelny a do mého pokoje...“

„Jistě, jistě.“ Plukovník stiskl tlačítko zvonku. Vstoupil mladý, nakrátko ostříhaný pobočník. „Proctore, zaveďte komandéra do jeho pokoje v křídle VIP, a pak ho vezměte do baru a do jídelny.“ Obrátil se k Bondovi. „Písemné podklady vám připravím, než se najíte a napijete. Budou připraveny v mé kanceláři. Pochopitelně se nesmí dostat ven, takže s nimi budete moci pracovat jen ve vedlejší kanceláři a Proctor vám podá případné další potřebné informace.“ Zdvihl ruku. „Vyhovuje vám to tak? Uvidíme se ráno.“

Bond se rozloučil a vyšel za pobočníkem. Cestou po neutrálně vymalovaných a neutrálně páchnoucích chodbách si uvědomil, že je to pravděpodobně nejbezpečnější případ, jaký kdy měl. Když si s ním nevěděly rady bezpečnostní složky čtrnácti států, jakou naději měl on? Když se toho večera dostal do postele ve spartánsky luxusním pokoji pro hosty, rozhodl se, že případu věnuje pár dní – a to hlavně proto, aby mohl strávit co nejvíc času ve společnosti Mary Ann Russellové – a pak si sbalí kufry. Po tomto rozhodnutí okamžitě upadl do hlubokého bezstarostného spánku. Ne za dva, ale za čtyři dny, když v Saintgermainském lese svítalo, ležel James Bond na mohutné větvi dubu a pozoroval malou prázdnou mytínu vedle silnice D 98, na níž byla spáchána vražda.

Od hlavy k patě byl oblečený do zeleno-hnědo-černého výsadekářského maskovacího obleku. Měl začerněné ruce a přes hlavu kapuci s úzkými otvory pro oči a ústa. Kdyby stálo slunce výš a stíny byly hlubší, maskování by bylo ještě výhodnější, zcela neviditelné odkudkoli ze země, dokonce i přímo zpod stromu.

Průběh událostí byl následující. První dva dny strávené na SHAPE byly podle očekávání ztrátou času. Bond nedosáhl vůbec ničeho, kromě toho, že se stal mírně nepopulární svými opakovanými otázkami. Ráno třetího dne, když už se málem chystal rozloučit a odejít, ho zastihl plukovníkův telefonát. „Komandéře, včera večer se vrátila poslední skupina policejních psů, kteří podle vašich instrukcí prohledávali celý les. Je mi líto,“ řekl bez náznaku lítosti, „ale zcela bezvýsledně.“

„Aha. Moje chyba, že ztráceli čas. Nevadilo by vám, kdybych si promluvil s psovodem?“ řekl Bond spíše proto, aby plukovníka podráždil.

„Ne, ne. Dělejte, jak myslíte. Mimochodem, komandéře, jak dlouho se hodláte zdržet? Přirozeně vás nijak neomezujeme, ale jde mi o váš pokoj. Během několika dnů přijede zřejmě velká skupina Holanďanů. Vysoce postavených, přirozeně. Administrativa mi tvrdí, že bude poněkud nouze o místo.“

Bond neočekával, že bude s plukovníkem Schreiberem vycházet, a ani se o to nesnažil. „Uvidím, co řekne můj šéf, a zavolám vám, plukovníku,“ řekl přátelsky.

„Zavolejte, prosím.“ Plukovníkův hlas byl přiměřeně zdvořilý, ale oběma mužům došla trpělivost a současně zavěsili. Hlavní psovod byl Francouz z Landes. Měl téžavé tajňácké oči pytláka. Bond se s ním setkal u kotců, ale psovodova přítomnost provokovala německé ovčáky ke štěkotu, a tak vzal Bonda do své malé kanceláře, v níž visely na věšácích dalekohledy, nepromokavé pláště a psí postroje a podél stěn stály holínky. Bylo tu několik dřevěných židlí a stůl zakrytý podrobnou mapou Saintgermainského lesa. Mapa byla tužkou rozdělena do čtverců. Psovod na ni ukázal. „Naši psi prošli celou oblast, monsieur. Nic tam není.“

„Chcete říct, že jste to jen prošli, ne prohledali?“

Psovod se poškrábal na hlavě. „Měli jsme trochu potíže, monsieur. Přeběhlo tam pár zajíců. A narazili jsme na několik liščích nor. A taky nám trvalo dost dlouho, než jsme je dostali z té mytíny poblíž Carrefour Royal. Zřejmě tam pořád cítily ty cikány.“

„Aha,“ řekl Bond s mírným zájmem. „Ukažte mi, kde to je. A o jaké cikány šlo?“

Psovod nedbale ukázal špinavým malíčkem. „Tady je Etoile Parfaite a tady, kde se to stalo, se to jmenuje Carrefour des Curieux. A tady, vlastně jako třetí vrchol trojúhelníka, je Carrefour Royal. Samý starý názvy.“ Po krátké odmlce

dramaticky dodal. „Celý to protíná ta silnice smrti.“ Vytáhl z kapsy tužku a tečkou označil místo poblíž křižovatky. „Tady na té mýtině, monsieur, stál skoro celou zimu cikánský karavan. Odjeli minulý měsíc. Docela po sobě uklidili, ale ten jejich pach budou psi cítit ještě pár měsíců.“

Bond mu poděkoval a poté, co si s obdivem prohlédl psy a lehce pohovořil s psovodem o jeho práci, nasedl do peugeotu a odjel na policejní stanici do St. Germain. Jistě, ty cikány znali. Skoro neuměli francouzsky, ale byli ukázněni. Nikdo si na ně nestěžoval. Šest mužů a dvě ženy. Ne, nikdo je neviděl odjet. Jednoho dne už tam prostě nebyli. Mohli být pryč tak asi týden. Bylo to odlehle místo.

Bond projel lesem po D 98, a když se čtvrt míle před ním ukázal velký dálniční most, zrychlil a vypnul motor, aby tiše dojel ke Carrefour Royal. Zastavil a neslyšně vystoupil z vozu. S pocitem jisté nepatřičnosti vklouzl do lesa a velice obezřele se vydal k mýtině. Tu pak celou pozorně prohlédl.

Byla velká asi jako dva tenisové kurty, zarostlá hustou travou a mechem. Byl tu jeden velký ostrov konvalinek a pod okolními stromy roztroušeně kvetly zvonky. Na jedné straně se mýтина mírně zdvihala do jakési mohyly obklopené a zarostlé šípkovými keři, které byly v plném květu. Bond ji obešel a pozorně se díval pod keře, ale nic neobjevil.

Ještě jednou se rozhlédl kolem sebe a odebral se do rohu mýtiny, který byl nejbližší silnici. Přes les sem byl snadný přístup. Rozpoznával snad v mírně slehlém listí stezku? Tu však po sobě mohli zanechat cikáni i ložští výletníci. Na kraji silnice byl mezi dvěma stromy úzký průchod. Bond pozorně ohledal jejich kmeny. Náhle ztuhlul a dřep si. Nehtem malíčku opatrně odloupl do volné ruky kousek ztuhlého bláta, pod nímž se v kmeni skrývala hluboká rýha. Navlhčil bláto slinou a rýhu znovu zamaskoval. Celkově objevil na jednom kmeni tři a na druhém čtyři zamaskované rýhy.

Rychle vyšel z lesa na silnici. Jeho vůz stál na mírném svahu vedoucím k dálničnímu mostu. Přestože sem doléhal hluk dálnice, Bond auto roztlačil a naskočil si. Rychlost zařadil až pod dálničním mostem.

V myšlenkách se znovu vrátil na mýtinu. Stále nevěděl, zda ho instinkt vede správnou cestou. Na stopu – pokud to byla stopa – ho uvedl výrok, který pronesl M, a zmínka o cikánech. „Zřejmě tam pořád cítili ty cikány... Skoro celou zimu... Odjeli minulý měsíc... Nikdo si na ně nestěžoval... Jednoho dne už tam prostě nebyli.“ Neviditelný faktor.

Neviditelný člověk. Každý ho bere tak samozřejmě, že ho vůbec nevnímá. Šest mužů a dvě ženy a skoro neuměli francouzsky. To není špatný nápad, s těmi cikány. Člověk může být cizinec, a přesto není cizinec, protože je prostě cikán. Někteří odjeli v karavanu. Ale během zimy mohli vybudovat nějaký úkryt, odkud mohli sledovat kurýry s tajnými depešemi a připravit přepadení. Bond by si myslel, že fantazíruje, kdyby nebyl objevil ty maskované rýhy v kmenech dvou stromů. Byly zhruba ve výši stupaček motocyklu, které je mohly do kůry vyrýt. Mohla to být pouhá spekulace, ale Bondovi to prozatím stačilo. Trápila ho jediná otázka, zda šlo o jednorázovou akci, nebo si ti lidé jsou tak sebejistí, že se o to pokusí znovu. Důvěřoval jen stanovišti F. Mary Ann Russellová ho nabádala k opatrnosti. Šéf F navíc rozkázal své jednotce v St. Germain spolupracovat. Bond se rozloučil s plukovníkem Schreiberem a přestěhoval se na polní lůžko na velení jednotky v nenápadném domě v nenápadné postranní vesnické ulici. Jednotka zajistila vhodné oblečení a dodala čtyři muže z Tajné služby, kteří se rádi podřídili Bondovým rozkazům, protože si stejně jako Bond uvědomovali, že když se Bondovi podaří vytrít zrak celé bezpečnostní mašinérii SHAPE, získá Tajná služba cenné vítězství, které rozptýlí admirálovy chmury týkající se její nezávislosti.

Bond ležel na dubové větvi a usmíval se. Soukromé armády, soukromé války. Kolik energie odčerpávaly společné věci, kolik střel odvrátily od společného nepřítele!

Půl sedmé. Čas snídaně. Bond opatrně zašátral v oděvu a přiložil ruku k ústům. Nechal glukózovou tabletu rozpustit co nejdéle a pak si vzal další. Oči nespustil z mýtiny. Zrzavá veverka, která se objevila hned s úsvitem a od té doby ohryzávala mladé bukové výhonky, odběhla o pár stop blíže k šípkovým keřům na mohyle, něco tam sebrala, obracela to v tlapičkách a ohryzávala. Dva holubi hrivnáči, kteří v husté trávě předváděli hlučný tanec lásky, se začali neobratně milovat. Párek pěvušek pilně shromažďoval materiál na hnízdo, které pomalu vyrůstalo v šípkovém keři. Tlustý drozd konečně našel svou žízalu, zapřel se nohama a tahal ji ze země. Včely se shlukovaly na květech keřů asi dvacet yardů od Bonda, který vnímal jejich téměř letní bzukot. Byl to výjev jako z pohádky – šípkové růže; konvalinky, ptáci a sloupce slunečního svitu pronikající mezi kmeny vysokých stromů do blyštivé zeleně. Bond se vyšplhal do svého úkrytu ve čtyři hodiny ráno. Ještě nikdy v životě se mu nepodařilo tak zblízka sledovat přechod noci do nádherného dne. Náhle si začal připadat směšný. Vždyť si mu nějaký pták může každou chvíli sednout na hlavu!

První poplach spustili holubi. S tlukotem křídel se zdvihli ze země a rychle zmizeli mezi stromy. Následovali je další ptáci i veverka. Kromě bzukotu včel bylo na mýtině ticho. Co spustilo ten poplach? Bondovi začalo bušit srdce. Těkal očima po mýtině. Mezi šípkovými růžemi se něco pohnulo. Byl to nepatrný, ale nezvyklý pohyb. Jediný trnový kmínek, poměrně silný a nepřírozeně rovný, se pomalu, palec po palci, začal drát nad horní větev. Zastavil se, až když čněl celou stopu nad keř. Na špičce měl jedinou růžovou růži. Vypadalo to nepřírozeně, ale jen pokud člověk náhodou sledoval celý proces. Při zběžném pohledu to byl jen přerostlý kmínek. Okvětní lístky se začaly pomalu rozestupovat a ve slunci se zaleskla čochka velikosti šilinku. Bondovi se zdálo, že je namířená přímo na něj. Vtom se růžové oko dalo do pozvolného otáčení a podrobně zkoumalo celou mýtinu, až se zastavilo v původní poloze. Nato se okvětní lístky zavřely a trnitý kmínek se beze spěchu včlenil do keře.

Bond vzrušeně oddychoval. Na okamžik zavřel oči, aby je nechal odpočinout. Cikáni! Pokud byl tenhle přístroj důkazem, pak hluboko pod zemí uvnitř mohyly muselo být vysoce profesionální špionážní zařízení – mnohem lepší, než měla Anglie nachystáno pro případ úspěšné německé invaze, a mnohem lepší, než za sebou Němci zanechali v Ardenách. Bond se zachvěl vzrušením a očekáváním, hraničícím se strachem. Takže měl pravdu! Ale co se bude dít dál?

Od mohyly se ozval slabý vysoký zvuk – zvuk elektrického motoru ve vysokých otáčkách. Šípkový keř se nepatrně zachvěl. Včely poodlétly a po chvíli znovu usedly. Uprostřed velkého keře se začala tvořit puklina, která se pomalu rozšiřovala. Dvě poloviny keře se začaly rozvířovat jako dvoukřídlé dveře, až Bond uviděl kořeny. Vyti motoru teď bylo

hlučnější a hrany dveří se kovově zaleskly. Po chvíli se dveře otevřely a rozdělily šípkový keř vedví. Včely se nenechaly vyrušit. Ve slunci se objevil kovový plášť, který držel zeminu a kořeny. V temnotě otevřených dveří zasvítlo bledé elektrické světlo. Vytí motoru ustalo. Nejdříve se objevila hlava a ramena. Muž opatrně vylezl, přikrčil se a obezřetně se rozhlédl po mýtině. V ruce držel luger. S obhlídkou byl zřejmě spokojen, protože se obrátil a pokynul ke dveřím. Objevila se hlava a ramena druhého muže, který podal prvnímu tři páry jakýchsi sněžnic a zmizel. První muž si vybral jeden pár a připevnil si ho řemínky k vysokým botám. Prošel se dokola. Tráva se za sněžnicemi téměř okamžitě narovnávala, takže za ním nezůstávaly žádné stopy. Bond se pousmál. Chytří parchanti!

Nyní vylezl druhý muž a za ním třetí. Společně vytáhli ze šachty motocykl a drželi ho mezi sebou na jakémsi postroji, zatímco první muž, zjevně velitel, jim připjal sněžnice. Pak všichni tři vykročili mezi stromy k silnici. Na jejich tiché chůzi, při níž vysoko zdvihali nohy a opatrně je pokládali, bylo něco mimořádně zlověstného.

Bond dlouze vydechl úlevou a položil si hlavu na větev, aby nechal odpočinou napjatým krčním svalům. Tak takhle to tedy bylo! Teď už mohl případ doplnit do nejmenších podrobností. Zatímco oba podřízení měli šedé kombinézy, velitel byl oblečený do uniformy kurýrního jezdce spojovací jednotky britské armády. Jeho olivově zelený motocykl BSA M-20 měl na nádrži armádní registrační číslo. Nebylo divu, že ho kurýr SHAPE nechal k sobě přiblížit. A co udělali s onou přísně tajnou válečnou kořistí? Ty nejdůležitější informace zřejmě ještě tu noc odvysílali. Takže místo periskopu měli šípkový kmínek vysunující se z keře, hluboko pod zemí zřejmě šlapací generátor a patrně i vysílačku, již odesílali šifrovaná hlášení. Šifry? V té šachtě se v každém případě skrývalo mnoho zajímavých nepřátelských tajemství, dostupných v nepřítomnosti oněch mužů. Jaká příležitost nakrmit falešnými informacemi GRU, sovětskou vojenskou rozvědku, již zřejmě zařízení patřilo! Bond rychle přemýšlel.

Dva podřízení se vraceli zpátky. Vlezli do šachty a šípkový keř se nad nimi zavřel. Velitel se svým motocyklem bude mezi keři při okraji silnice. Bond se podíval na hodinky. Za pět minut sedm. No jistě! Čeká, jestli nepojede kurýr. Bud' nevěděl, že muž, jehož zabil, jezdil jednou týdně, a to bylo velmi nepravděpodobné, anebo předpokládal, že SHAPE z bezpečnostních důvodů změnilo rozpis jízdy. Ti lidé byli opatrní. Zřejmě měli získat co nejvíc materiálů, než nastane léto a v lese bude příliš mnoho výletníků. Pak bude skupina možná stažena a nasazena zase v zimě. Kdo ví, jaké měli dlouhodobé plány. Pro tento okamžik však Bondovi stačil poznatek, že velitel skupiny se připravuje k další vraždě.

Minuty ubíhaly. V sedm deset se velitel znovu objevil. Zastavil se ve stínu velkého stromu na okraji mýtiny a zapískal krátký ptačí trylek. Šípkový keř se začal okamžitě rozevírat. Oba podřízení vylezli a následovali velitele mezi stromy. Za dvě minuty se vraceli s motocyklem zavěšeným v postroji. Velitel se obezřetně rozhlédl, jestli nezanechali žádné stopy, a vlezl za muži do šachty. Obě poloviny šípkového keře se nad ním tiše zavřely.

Za půl hodiny mýtiny znovu ožila. Za další hodinu, kdy ostré slunce prohloubilo stíny, se James Bond pozadu doplazil po své větvi ke kmeni stromu, tiše seskočil na mechový polštář za nějakými keři a zmizel v lese.

Večerní rutinní hovor s Mary Ann Russellovou byl tentokrát bouřlivý. „Jste šílený,“ řekla mu. „Nedovolím, abyste se do toho pouštěl. Přiměju šéfa F, aby zavolal plukovníku Schreiberovi a o celé věci ho informoval. Tohle je záležitost SHAPE, ne vaše.“

„Nic takového neuděláte,“ odpověděl Bond příkře. „Plukovník Schreiber nadšeně souhlasil s tím, že zítra dopoledne vyjedu místo kurýra. V této fázi nepotřebuje vědět nic dalšího. Myslím si, že půjde o rekonstrukci činu. Je mu to naprosto lhostejné. Ten případ už prakticky uzavřel. Tak buďte hodná holka a udělejte, co jsem vám řekl. Jen odešlete mé hlášení M. On už pochopí, proč chci ten případ rozlouknout. Nebude mít žádné námítky.“

„K čertu s M! K čertu s vámi! K čertu s celou zatracenou Tajnou službou!“ Její hlas mokval slzami. „Jste jen banda dětí, které si hrají na Indiány. Poštvat si ty lidi na sebe! To je – to je exhibice! Nic jiného to není. Pouhá exhibice.“

Bond se začínal zlobit. „To by stačilo, Mary Ann,“ řekl. „Odešlete tu zprávu. Lituji, ale je to rozkaz.“

„No dobře,“ řekla odevzdaně. „Nemusíte na mě vytahovat hodnost. Hlavně buďte opatrný. Aspoň že vás podpoří chlapi z místního stanoviště. Hodně štěstí.“

„Díky, Mary Ann. A nezajdeme zítra na večeři? Třeba do Armenonville. Růžové šampaňské a cikánské housle. „Paris in the Spring“.“

„Ano,“ přisvědčila vážně. „Moc ráda. Ale tím víc na sebe dávejte pozor, ano?“

„Jistěže dám. Nebojte se. Dobrou noc.“

„Dobrou.“

Zbytek večera strávil Bond vybrušováním plánu a informováním svých čtyř mužů.

Byl další nádherný den. Bond byl pohodlně usazený na nastartované BSA a čekal, až bude moci odjet. Téměř se mu nechtělo věřit, že hned za Carrefour Royal na něj čeká léčka. Desátník ze spojovací jednotky mu podal prázdnou kurýrní brašnu. „Vypadáte, jako byste u nás jezdil celý život, pane,“ řekl mu na rozloučenou. „Řekl bych, že by vás velice brzy ostříhali, ale ta uniforma vám padne bezvadně. Jak se vám líbí ta motorka, pane?“

„Šlape jako hodinky. Úplně jsem zapomněl, jakým požitekem je jízda na motorce.“

„Velice brzy dostanu Austin A-40, pane.“ Desátník se podíval na hodinky. „Bude sedm.“ Zdvihl palec. „Jedte.“

Bond si nasadil motocyklistické brýle, zdvižením ruky pozdravil desátníka, zařadil rychlost a vyjel po šterku hlavní branou.

Sjel ze silnice číslo 184 na 307, projel Bailly a Noisy-le-Roi, za níž ho čekala odbočka na St. Nom. Zde bude muset ostře zabočit doprava na D 98, „route de la mort“, jak ji nazval psovod. Bond zastavil na travnaté krajnici a ještě jednou zkontroloval svůj Colt .45 s dlouhou hlavní. Teplou zbraň zastrčil znovu za pas a spodní knoflík bundy si nechal rozepnutý. Na místa! Připravit...!

Bond projel ostrou zatáčkou a zrychlil na padesát. Zanedlouho se před ním objevil dálniční most. Temná ústa podjezdu se otevřela a pohltila ho. Vzduch motorky se hlučně odrážel od chladných vlhkých stěn. Vzápětí se znovu objevilo

slunce a Bond projel Carrefour Royal. Před sebou měl dvoumílový rovný úsek silnice vedoucí kouzelným lesem. Povrch silnice se leskl a Bond nasál vůni lesa a rosy. Snížil rychlost na čtyřicet. Zpětné zrcátko u levé ruky se nepatrně chvělo. Neviděl v něm nic, jen prázdnou rovnou silnici mezi stromy, která se za ním zvolna uzavírala jako zelená brázda. Vrah nebyl v dohledu. Nepolekal se něčeho? Nevyskytl se nějaký nečekaný zádrhel? Náhle se však ve středu vypouklého zrcátka objevila tmavá tečka – komár, z něhož se stala moucha, pak včela a pak brouk. Teď už Bond rozeznával přílbu skloněnou nad řídítka mezi dvěma velkými černými tlapami. Jezdec se velmi rychle přibližoval. Bond zatěkal pohledem ze zrcátka na silnici před sebe a zpět k zrcátku. Až vrah sáhne po zbrani...!

Bond zpomalil na pětatřicet, třicet, dvacet. Povrch silnice před ním byl hladký jako kov. Poslední rychlý pohled do zrcátka. Pravá ruka pronásledovatele opustila řídítka. V jeho brýlích ohnivě plálo slunce. Teď. Bond prudce zabrzdil a stočil stroj o pětatřicet stupňů a zároveň vypnul motor. Při tasení však nebyl dostatečně rychlý. Z hlavně vrahovy zbraně vyšlehy dva záblesky a jedna kulka skončila pod sedlem vedle Bondova stehna. Pak však vyštěkl Bondův revolver a vrah, jakoby náhle chycen do lasa, sjel prudce ze silnice, přeskočil příkop a narazil čelně do kmene buku. Stroj s jezdcem se na okamžik zastavil a pak se za příšerného kovového rachotu zřítíl do trávy.

Bond slezl z motocyklu a vydal se k ošklivé změti zelené kouřící oceli. Zjevně nebylo zapotřebí nahmatávat tep. Ať už kulka muže zasáhla kamkoli, jeho přílba byla rozbitá jako vaječná skořápka. Bond se odvrátil a zasunul si pistoli pod bundu. Měl štěstí. Nemělo význam je pokoušet dál.

Nasedl na svou BSA a rychle se rozjel po silnici zpět. Zastavil na známém místě a opřel stroj o jeden ze zjizvených stromů. Pak se tiše vydal k mýtině. Vybral si stanoviště ve stínu rozložitého dubu. Olízl si rty a pokusil se co nejlépe napodobit vrahův ptačí trylek. Vyčkával. Zapískal to snad špatně? Vtom už se však zachvěl keř a ozvalo se vysoké tiché vytí. Bond se zavěsil pravým palcem za opasek, jen několik palců od pažby. Doufal, že už nebude muset zabíjet. Dva podřízení zřejmě nebyli ozbrojeni. Šlo by to velmi snadno.

Dveře se otevřely. Ze svého místa Bond neviděl do šachty, ale během několika vteřin vylezl první muž a nasadil si sněžnice. Druhý ho následoval. Sněžnice! Bondovi se zastavilo srdce. Úplně na ně zapomněl! Musejí být ukryté někde v keřích. Jak mohl být tak pitomý? Všimnou si toho?

Muži se k němu pomalu blížili. Asi dvacet stop od něj první muž tiše na Bonda promluvil. Znělo to jako ruština. Když Bond neodpovídal, oba muži se zastavili. Udiveně na něj zírali a zřejmě čekali na odpověď nebo na heslo. Bond vycítil, že by mohly nastat potíže. Vytáhl zbraň, vykročil a přikrčil se. „Ruce vzhůru!“ ukázal hlavní. První muž zařval nějaký povel a vrhl se kupředu. Druhý muž se současně prudce otočil a začal utíkat ke krytu. Z lesa se ozval výstřel pušky a pod běžícím mužem se podlomila pravá noha. Bondovi chlapci vylezli z úkrytu a rozběhli se k němu. Bond prudce poklekl na jedno koleno a namířil zbraň proti útočnickovi. Ten na ni narazil, ale dopadl na Bonda. Bond zahlédl, jak se mu sápe nehty po očích, ještě víc se přikrčil a nasadil mu zvedák. Muž ho chytil za pravé zápěstí a snažil se mu vykroutit zbraň. Bond nechtěl zabíjet, a tak ji měl zajištěnou. V nouzi se ji teď snažil odjistit, ale náhle ho do hlavy zasáhla těžká bota a on pustil revolver. Rudou mlhou viděl, jak mu hlaveň míří do obličeje. Blesklo mu hlavou, že zemře – a to jen proto, že projevil milosrdenství.

Vtom však hlaveň zmizela a Bondovi se ulehčilo od mužovy váhy. Klekl si a pak se postavil. Tělo natažené v trávě vedle něj sebou naposled škublo. Na zádech pracovní kombinézy byly krvavé skvrny, Bond se rozhlédl. Všichni čtyři muži ze stanoviště stáli v hloučku. Bond si rozepjal řemínek přílby a zamul si tvář v místě kopnutí. „Tak díky,“ řekl.

„Kdo to byl?“

Nikdo mu neodpověděl. Muži se tvářili rozpačitě.

Bond k nim zmateně došel. „Co se děje?“

Náhle postřehl za zády mužů nějaký pohyb. Pak se objevila jedna noha – ženská noha. Bond se hlasitě zasmál. Muži se zaraženě ohlédl. Mary Ann Russellová v hnědé košili a černých kalhotách vyšla před ně s rukama nad hlavou. V jedné ruce držela malou zbraň, která vypadala jako sportovní dvaadvacítká. Svěsila ruce, zasunula si pistoli za pas džín a popošla k Bondovi. „Nebudete nikomu nic dávat za vinu, že ne?“ řekla s úzkostí v hlase. „Nemohla jsem prostě s nimi nejet.“ V očích měla prosebný výraz. „A ještě že jsem jela. Naštěstí jsem vám byla nejbliž. Nikdo nechtěl střílet, aby vás nezasáhl.“

Bond se usmál a podíval se jí do očí. „Kdybyste nepřijela, musel bych zrušit tu večeři.“ Pak se znovu obrátil k mužům. „Takže jeden z vás si vezme motocykl,“ řekl věcně, „a stručně zpraví plukovníka Schreibera o tom, co se tu dělo. Řekněte, že čekáme na jeho skupinu, abychom se mohli podívat do krytu. A jestli by s sebou nemohl vzít pár lidí z protisabotážního. Ten kryt může být zaminovaný.“

Bond vzal dívku za paži. „Pojďte sem,“ řekl, „chci vám ukázat ptačí hnízdo.“

„To je rozkaz?“

„Ano.“

VELMI DŮVĚRNÉ

Nejkrásnější pták Jamajky, podle některých nejkrásnější pták světa, je kolibřík velkoocasý. Sameček je asi devět palců dlouhý, ale sedm palců z toho tvoří ocas – dvě dlouhá černá péra, která se v mírném ohybu kříží přes sebe a jejichž vnitřní okraje jsou lasturovitě zvlněné. Hlavičku i chocholku má černou, křídla temně zelená, dlouhý zobák šarlatový. Jeho černé oči jsou bystré a důvěřivé. Tělíčko má smaragdově zelené, a když se do něj opře slunce, vidíte tu nejjasnější zeleň v přírodě. Jamajčané dávají svým oblíbeným ptákům přezdívky. Trochilus polytmus je nazýván pták doktor, protože jeho dvě dlouhá ocasní péra připomínají krovky černého fraku někdejších doktorů.

Paní Havelocková byla zvláště oddána dvěma rodným těchto ptáčků, protože už od doby, kdy se přivdala do Contentu, je pozorovala, jak sají med, perou se, hnízdí a milují se. Bylo jí přes padesát, takže zažila mnoho generaci

těchto dvou rodin. Původní dvě dvojice pojmenovala Pyramos a Thisbé a Daphnis a Chloe a následujícím generacím tato jména zůstala.

Paní Havelocková seděla u svého elegantního čajového servisu na široké stinné verandě a pozorovala Pyrama, který se s divokým pokřikem právě vrhl z výšky na Daphnise. Ten právě dosál med ze svého obrovského keře a přesunul se na sousední, který byl Pyramovým hájemstvím. Dvě malé černo-zelené komety mihotavě odlétly přes udržovaný trávník, porostlý jasnými ibišky a bouganviliemi, a ztratily se v citrusovém hájku. Brzy se vrátí. Válka mezi oběma rodinami byla pouhou hrou. Na velké udržované zahradě bylo dost medu pro všechny.

Paní Havelocková odložila šálek a sáhla po chlebičce. „Jsou to hrozní exhibicionisté,“ řekla.

Plukovník Havelock se na ni podíval přes okraj Daily Gleaneru. „Kdo?“

„Pyramos a Daphnis.“

„Aha.“ Plukovník Havelock považoval ta jména za idiotská. „Tak se mi zdá, že Batista se dá co nejdřív na útěk. Castro zvyšuje tlak. Jeden člověk z Barclay's mi ráno říkal, že už sem přichází spousta peněz od uprchlíků. Belair už byl prý prodán mandatařům. Sto padesát tisíc liber za tisíc akrů mizerných pastvin a dům, který do Vánoc sežerou červení mravenci! Pak se také objevil někdo, kdo koupil ten příšerný hotel Blue Harbour, a dokonce se povídá, že i Jimmy Farquharson našel na ten svůj dům kupce.“

„To bude dobré pro Ursulu. Nemůže to tu chudinka vystát. Sama za sebe nemohu říct, že by se mi líbilo, kdyby celý ostrov skupili Kubánci. Ale Time, odkud vlastně mají ty peníze?“

„Podvody, odborářské fondy, vládní peníze – Bůh ví. Je to tam prolezlé lumpy a gangstery. Musí dostat peníze z Kuby a rychle je do něčeho uložit. Jamajka je stejně příhodná jako kterákoli jiná země, teď když máme konvertibilitu s dolarem. Ten člověk, který koupil Belair, prý vysypal ty peníze z kufru na podlahu Aschenheimovy kanceláře. Předpokládám, že si to tu tak rok dva podrží, a až potíže odezní nebo až Castro skončí s čistkami, prodá ho, smíří se s rozumnou ztrátou a odstěhuje se někam jinam. To je svým způsobem škoda. Belair bývalo hezké místo. Dalo by se znovu pozvednout, kdyby se o ně někdo z rodiny staral.“

„Za časů Billova dědečka mělo deset tisíc akrů. Trvalo tři dny, než je člověk objel na koni.“

„Billovi je to jedno. Vsadím se, že už má objednanou cestu do Londýna. Zmizí další ze starých rodin. Za chvíli tu zůstaneme sami. Ještěže se tady líbí Judy.“

„Ano, drahý,“ přitakala paní Havelocková a zazvonila na zvonek, aby nechala odnést ze stolu. Agatha, velká černoška v staromódním bílém šátku, který se nosil už jen na jamajském venkově, vyšla z růžovo-bílého přijímacího pokoje, následovaná Fayprince, hezkou mladou míšenkou z Port Maria, kterou zaškolovala na služebnou. „Musíme začít zavařovat, Agatho,“ řekla paní Havelocková. „Guavy jsou letos brzy.“

„Ano, madam,“ přisvědčila Agatha. „Ale budeme potřebovat víc sklenic.“

„Proč? Minulý rok jsem dokoupila dva tucty těch nejlepších, jaké jsem v obchodě našla.“

„Ano madam. Ale někdo jich asi pět nebo šest rozflákal.“

„Bože. Jak se to stalo?“

„To nevím, madam.“ Agatha zdvihla velký stříbrný podnos a s pohledem upřeným na paní Havelockovou vyčkávala.

Paní Havelocková prožila na Jamajce celý život, a tak věděla, že hledáním viníka by se nikam nedostala. „No dobře, Agatho,“ řekla vesele. „Nějaké přivezu, až se dostanu do Kingstonu.“

„Ano, madam,“ přikývla Agatha a s dívkou v patách se vrátila do domu.

Paní Havelocková vzala jehlu a dala se do šití. Pracovala mechanicky a očima bloudila ve velkých keřích. Ano, oba ptáčci už tam byli. S elegantně zdviženými ocásky poletovali mezi květy. Slunce bylo nízko nad obzorem a tu a tam se objevil záblesk oslnivě krásné zeleně. Drozd na nejvyšší větvi jasmínu začal přezpívat svůj večerní repertoár. Hlas létavky oznámil začátek krátkého fialového soumraku.

Content, dvacetiakový pozemek na úpatí Candlefly Peak, jednoho z nejvýhodnějších štítů Blue Mountains v okrese Portland, dostal prapředek pana Havelocka od Olivera Cromwella odměnou za to, že se stal jedním ze signatářů rozsudku smrti pro krále Karla. Na rozdíl od mnoha dalších usedlíků z této i pozdější doby udržovali Havelockovi své plantáže po tři století, zažili na nich zemětřesení i hurikány, prosperitu i krizi kaka, cukrové třtiny, citrusů a kopry. Nyní pěstovali banány a chovali dobytek a měli jednu z nejbohatších s nejlépe vedených usedlostí na ostrově. Po zemětřeseních a hurikánech spravovaný a přestavovaný dům byl jakýmsi hybridem – dvoupodlažní ústřední budova na kamenných základech a s mahagonovými sloupy u hlavního vchodu, dvě jednopodlažní křídla, mírně skloněné převísle střechy se šindelů ze stříbrného cedru.

Havelockovi seděli na velké verandě ústřední budovy čelem k povlovně svažité zahradě, za níž se dvacet mil k moři táhla bujná džungle.

Plukovník Havelock odložil Gleaner. „Měl jsem dojem, že slyším auto.“

„To jsou ti příšerní Feddensovi z Port Antonio,“ řekla upjatě paní Havelocková, „Musíš se jich co nejrychleji zbavit. Nemohu vystát ty jejich neustálé stesky po Anglii. A při poslední návštěvě byli oba opilí, když odjížděli, a nám mezitím vystydla večeře.“ Rázně vstala. „Jdu za Agathou, aby jim řekla, že mám migrénu.“

V tu chvíli vyšla zmatená Agatha ze dveří přijímacího pokoje, následovaná třemi muži. „Pánové z Kingstonu, madam. Za panem plukovníkem.“

Zpoza hospodyně vykročil jeden z mužů. Stále měl na hlavě klobouk, panamák s úzkou zdviženou krempou. Levou rukou smekl a podržel si klobouk na břicho. Na napomádaných vlasech a bílých zubech se zablýsklo slunce. Se vstřícně napřaženou rukou došel k plukovníku Havelockovi. „Major Gonzales. Z Havany. Rád vás poznávám, plukovníku.“

Mluvil se strojeně americkým přízvukem jamajského taxikáře. Plukovník Havelock musel vstát. Krátce potřásl napřaženou rukou. Přes majorovo rameno si všiml, že dva zbývající muži se postavili po stranách dveří. Oba měli zcela

nové, na pohled těžké cestovní kabely. Současně se sklonili a postavili zavazadla vedle svých žlutavých bot. Pak se zase jako jeden muž napřímili. Měli bílé čepice s průhlednými zelenými štítky, které jim přízračně zbarvovaly lícní kosti. Chytrými lstivými očima sledovali každý majorův pohyb.

„Mí tajemníci,“ představil je Gonzales.

Plukovník Havelock vytáhl z kapsy dýmku a začal si ji nácipávat. Přímým pohledem přehlédl majorovy nažehlené šaty, elegantní boty a naleštěné nehty i modré džíny a volné košile jeho společníků. Přemýšlel, jak by ty chlapy dostal do své pracovny a do blízkosti revolveru v horní zásuvce psacího stolu. „Co pro vás mohu udělat?“ řekl. Zapálil si dýmku a skrz namodralý oblak pozoroval majorovy oči a ústa.

Major Gonzales rozhodl ruce. Dosud se neprestal usmívat. Ve vodnatých, téměř zlatých očích se mu usídlil pobavený, ale přátelský výraz. „Přijeli jsme v obchodní záležitosti, plukovníku. Zastupuji jistého džentlmena z Havany,“ mávl neurčitě pravou rukou. „Je to velice vlivný muž. Obdivuhodný.“ Major Gonzales nasadil upřímný výraz. „Líbil by se vám, plukovníku. Požádal mě, abych vyřídil jeho uctivé pozdravy a zeptal se na cenu vašeho domu s pozemky.“

Paní Havelocková, která vše pozorovala se zdvořilým poloúsměvem, se postavila vedle svého manžela. „To je skutečně smůla, majore,“ řekla laskavě, jako by toho chudáka nechtěla uvést do rozpaků. „Museli jste jet takovou cestu po těch prašných silnicích! Váš přítel měl raději napřed napsat nebo se informovat v Kingstonu nebo v úřadě guvernéra. Víte, manželova rodina tu žije téměř tři sta let.“ Věnovala majorovi omluvný pohled. „Obávám se, že prodej Contentu nepřichází v úvahu. Nikdy se o něm neuvažovalo. Netuším, jak na takovou myšlenku mohl váš vlivný přítel přijít.“

Major Gonzales se nepatrně uklonil a se stále usměvavým obličejem se znovu obrátil k plukovníkovi. „Můj džentlmen dostal informaci, že toto je jedna z nejlepších estancias na Jamajce,“ řekl, jako by paní Havelocková vůbec nepromluvila. „Je to ten nejvelkorysejší člověk. Můžete požadovat jakoukoli rozumnou částku.“

„Slyšel jste paní Havelockovou,“ řekl plukovník úsečně. „Tato usedlost není na prodej.“

Major Gonzales se zasmál a znělo to jako skutečný smích. Zavrtěl hlavou, jako by něco vysvětloval poněkud nechápavému dítěti. „Vy jste mi špatně rozuměl, plukovníku. Můj džentlmen chce právě tuto usedlost; nestojí o žádnou jinou usedlost na Jamajce. Má určité finanční prostředky, které chce investovat. A chce je investovat do domu na Jamajce. Chce se zabydlet právě zde.“

„To docela chápu, majore,“ řekl plukovník Havelock trpělivě. „A je mi líto, že jste marnili čas. Za mého života nebude Content nikdy na prodej. A teď mě prosím omluvte. Jsme se ženou zvyklí brzy večeřet a vy máte před sebou dlouhou cestu.“ Ukázal doleva podél verandy. „Myslím, že toto je nejrychlejší cesta k vašemu vozu. Ukážu vám ji.“

Plukovník Havelock ochotně vykročil, ale když major Gonzales zůstal stát, zastavil se. Pohled jeho modrých očí zmrazil.

Gonzalesův úsměv se zúžil snad o jeden zub a oči mu zpozorněly. Choval se však nadále přátelsky. „Ještě okamžik, plukovníku,“ řekl vesele. Pak přes rameno vydal úsečný rozkaz. Oba Havelockovi si všimli kontrastu veselého výrazu a strohých slov procezených skrz zuby. Paní Havelocková poprvé mírně znejistěla. Pokročila ještě blíže k manželovi. Oba muži Gonzalesova doprovodu sebrali ze země modré cestovní kabely a vykročili kupředu. Major Gonzales sáhl po zipech a zatahl. Manželé otevřeli ústa. Kabely byly po okraj plné úhledných pevných balíčků americké měny. Major Gonzales rozhodl ruce. „Všechno stodolarové bankovky. Právě. Půl milionu dolarů. Na vaše peníze je to řekněme sto osmdesát tisíc liber. Malé jmění. Na světě je mnoho krásných míst, kde se dá žít, plukovníku. Můj džentlmen by možná přihodil dvacet tisíc liber, aby tu sumičku zaokrouhlil. Věděl byste to do týdne. Zatím by mi stačil jen poloviční list papíru s vaším podpisem. O zbytek se postarají právníci. Tak co, plukovníku,“ usmál se vítězně, „pláceme si na to? V tom případě ty kabely zůstanou tady a my vás ponecháme vaši večeři.“

Havelockovi zírali na majora s neměnným výrazem hněvu a znechucení. Dalo se předpokládat, jak by příběh podala následujícího dne paní Havelocková. „Takový obhroublý umaštěný mužík. A ty odporne plastové kabely plné peněz! Timmy byl báječný. Řekl mu, ať vypadne a vezme si ty špinavé peníze s sebou.“

Plukovník Havelock znechuceně svěsil koutky úst. „Měl jsem za to, že jsem se vyjádřil dost jasně,“ řekl. „Usedlost není na prodej za žádnou cenu. Navíc nesdílím obecný hlad po amerických dolarech. A teď vás musím požádat, abyste odešli.“ Plukovník Havelock odložil vyhaslou dýmku na stůl, jako by se připravoval vyhrnout si rukávy.

Z Gonzalesova úsměvu poprvé vymizela vřelost. Změnil se na hněvivý škleb. Vodnaté zlaté oči náhle ztvrdly.

„Plukovníku,“ řekl tiše, „to já jsem se asi nevyjádřil dost jasně. Měl jsem vám vyřídít, že pokud nepřistoupíte na naše velkorysé podmínky, budeme muset použít jiných prostředků.“

Paní Havelocková dostala strach. Sevřela manželovo předloktí. Ten jí konejšivě položil dlaň na hřbet ruky. „Nechte nás prosím na pokoji, majore, jinak zavolám policii.“

Major Gonzales si růžovou špičkou jazyka pomalu olízl rty. „Takže za vašeho života Content na prodej nebude, plukovníku,“ řekl chraplavě se staženými rty. V bezkrevném obličejí se mu usadil tvrdý napjatý výraz. „Je to vaše poslední slovo?“ Dal si pravou ruku za záda a tiše luskl prsty. Oba muži sáhli za opasek pod pestré košile a upřeli pozorné pohledy na majorovy prsty.

Paní Havelocková si zakryla rukou ústa. Plukovník Havelock se snažil vypravit ze sebe ano, ale vyschlo mu v ústech. Snažil se polknout. Nemohl tomu uvěřit. Ten odporný kubánský všivák musí blafovat. „Ano, je,“ vysoukal ze sebe konečně.

Major Gonzales stroze přikývl. „V tom případě bude můj džentlmen pokračovat v jednání s následujícím majitelem, tedy s vaší dcerou.“

Ozvalo se druhé zalusknutí. Major Gonzales ustoupil stranou, aby měli pistolníci volné pole. Ti vytáhli chlupaté opičí ruce zpod barevných košil a vzduchem se rozezněly výstřely, které doprovázely obě padající těla až k zemi.

Major Gonzales se sklonil a ujistil se, zda jsou oba manželé skutečně mrtví. Poté se tři malí muži spěšně odebrali přes růžovo-bílý přijímací pokoj do mahagonem obložené haly, z níž vyšli elegantními předními dveřmi. Už beze spěchu

nasedli do sedanu typu Ford Consul s jamajskou značkou. Vůz s majorem za volantem a oběma pistolníky na zadním sedadle poklidně odjel směrem k dlouhé avenui Royal Palms. Na křižovatce příjezdové cesty a silnice na Port Antonio visely jako lány ze stromů přestřihané telefonní dráty. Major Gonzales zručně prokličoval po hrbolaté okresce na hladkou pobřežní silnici, kde teprve zrychlil. Dvacet minut po dvojnásobné vraždě vjel mezi první roztroušené domky malého banánového přístavu. Zde zjel s ukradeným vozem na travnatou krajnici. Všichni tři muži vystoupili a po spoře osvětlené hlavní ulici došli do čtvrt míle vzdálených přístavišť. Zde už bublal výfuk přistavené motorové jachty. Muži nastoupili a předení motorů se rozlehlo nad klidnými vodami přístavu, který jedna americká básnička nazvala nejkrásnějším na světě. Blyštivá padesátitunová jachta Christcraft pod americkou vlajkou už měla kotevní řetěz napůl vytažený. Dvě vzosné antény mořských rybářských prutů prozrazovaly turistickou loď – nejspíš z Kingstonu nebo z Montego Bay. Tři muži vyšli na palubu a loď obloukem vyplula. Kolem ní zakroužily dvě žebravé kánoe. Major Gonzales hodil ke každé pětadvacetnic a nazi muži se potopili. Dva dieselové motory se zajímavě rozeřvaly, záď jachty se trochu víc ponořila a loď vyrazila k hlubokému průlivu pod hotelem Titchfield. Za soumraku bude zpět v Havaně. Rybáři a majitelé přístavišť ji sledovali a dohadovali se, která hollywoodská hvězda si zajela na Jamajku na výlet. Na velké verandě Contentu se pozdněodpolední paprsky blyštěly v rudých skvrnách. Jeden z kolibříků přeletěl nad balustrádou a podíval se dolů na paní Havelockovou. Ne, to nebylo nic pro něj. Vesele odletěl na svůj hřad v blízkém ibišku.

Z ohybu příjezdové cesty se ozval zvuk zrychlujícího malého sportovního vozu. Kdyby byla paní Havelocková naživu, už by se chystala říct: „Judy, já ti stále říkám, abys z té zatáčky nevyjížděla tak rychle. Rozházíš šterk po celém trávníku a víš, co to udělá s Joshuovou sekačkou.“

V Londýně o měsíc později začal říjen velkolepým babím létem a hluk sekaček doléhal z Regent's Parku otevřenými okny až do kanceláře M. Jamese Bonda napadlo, že ospalé předení starých motorových sekaček pro něj navždy zůstane jedním z nejkrásnějších zvuků léta. Totéž si možná myslely i děti, které dnes trávu sekaly malými dvoutaktními sekačkami. Přinejmenším ta posekaná tráva voněla stejně.

Bond měl na tyto úvahy čas, protože M se jen obtížně prokousával k jádru věci. Když se Bonda zeptal, jestli má v současné době něco rozdělaného, ten šťastně odpověděl, že ne, že jen čeká, až se mu otevře Pandořina skříňka. Byl trochu zvědavý, protože M ho místo obvyklého „007“ oslovoval křestním jménem. V pracovní době to bylo poměrně nezvyklé. Bondovi se zdálo, že by následující úkol mohl mít jisté osobní zabarvení, že by mu mohl být předložen spíše jako prosba než jako rozkaz. Také mu připadalo, že v mrazivých, neuvěřitelně jasných šedých očích zahlédl nepatrný záblesk obav. V neposlední řadě soudil, že tři minuty je příliš dlouhá doba na rozdmýchávání dýmky.

M se otočil v židli bokem ke stolu a odhodil krabičku zápalek, která po červené kůži klouzala k Bondovi. Ten ji zachytil a zdvořile poslal zpět doprostřed stolu. M se pousmál. Zdálo se, že o něčem přemýšlí. „Jamesi,“ řekl mírně, „napadlo vás někdy, že každý muž flotily ví, co má dělat, kromě velícího admirála?“

„Nenapadlo, pane,“ usmál se Bond. „Ale vím, co myslíte. Mužstvo pouze vykonává rozkazy, zatímco admirál o nich musí rozhodovat. Podle mě je podobně osamělé nejvyšší velení.“

M mávl dýmkou do strany. „To je totéž. Někdo prostě musí být tvrdý. Někdo nakonec musí rozhodnout. Jestliže pošlete admiraltě váhavý signál, zasloužíte si být vysazen na pláž. Někteří lidé jsou zbožní – nechávají rozhodnutí na Bohu.“ M se zatvářil omluvně. „Kdysi jsem to zkoušel i tady, ale On mi to vždycky vrátil, že si to prý mám zařídít po svém. Pro člověka je to dobré, i když poněkud tvrdé. Potíž je v tom, že jen málo lidí dokáže být tvrdých po čtyřicítce. Život už je otloukl – starostmi, tragédiemi, nemocemi. Tyhle záležitosti člověka změkčí.“ M se ostře zahleděl na Bonda. „Jaký máte stupeň tvrdosti, Jamesi? Vy ještě nejste v tom nebezpečném věku.“

Bond neměl rád osobní otázky. Nevěděl, co má odpovědět, ani netušil, kde je pravda. Neměl ženu a děti a nikdy neutrpěl žádnou osobní ztrátu. Nemusel čelit slepotě ani smrtelné nemoci. Neměl sebemenší ponětí, jak by se zachoval v takové situaci, která by od něj vyžadovala více tvrdosti, než kterou kdy musel projevit. „Zřejmě dokážu čelit většině situací, když musím a když myslím, že je to správné, pane,“ odpověděl váhavě. „Tedy“ – nesnášel tento způsob vyjadřování – „pokud se jedná o... správnou věc, pane. Přirozeně je těžké odhadnout, co je správné a co ne,“ pokračoval s pocitem studu, že vrací míček M. „Myslím, že pokud od vás dostanu nepříjemný úkol, je to jen proto, že je to v zájmu správné věci.“

„Krucinál,“ blýskl M netrpělivě očima. „To je to, o čem jsem mluvil. Vy spoléháte na mě. Sám na sebe žádnou odpovědnost nevezmete.“ Zapíchl si troubel dýmky do prsou. „To všechno zůstává na mně. Já musím rozhodnout, zda se jedná o správnou věc nebo ne.“ Náhle mu z očí vymizel hněv a zachmuřená ústa se hořce ušklíbla. „No, ostatně za to jsem zřejmě placený,“ řekl nevesele. „Někdo musí řídit ten pitomý vlak.“ Vložil si dýmku zpět do úst a zhluboka potáhl, aby se uvolnil.

Bondovi ho přišlo líto. Ještě nikdy ho neslyšel říct „pitomý“. Ani M dosud nikdy před svým podřízeným nedal najevo tíži břemene, které nesl od doby, kdy se vzdal jisté naděje, že se stane Pátým námořním lordem, a rozhodl se převzít vedení Tajné služby. M měl nepochybně problém a Bond netušil jaký. Zřejmě nepůjde o nebezpečný úkol, protože pokud M považoval věc za víceméně správnou, byl by riskoval cokoli a kdekoli na světě. Nepůjde ani o politickou záležitost, protože admirálovi byly lhostejné příliš zranitelné city jakéhokoli ministerstva a ani nepomyslel na to, že by jednal za jejich zády přímo s ministerským předsedou. Zřejmě se jedná o věc morálky. Možná to bude osobní. „Mohu vám někde s něčím pomoci, pane?“ zeptal se Bond.

M věnoval Bondovi krátký zamyšlený pohled a natočil si židli k oknu, aby se mohl dívat na vysoká mračna.

„Pamatujete si na Havelockův případ?“ řekl znenadání.

„Znám ho jen z novin, pane. Starší manželská dvojice z Jamajky. Jednou večer se dcera vrátila domů a našla je úplně prostřelené. Hovořilo se o nějakých gangsterech z Havany. Hospodyně viděla tři muže v autě. Měla dojem, že by to mohli být Kubánci. Ukázalo se, že vůz byl ukradený. Téhož večera je z místního přístavu odvezla nějaká jachta. Ale

pokud si vzpomínám, policie k ničemu nedospěla. To je všechno, pane. Žádné depeše vztahující se k tomu případu se ke mně nedostaly.“

„Ani nemohly,“ odušil M. „Je to pro mě osobní záležitost. Nikdo nás nepožádal, abychom ten případ vyřešili. Čistě náhodou,“ M si odkašlal – osobní využití Tajné služby bylo otázkou jeho svědomí, „jsem Havelockovy znal. Vlastně jsem jim byl za svědka na svatbě. V pětadvacátém na Maltě.“

„Jistě, pane. Chápu váš zájem“

„Milí lidé,“ řekl M stručně. „V každém případě jsem požádal stanoviště C, aby se na to podívali. Z Batistových lidí nic nevytáhli, ale získali nějakého člověka z druhé strany – od toho Castra. Zdá se, že Castrovým špiónům se podařilo proniknout do vlády. Jejich poznatky jsem dostal před několika týdny. Všechno směřuje k tomu, že je nechal zabít nějaký Hammerstein nebo von Hammerstein. V těch banánových republikách se usadilo poměrně dost Němců. Jsou to nacisté, kterým se na konci války podařilo uniknout. Tenhle je bývalý gestapák. Získal místo v čele Batistovy kontrarozvědky. Nadělal spoustu peněz z úplatků a vydírání. Byl dobře zaopatřený, dokud se nezačala dostávat k moci Castrova parta. Byl jedním z prvních, kdo se začali poohlížet po jiném působišti. Za nakradené peníze si najal svého bývalého úředníka, jistého Gonzalese, a ten pro něj s dvěma pistolníky objížděl celou Karibskou oblast a ukládal Hammersteinovy peníze mimo Kubu – do realit a podobně. Skupoval jen ty nejlepší, ale za vysoké ceny. Hammerstein si to mohl dovolit. Pokud peníze nezapůsobily, sahal k násilí – únosu dítěte, vypálení několika akrů, čemukoli, co by přivedlo majitele k rozumu. No a tenhle Hammerstein se dozvěděl o jedné z nejlepších usedlostí na Jamajce, která patřila Havelockovým, a poslal Gonzalese, ať ji koupí. Myslím, že měl příkazáno Havelockovy zabít, kdyby nechtěli přistoupit na prodej, a pak teprve přitlačit na jejich dceru. Osobně jsem ji nikdy neviděl. Teď by jí mohlo být tak pětadvacet. Takže zabili Havelockovy. A čtrnáct dní nato Batista Hammersteina propustil. Možná se doslechl o nějakém jeho špinavém kšeftu. Já nevím. Ale Hammerstein v každém případě zmizel a ty tři si vzal s sebou. Řekl bych, že to měl dobře načasované. Vypadá to, že Castro by ještě tuhle zimu mohl převzít vládu, pokud nepoleví v tlaku.“

„Kam odjeli?“ zeptal se Bond tiše.

„Do Ameriky. Až do severního Vermontu. Na kanadské hranice. Tihle lidé jsou rádi v blízkosti hranic. Jmenuje se to Echo. Hammerstein si tam najal nějaký milionářský ranč. Podle fotografií to tam vypadá hezky. Jezero obklopené horami. Rozhodně ho tam nebudou obtěžovat žádní turisté.“

„Jak jste se tohle všechno dověděl, pane?“

„Poslal jsem hlášení o tom všem Edgaru Hooverovi. Znal toho člověka. Jak jsem předpokládal. Má dost potíží s pašováním zbraní z Miami ke Castrovi. A Havana ho zajímá už od dob, kdy se do tamních kasin přelily obrovské gangsterské peníze. Sdílel mi, že Hammerstein se svými lidmi přijel do Států na půlroční turistická víza. Hoover byl vůbec velice vstřícný. Chtěl vědět, jestli mám dost materiálu, na němž bych mohl postavit případ. A jestli nechci ty chlapy extradovat na Jamajku, kde bych je mohl postavit před soud. Konzultoval jsem to tady s generálním prokurátorem a podle jeho názoru nemáme naději, pokud nezískáme svědky přímo z Havany. A to je nemožné. Všechno, co víme, máme od Castrových zpravodajských služeb. Oficiálně však Kubánci nehnou prstem. Poté mi Hoover nabídl, že jim nechá zrušit víza, aby je znovu trochu rozpohyboval. Zdvořile jsem to odmítl a u toho jsme zůstali.“

M se na okamžik odmlčel. Dýmka mu vyhasla, takže si ji znovu zapálil. „Rozhodl jsem se pohovořit s našimi přáteli z kanadské jízdní policie. Přes utajovač jsem se spojil s komisařem. Ten mi zatím vždycky pomohl. Nasedl do pohraničnického hlídkového letadla a udělal podrobný průzkum oblasti kolem toho jezera Echo. Jestli prý budu chtít zajistit další spolupráci, pomůže mi. A já,“ M si zvolna natočil židli souběžně se stolem, „musím rozhodnout, co udělám.“

Bond už si uvědomil, proč se M trápil, proč chtěl, aby to rozhodnutí učinil někdo jiný. Tady totiž šlo o jeho přátele, a proto zatím pracoval na případu sám. Nyní už však došlo na spravedlnost a potrestání těch lidí. M však rozvažoval: Je to spravedlnost, nebo pomsta? Žádný soudce by nevzal případ vraždy svého známého. M potřeboval úsudek někoho jiného, a tak si vybral Bonda. Ten Havelockovy neznal, a nebyl tedy osobně zainteresován. Hammerstein uplatnil na dvou starých bezbranných lidech právo džungle. Spravedlnost nemůže být vykonána jinak. Pokud to bude pomsta, bude to pomsta společnosti.

„Já bych neváhal ani vteřinu, pane,“ řekl Bond. „Jestliže ti gangsteři zjistí, že jim tohle může projít, usoudí, že my Angličané jsme tak měkčí, jak si o nás mnozí lidé myslí. Tady musí zařadovat tvrdá spravedlnost – oko za oko.“ M nespouštěl z Bonda oči. Nijak ho nepovzbuzoval, jen mlčel. „Ti lidé nemohou být pověšeni, pane,“ řekl Bond. „Ale měli by zemřít.“

Admirálovy oči se rozostřily a na okamžik získaly prázdný výraz. Pak M pomalu sáhl do levé horní zásuvky svého psacího stolu a vytáhl tenkou složku bez obvyklého nápisu či rudé hvězdy značící přísné utajení. Pečlivě položil desky před sebe a znovu zašátral v otevřené zásuvce. Vytáhl gumové razítko a polštářek zbarvený červeným inkoustem. Navlhl razítko a pečlivě je otiskl na pravý horní roh šedých desek.

Pak uklidil razítko i polštářek a zavřel zásuvku. Otočil složku a přesunul ji přes stůl Bondovi.

Ještě vlhkým červeným groteskovým písmem na ní stálo: VELMI DŮVĚRNÉ.

Bond mlčky přikývl, vzal si složku a vyšel z kanceláře.

V pátek, o dva dny později, odletěl Bond letadlem Comet do Montrealu. Tohle letadlo mu bylo lhostejné. Letělo příliš vysoko a příliš rychle a bylo v něm příliš mnoho lidí. S lítostí vzpomínal na staré časy, kdy létaly Stratocruisery – skvělá pomalá stará letadla, jimž cesta přes Atlantik trvala deset hodin. To si člověk stihl dát v klidu večeri, sedm hodin se vyspat na pohodlném lůžku a po probuzení sejít na spodní palubu, kde už s prvním zlatým přísvitem západní polokoule čekala ta komická „venkovská“ snídaně BOAC. Nyní bylo všechno moc rychlé. Stewardi podávali jídla téměř za sebou, a tak než letoun zahájil stomílový sestup ze čtyřiceti tisíc stop, zbyly na spánek slabé dvě hodiny. Pouhých

osm hodin po odletu z Londýna už Bond seděl za volantem limuzíny Plymouth z Hertzovy půjčovny a uháněl po silnici číslo 17 z Montrealu do Ottawy, plně soustředěn na nezvyklou jízdu po pravé straně.

Velitelství Královské kanadské jízdní policie je na ministerstvu spravedlnosti hned vedle budov parlamentu v Ottawě. Ministerstvo spravedlnosti je typický mohutný vládní dům s šedou omítkou, působící nudnou důležitostí a stavěný pro dlouhé zimy. Bond se měl představit jako James a ptát se po komisaři. Mladický desátník RCMP, na němž bylo znát, že za slunného dne by byl raději venku, ho vyvezl výtahem do druhého poschodí a ve velké čisté kanceláři s dvěma sekretářkami a spoustou těžkého nábytku ho předal nějakému seržantovi. Ten někam zavolal přes intercom a Bond strávil následujících deset minut čekáním. Kouřil a četl si náborový leták Kanadské jízdní policie, v němž její příslušníci vypadali jako kříženci kovboje z turistického ranče, Dicka Tracyho a postavy z Rose Marie. Když ho uvedli spojovacími dveřmi do vedlejší místnosti, odvrátil se od okna vysoký mladý muž v tmavomodrém obleku, bílé košili a černé kravatě a vyšel mu naproti. „Pan James?“ pousmál se. „Jsem plukovník, řekneme... Johns.“ Podali si ruce. „Pojďte se posadit. Komisaře velmi mrzelo, že vás nemohl přivítat osobně. Je citelně nachlazený. Chápete, diplomatická chřípka.“ Plukovník „Johns“ se zjevně bavil. „Měl dojem, že bude nejlepší vzít si den volna. Jsem mu v těchto případech k dispozici. Osobně jsem jednou nebo dvakrát byl samostatně na lovu, a tak komisař pověřil organizaci téhle vaší malé dovolené pouze mě. Souhlasíte?“

Bond se usmál. Komisař sice rád pomohl, ale pouze v rukavičkách. Jeho kancelář byla z obliga. Bond si pomyslel, že bude muset být velice opatrný a uvážlivý. „Naprostě chápu. Mí londýnští přátelé nechtěli, aby se komisař obtěžoval osobně. Koneckonců jsem ho tu nikde neviděl. Když je to tak, můžeme si nějakých deset minut promluvit anglicky? Jen my dva?“

Plukovník Johns se zasmál. „Jistě. Byl jsem pověřen pronést onen úvodní projev a pak jít k věci. Jistě chápete, komanděre, že nás čekají různé nezákonnosti, počínaje získáním kanadského loveckého lístku pod falešnou záminkou a porušením hraničních zákonů a konče mnohem vážnějšími prohřešky. Následky nemusí být nejpříjemnější. Rozumíte mi?“

„Přesně to mí přátelé předpokládali. Až odsud vyjdu, zapomeneme jeden na druhého, a pokud skončím v Sing-Singu, bude to moje starost. Takže co teď?“

Plukovník Johns otevřel zásuvku psacího stolu, vytáhl jednu složku a rozevřel ji. Nahoře ležel nějaký seznam. Plukovník ukázal tužkou na první položku a podíval se na Bondu. Při té příležitosti přešel pohledem Bondův starý černo-bíle vzorovaný tvídový oblek, bílou košili a černou úzkou kravatou. „Šaty,“ řekl. Odepnul seznam ze složky a posunul ho přes stůl. „Tohle je seznam věci, které budete potřebovat, a adresa velkého bazaru tady ve městě. Nekupujte si nic nápadného – khaki košili, tmavohnědé kalhoty, dobré pevné boty. Musí být pohodlné. A tady je adresa drogerie, která prodává mořidlo z vlašských ořechů. Kupte si galon a vykoupejte se v tom. Tuhle dobrou je v horách spousta opálených lidí, takže se nebudete muset nijak maskovat. Kdyby vás chytili, jste Angličan na lovecké dovolené v Kanadě. Ztratil jste se a omylem překročil hranici. Puška. Když jste na mě čekal vedle, uložil jsem ji do kufru vašeho vozu. Nová Savage 99F, dalekohled Weatherby 6x62, pětiranná opakovací s dvaceti zásobníky nábojů .250–3.000. Nejlehčí automatická puška na trhu. Pouhých šest a půl libry. Patří jednomu příteli. Rád by ji dostal zpátky, ale nebude mu zas tolik chybět, kdyby se ztratila. Je odzkoušená s pěti sty výstřely záruky. Zbrojní pas,“ posunul plukovník Johns oprávnění přes stůl, „vydaný tady ve městě na vaše skutečné jméno odpovídající vašemu pasu. Lovecké oprávnění také, ale ne na vysokou, ostatně stejně ještě není sezóna. Řidičský průkaz místo toho provizorního, který jste dostal v Hertzově půjčovně. Batoh, kompas – použité – jsou už také v kufru auta. Á, mimochodem,“ plukovník Johns zdvihl oči od seznamu, „máte také osobní zbraň?“

„Ano. Walther PPK v Burns-Martinově pouzdru.“

„Dobře, dejte mi číslo. Mám tu nevyplněný zbrojní pas. Když se to dostane ke mně, nic se neděje. Mám pro to vysvětlení.“

Bond vytáhl zbraň a přečetl číslo. Plukovník Johns vyplnil formulář a podal mu ho.

„A teď mapy. Tady je mapa od Essa, ta vám pro tu oblast stačí.“ Plukovník Johns vstal, obešel s mapou stůl a rozprostřel ji před Bondem. „Pojedete po sedmáctce zpátky do Montrealu, sjedete na sedmatřicítku a přes Svatoannenský most se dostanete na sedmičku, která vede až k Pike River. Ve Stanbridgi odbočíte na dvaapadesátku. Dojedete do Frelighsburgu a tam necháte vůz v garážích. Celou cestu pojedete po dobrých silnicích, nanejvýš tak pět hodin včetně zastávek. Musíte si to vypočítat. Do Frelighsburgu byste měl dorazit kolem třetí hodiny v noci. Vrátný v garážích bude podřimovat, takže když tam sjedete s vypnutým motorem, nevšimne si vás, ani kdybyste byl dvouhlavý Číňan.“ Plukovník Johns se vrátil ke své židli a odebral ze složky další dva listy papíru. Na prvním byla tužkou nakreslená mapa, na druhém letecká fotografie oblasti. „Tohle jsou jediné dvě hořlavé věci, které budete mít u sebe,“ podíval se vážně na Bondu. „Spoléham na vás, že se jich zbavíte, jakmile už je nebudete potřebovat, nebo pokud by vám měly způsobit jakékoli potíže. Tohle,“ přisunul mu papír, „je hrubý náčrt staré pašerácké stezky z dob prohibice. Teď už se nepoužívá, nebo spíše bych to nedoporučoval.“ Plukovník Johns se trpce usmál. „Mohli byste potkat nějaké drsné chlapíky, kteří půjdou opačným směrem. Někteří střílejí, aniž se na cokoli ptají – gangsteři, obchodníci s drogami a s bílým masem – i když teď už většinou cestují viscountem. Tuhle cestu mezi Franclinem a Frelighsburgem používali pašeráci. Vede lesy po úpatí vrchů až k Zeleným horám. Jsou to ty smíšené vermontské lesy ze smrků, borovic a javorů, v kterých člověk může bloudit celé měsíce a nepotká živou duši. Tady vede přes otevřenou krajinu a pár silnic a u Enosborg Falls se stáčí na západ. Pak zbývá přejít vysoký hřeben a sejít do údolí k jezeru Echo. Soudě podle fotografií by to bylo nejvýhodnější od východu.“

„Jak je to daleko? Tak deset mil?“

„Deset a půl. Když nezabloudíte, mohl byste tam z Frelighsburgu být tak za tři hodiny, takže kolem šesté. Do rozednění bude zbývat ještě hodina, kterou budete mít na poslední úsek.“ Plukovník Johns přisunul Bondovi leteckou fotografii.

Byl to středový výřez té, kterou už Bond viděl v Londýně. Zachycovala řadu nízkých udržovaných kamenných budov s břidlicovými střechami. Dala se rozpoznat i vzhledná oblouková okna a zastřešené patio. K hlavní bráně vedla prašná silnice a byly tu také garáže a něco, co vypadalo jako psi kotce. Na druhé straně, směrem do zahrady, byla dlážděná terasa lemovaná květinami a za ní dva nebo tři akry pěstěného trávníku, který se svažoval k malému jezeru, nebo spíše rybníčku s kamennou hrází. U hráze byl rozestavěný zahradní nábytek z tepaného kovu. Asi uprostřed hráze bylo skokanské prkno a schůdky. Za jezírkem ubíhal do vrchu les. Odtud měl Bond na návrh plukovníka Johnse přijít. Na fotografii nebyli žádní lidé, ale na kamenných plochách před patiem bylo množství drazě vypadajícího zahradního nábytku a na ústředním skleněném stole stály sklenice s nápoji. Bond si vzpomněl, že na větší fotografii viděl také tenisový kurt a na druhé straně silnice za bílými ploty pasoucí se koně z chovné farmy. Samotné sídlo vypadalo na to, čím bylo – na luxusní útočiště uprostřed přírody, daleko od cílů atomových bomb, sídlo pro milionáře milujícího soukromí, který snad mohl kompenzovat své výdaje výtěžkem z farmy a příležitostným výhodným pronájmem. Nepochybně báječný útulek pro muže, který strávil deset perných let v karibské politice a potřeboval si dobít baterie. Rybníček byl vhodný i k omytí krvavých rukou.

Plukovník Johns zavřel nyní už prázdné desky, roztrhal strojopisný seznam na malé kousky a hodil je do koše. Oba muži vstali. Plukovník Johns doprovodil Bonda ke dveřím a pokynul mu rukou. „Tak to bude asi všechno,“ řekl. „Moc rád bych jel s vámi. Mimoděk jsem si vzpomněl na jednu dvě bojové akce z konce války. Sloužil jsem pod Montym u Osmé armády. Na levém křídle fronty v Ardenách.“

Byla to podobná krajina jako ta, do které se chystáte, jen s jinými stromy. Ale víte, jak to teď chodí u policie. Spousta papírování a radši zůstat v teple, aby se člověk dožil penze. Takže se mějte a hodně štěstí. Určitě si o tom všem přečtu v novinách,“ usmál se, „ať to dopadne jakkoli.“

Bond mu poděkoval a podal mu ruku. Napadla ho ještě poslední otázka. „Mimochodem,“ řekl, „má tahle puška spoušť na jedno nebo dvojití stisknutí?“

„Na jedno, a velmi citlivou. Prst přikládáte, až budete mít jistotu. A nepřibližujte se víc než na tři sta yardů. Ti chlapi jsou dost dobří.“ Plukovník Johns sáhl po klice. Druhou ruku položil Bondovi na rameno. „Náš komisař má takové heslo: ‚Nikdy neposílejte člověka tam, kam můžeš poslat kulku.‘ Možná by bylo užitečné si ho zapamatovat. Sbohem, komandéře.“

Bond strávil noc a většinu následujícího dne v motelu za Montrealem, kde si předem zaplatil tři noci. Probíral se svým vybavením a chodil v pohorkách, které si koupil v Ottawě. Nakoupil si i glukózové tablety a z uzené šunky a z chleba si nadělal sendviče. Velkou hliníkovou polní láhev naplnil ze tří čtvrtin bourbonem a ze čtvrtiny kávou. Když se setmělo, navečeřel se a uložil se ke krátkému spánku. Poté nařídil mořidlo z vlašských ořechů a omyl se jím až po kořínky vlasů. Po této lázni vypadal jako Indián s šedomodrým očima. Těsně před půlnocí otevřel dvířka plymouthu, nasedl a vyjel k rozhodující akci na jih do Frelighsburgu.

Noční vrátný v garážích nebyl tak ospalý, jak měl být podle plukovníka Johnse.

„Výrazil jste na lov, pane?“

V Severní Americe si celkem vystačíte s lakonickými odpověďmi „Hm“, „É“, „Jo“ v různých modifikacích, jež doplněny o „Jasně“, „To bych řekl“, „Fakt?“ a „No ne!“ vystačí i k dlouhodobější konverzaci jakéhokoli obsahu.

Bond si přehodil přes rameno řemen pušky a řekl, „Hm.“

„Jeden chlap dostal v sobotu u Highgate Springs parádního bobra.“

„Fakt?“ utrousil Bond neurčitě, zaplatil na dvě noci a vyšel z garáže. Zastavil se až na druhém konci města. Ušel ještě sto yardů po silnici, z níž pak odbočil doprava na blátivou stezku směřující do lesa. Asi za půl hodiny ho stezka dovedla k polorozbořené farmě. Pes uvázaný na řetěze se dal do zuřivého štěkotu, ale žádné světlo se nerozsvítilo.

Bond farmu obešel a okamžitě našel stezku, která pokračovala podél potoka. Měl po ní jít ještě tři míle. Prodloužil krok, aby se co nejdřív dostal od psa. Když ustalo štěkání, rozhostilo se ticho, hluboké sametové lesní ticho poklidné teplé noci. Měsíc byl v úplňku a prosvěcoval husté koruny smrků natolik, že Bond bez obtíží viděl na cestu. Pružné měkké podrážky pohorek mu umožňovaly pohodlnou chůzi. Bond chytil druhý dech a věděl, že má dobrý čas. Kolem čtvrté hodiny ranní začal les řidnout a Bond se dostal na louky. Vpravo viděl roztroušená světla Franklinu. Přešel asfaltovou okresní silnici a vydal se širší cestou do lesů. Na pravé straně se bledě třpytilo jezero. Kolem páté přebrodil černé řeky dálnic číslo 108 a 120. U té druhé si všiml ukazatele s nápisem ENOSBURG 1 MILE. Čekal ho poslední úsek – strmě stoupající úzká lovecká stezka. V bezpečné vzdálenosti od silnice se zastavil, aby si na chvíli odlehčil od pušky a od batohu, zapálil si jednu cigaretu a spálil mapu. Oblouha začínala nepatrně blednout a z lesa se nesměle ozvaly první zvuky – chraptavý melancholický zpěv Bondovi neznámého ptáka a šustění malých zvířat. Bond si představil dům hluboko v údolí na druhé straně horského hřebene. Zatažená okna, pomačkané spící obličej čtyř mužů, orosený trávník a rozšiřující se kruhy časného života na temné hladině jezírka. Zatímco zde, na druhé straně hřebene, stoupá mezi stromy vykonavatel spravedlnosti. Bond se odpoutal od představ, zašlápl nedopalek cigarety do země a vykořčil. Je to kopec nebo hora? Od jaké výšky se kopec stává horou? Proč se nic nevyrábí ze stříbrné kůry břiz? Vypadá tak užitečně a cenně. Na Americe jsou nejlepší deňky a dušené kousky masa z drůbežích hříbků. Večer tma ve skutečnosti nepadá, ale stoupá. Když sedíte na vrcholu hory a pozorujete západ slunce za protější horu, tma k vám stoupá z údolí. Ztratí někdy ptáci svůj strach z člověka? Musela uplynout celá staletí, co v těchto lesích zabil člověk malého ptáčka z hladu, a přesto se stále bojí. Kdo byl ten Ethan Allen, který velel Zelenohorským hochům z Vermontu? V amerických motelích teď inzerují jako atrakci nábytek Ethana Allena. Proč? Copak on vyráběl nábytek? Vojské boty by měly mít gumové podrážky jako tyhle.

Za doprovodu těchto nahodilých myšlenek stoupal Bond vzhůru a tvrdošijně odháněl představu čtyř spících obličejů na bílých polštářích.

Oblý vrchol hory byl zalesněný a Bond do údolí neviděl. Odpočinul si a pak si vybral statný dub, vyšplhal nahoru a

usadil se na silné větvi. Odtud viděl všechno – panorama Zelených hor rozprostírající se všude kolem, zlatou sluneční kouli, která se na východě probouzela do vši krásy, a pod mírným, asi dva tisíce stop dlouhým zalesněným svahem, v němž zela jediná mýtiny, v mlhavém přísvisu jezírko, trávníky a dům.

Bond ležel na větvi a pozoroval, jak se pás bledého ranního světla plazí do údolí a po čtvrt hodině dosahuje jezera. Pak však v okamžiku trávníky i břidlicové střechy zaplavila světelná povodeň. Mlha v údolí a nad jezírkem se rychle rozplynula a zanechala za sebou umyté, zářící a nové jeviště.

Bond vytáhl z kapsy teleskopický dalekohled a důkladně propátral celé údolí. Pak si prohlédl svažující se úbočí pod sebou a odhadoval vzdálenosti. Z okraje mýtiny, která byla jediným nekrytým místem na cestě dolů, to bylo přes poslední pruh lesa asi pět set yardů k patiu a k terase a asi tři sta yardů k rybníčku. Co tu tak ti lidé mohli dělat? Čím se denodenně zabývali? Koupali se vůbec? Už bylo poměrně dost teplo. No, mají na to celý den. Pokud se nerozhodnou pro koupel, bude muset střílet na pět set yardů k patiu. S cizí puškou to však není ideální vzdálenost. Má už přejít tu mýtinu? Je široká možná pět set yardů, takže bude lepší to mít za sebou, než se dole probudí. V kolik hodin ti lidé vstávají?

Jako v odpověď na jednom menším okně v levém křídle vytáhl někdo bílou roletu. Bond zřetelně slyšel cvaknutí jejího péra. Echo! Samozřejmě. Fungovala ta ozvěna oběma směry? Musel být opatrný na praskot zlámaných větvíček? Pravděpodobně ne. Zvuky z údolí se odrážejí od vodní hladiny. Ale riskovat stejně raději nebude.

Z jednoho komína v levém křídle začal přímo k obloze stoupat úzký proužek dýmu. Bond si představil chystaná smažená vejce se slaninou. A horkou kávu. Pozpátku se odplazil po větvi ke kmeni dubu a slezl na zem. Bude muset něco sníst, vykouřit si poslední bezpečnou cigaretu, sestoupit dolů a zaujmout palebné postavení.

Chleba uvízl Bondovi v krku. Vzrůstalo v něm napětí. V duchu už slyšel hluboký štěkot pušky. Viděl, jak kulka líně letí, pomalu jako včela, a míří do údolí k malému kousku růžové kůže. Ozývá se tiché plesnutí. Kůže se prohýbá, trhá a znovu zavírá, zůstává jen malá díra s namodralými okraji. Kulka se beze spěchu sune dál k pulsujícímu srdci – proráží tkáň a cévy. Kdo je ten člověk, kterému se Bond chystá tohle udělat? Co kdy provedl jemu? Bond se zamyšleně zahleděl na ukazováček, který měl stisknout kohoutek. Pomalu ho ohnul a v duchu ucítil chladnou kovovou křivku.

Levou rukou sáhl mimoděk po polní lahvi. Přidržel si ji u úst a zaklonil hlavu. Káva a whisky mu zažehly v hrdle menší oheň. Uzavřel láhev a čekal, až mu whisky ohřeje žaludek. Pak pomalu vstal, protáhl se, zív, sebral pušku a hodil si ji přes rameno. Ohlédl se za sebe po svahu, po němž sem vystoupal, a pomalu začal sestupovat mezi stromy.

Nebyla tu žádná stezka, takže si musel pečlivě vybírat cestu a dávat pozor na suché větve na zemi. Stromy tu byly různorodější. Mezi smrky a stříbrnými břízami se tu a tam začaly objevovat duby, buky a platany a občas prosvítl bengálský oheň podzimního javoru. Pod stromy byl řídký podrost a množství suchého dřeva z opadaných větví. Bond opatrně sestupoval po šelestivém listí a mechem pokrytých kamenech, ale les o něm brzy věděl a začal vysílat zprávy.

Velká laň s dvěma koloušky ho zvětřila první a dala se na hřmotný útěk. Zářivě lesklý datel s červenou čepičkou před ním postupně odlétal a křičel pokaždé, když se k němu Bond začal blížit. Deňky se stavěly na zadní nožičky a s odhalenými zoubky se snažily zachytit jeho pach, aby pak s vyděšeným reptáním zalezly do skalních doupat. Bond by je rád přesvědčil, že se nemusí bát, že tu zbraň nemá na ně. Každý poplach v něm vyvolal představy muže s dalekohledem, který z trávníku v údolí pozoruje vyděšené ptáky vylétající nad koruny stromů.

Když se však zastavil za posledním mohutným dubem a podíval se přes širokou mýtinu na poslední část lesa, jezero a dům, nic se nezměnilo. Všechny ostatní rolety byly stažené a jediným pohybem bylo chvění úzkého pramínku kouře. Bylo osm hodin. Bond přehlédl mýtinu a očima hledal strom, který by vyhovoval jeho záměru. Konečně ho našel – velký, sivorudě a karmínově planoucí javor. Jednak se v něm ztratí jeho oblečení, jednak má dostatečně silný kmen a je krytý hradbou smrků. Lehce z něj přehlédne jezero i dům. Bond ještě chvíli postál a vyhlížel si cestu hustou travou a zlatobýlem dolů přes mýtinu. Bude se muset plazit – a pomalu. Zdvihl se mírný vánek a pročísl travu. Kdyby tak neustal a kryl ho!

Někde nedaleko, nalevo od okraje stromů, praskla větev. Praskla úsečně a vzápětí se rozhostilo ticho. Bond poklekl na jedno koleno a nastražil všechny smysly. Nepohnuté tak setrval dobrých deset minut, hnědý stín na pozadí rozložitého kmene dubu.

Zvířata ani ptáci nelámou větev. Suché dřevo pro ně znamená nebezpečí. Pták nikdy neusedne na větvíčku, která by se pod ním mohla zlomit, a i velké zvíře jako jelen, který má parohy a kopyta, se dokáže pohybovat naprosto tiše, pokud není na útěku. Měli ti lidé dole nějaké předsunuté hlídky? Bond opatrně sejmul pušku z ramene a přiložil palec k pojistce. Jestli muži v domě spí, to prasknutí mohlo být výstřelem osamocенého lovce nebo pytláka kdesi nahoře v lese. V tu chvíli však přibližně ze směru onoho zvuku vyšli dva jeleni, mírným klusem přeběhli mýtinu a zmizeli vlevo v lese. Cestou se sice dvakrát zastavili a ohlédlí se, ale pokaždé si utrhlí pár trsů trávy, než se opět vydali ke stromům. Zjevně se ničeho nebáli a nikam nespěchali. Tu větev mohl z neopatrnosti zlomit jeden z nich. Bond vydechl úlevou. Tak to by bylo. Teď ho tedy čekala cesta přes mýtinu.

Plížení vysokou travou na vzdálenost pět set yardů je zdoluhavé a únavné. Člověk vidí jen travu a stonky květin a hlínu a do očí, do nosu i za krk mu leze drobný hmyz. Bond se soustředil na pravidelné tempo. Vánek neustával, takže nehrozilo přílišné nebezpečí prozrazení.

Shora se za Bondem plazilo zřejmě nějaké větší zvíře – možná bobr, možná svišť. Ne, bobr to být nemohl – ti chodí v párech. A přesto to mohl být bobr, protože teď se do trávy na horním okraji mýtiny vnořil nějaký další tvor. Shora to vypadalo, že se střetne s Bondem přesně na spodním okraji.

Bond se úporně sunul dál a zastavoval se jen občas, aby si otřel pot a přesvědčil se, že směřuje stále k javoru. Když už byl skoro v místech, odkud ho z domu přes stromy nemohli zahlédnout, zůstal chvíli ležet a masíroval si kolena a protřepával zápěstí pro závěrečný úsek cesty.

Zcela náhle a bez varování zaslechl zleva z těsné blízkosti výhružný šepot. „Pohněte se a zabiju vás.“

Prudce otočil hlavou, až mu prasklo za krkem.

Byl to dívčí hlas, ale rozhodně myslel svou hrozbu vážně. Bondovi se rozbušilo srdce, když uviděl mezi stonky zakalený trojhranný hrot šípů.

Luk měla položený v trávě naplocho. Klouby hnědých prstů, které ho držely, byly bílé. Konec lesklého kovového šípů se téměř ztrácel ve vlnící se trávě. Dívka měla opálený zpocený obličej, sevřené rty a šedé oči, které Bonda nepřátelsky sledovaly. Víc toho skrze travní porost neviděl. Kdo to mohl být? Jedna z hlídek? Bond si slinami zvlhčil vyprahlá ústa a začal pomalu sunout pravou ruku, tu ruku, na niž dívka nemohla vidět, dozadu k pasu a ke zbrani. „Kdo sakra jste?“ řekl tiše.

Hrot šípů se výhruzně zachvěl. „Nechte toho, nebo vám prostřelím rameno. Vy jste strážný?“

„Ne. A vy?“

„Nebudte blázen. Ale co tady pak děláte?“ Napětí v hlase polevilo, ale podezřivost nezmizela. Měla nějaký cizí přízvuk, ale jaký? Skotský? Velšský?

Bylo načase začít vyjednávat. Ten namodralý hrot šípů se Bondovi vůbec nelíbil. „Odložte si ten luk a šíp, Robino,“ řekl nenuceně. „Pak vám to prozradím.“

„Přisáháte, že nesáhnete po zbrani?“

„Jistě. Ale proboha, přesuňme se někam ke stromům.“ Bond už nečekal na odpověď a začal se plazit. Teď musel získat iniciativu a podržet si ji. Ať byla ta holka kdokoli, musel se jí zbavit, než začne přestřelka. Bože, jako by už takhle neměl dost starostí.

Doplazil se ke kmeni stromu. Opatrně se zvedl a rychle se podíval přes barevné listy. Rolety už byly většinou vytažené. Dvě pomalé barevné služební prostíraly na stole v patii bohatou snídani. Nemýlil se. Výhled přes koruny stromů na rybníček a dům byl dokonalý. Bond si sundal pušku a batoh, posadil se a opřel se o kmen. Dívka také vstala, ale zůstala pod větvemi. Luk držela stále v ruce, ale neměla nataženou tětívu. Jeden druhého si obezřetně prohlíželi.

Dívka vypadala jako nádherná neupravená dryáda v potrhané košili a kalhotách. Obojí bylo olivově zelené, pomačkané a potřísněné blátem a hlínou. Světlé vlasy měla vzadu svázané zlatobýlem. Její krása byla divoká a animální: smyslná ústa, vysoké lící kosti a stříbřitě šedé pohrdavé oči. Na předloktích a jedné tváři měla krvavé škrábance a na poškrábané tváři se jí začala vybarvovat modřina. Za levým ramenem jí vyčníval toulec plný šípů. Kromě luku měla už jen lovecký nůž za pasem a malý hnědý batůžek, v němž si zřejmě nesla jídlo. Vypadala nádherně a nebezpečně, sžitá s divočinou a lesem. Byla určitě soběstačná a civilizaci příliš nepotřebovala.

Bond v duchu uznale ocenil její krásu a usmál se na ni. „Jste zřejmě Robina Hoodová,“ řekl tiše a klidně. „Já se jmenuji James Bond,“ Sáhł pro polní lahev, odšrouboval víčko a nabídl jí. „Posaďte se a napijte se se mnou – je to ohnivá voda a káva. A taky mám nějaký biltong . Nebo žijete jen z rosy a lesních plodů?“

Dívka kousek popošla a usadila se asi yard od něj v indiánském posezu, s roztaženými koleny a kotníky pod stehny. Vzala si od Bonda láhev, zaklonila hlavu a zhluboka se napila. Pak mu láhev vrátila, ani se neusmála. „Díky,“ zabručela jen a zasunula šíp přes rameno do toulce k ostatním. „Řekla bych,“ zahleděla se na něj pozorně, „že jste pytlák. Jeleni se začnou lovit až za tři neděle, ale tady dole byste stejně žádného nenašel, Sem scházejí až v noci. Během dne se zdržují nahoře, hodně nahoře. Jestli chcete, řeknu vám, kde je najdete. Poměrně velké stádo. Nevím, jestli byste se k nim ještě dneska stačil dostat, ale zkusit to můžete. Je to odsud proti větru a zdá se, že o plížení něco víte. Nenadělal jste moc hluku.“

„Tak vy jste tu na lovu? Ukažte mi lovecký lístek.“

Rozepjala si náprsní kapsu košile a bez odporu mu podala bílý papír.

Lístek byl vydán ve vermontském Benningtonu na jméno Judy Havelocková. Uváděl druhy povoleného lovu. „Lov mimo místo stálého bydliště“ a „Lov lukem a šípem mimo místo stálého bydliště“. \$18.50 splatných u Rybářské a lovecké služby, Montpelier, Vermont. Judy Havelocková udala věk pětadvacet let a místo narození Jamajku.

Panebože, pomyslel si Bond. Vrátil jí papír. Tak o tohle tady jde! „Jste statečná dívka, Judy,“ řekl s úctou a sympatií. „Z Jamajky je to kus cesty. A vy jste se na něj vypravila jen s lukem a šípy. Víte, co říkají Číňané? „Než se vydáš za pomstou, vykopej dva hroby.“ Udělala jste to, nebo si myslíte, že vyváznete?“

Dívka na něj zírala. „Kdo vlastně jste? Co tady děláte? A co všechno o tom víte?“

Bond se zamyslel. Existoval jediný způsob, jak vybědnout z téhle situace: spojit se s Judy. Zatracená práce. „Už víte, jak se jmenuju,“ řekl odevzdaně, „Poslali mě z Londýna. . . ze Scotland Yardu. Víť všechno o vašich starostech a přijel jsem sem dohlédnout na to, aby už vás ti lidé neobtěžovali. My v Londýně si myslíme, že ten člověk v tom domě na vás bude vyvíjet nátlak ohledně vašeho majetku. Nevidíme jiný způsob, jak mu v tom zabránit.“

„Měla jsem oblíbeného poníka, Palomina,“ řekla dívka hořce. „Před třemi týdny ho otrávil. Pak mi zastřelili vlčáka.“

Výchovávala jsem ho od štěněte. Potom přišel dopis. „Smrt má mnoho rukou,“ stálo v něm. „Jedna z nich teď sahá po tobě.“ V určeném dni jsem měla odpovědět v novinách, v rubrice Osobní zprávy. Ten vzkaz měl znít, „Poslechnu. Judy.“ Šla jsem na policii. Pouze mi nabídli ochranu. Mysleli si, že jde o Kubance. Nic víc s tím nemohli dělat. A tak jsem odjela na Kubu, ubytovala se v nejlepším hotelu a hrála vysoké hry v kasinech,“ pousmála se. „Samozřejmě že ne takhle oblečená. Měla jsem nejlepší toalety a rodinné šperky. A lidé se ke mně stahovali. Byla jsem k nim milá. Musela jsem. A celou dobu jsem se vyptávala. Předstírala jsem, že jsem tam za dobrodružstvím – že chci poznat podsvětí a nějaké opravdové gangstery a tak. Až jsem se nakonec dozvěděla o tom chlapovi,“ ukázala dolů na dům. „Odjel z Kuby. Batista mu odhalil nějaké čachry nebo co. A měl spoustu nepřátel. Hodně jsem se toho o něm dověděla a nakonec jsem se setkala i s jedním člověkem, vysoce postaveným policistou, který mi prozradil i zbytek, když jsem. . .“ zaváhala a vyhnula se Bondovu pohledu, „když jsem k němu byla vstřícná.“ Na chvíli se odmlčela. „Z Kuby jsem odjela do Ameriky. Někde jsem se dočetla o Pinkertonech, té detektivní agentuře. Zašla jsem za nimi a nechala jsem si najít adresu toho člověka.“ Otočila ruce v klíně dlaněmi vzhůru. „To je všechno.“

„Jak jste se dostala sem?“

„Do Benningtonu jsem letěla. Odtud jdu pěšky. Čtyři dny. Prošla jsem Zelenými horami. Vyhýbala jsem se lidem. Jsem na to celkem zvyklá. Náš dům je v jamajských horách. V těch bych to měla mnohem těžší. Chodí tam hodně lidí, rolníků. Tady zřejmě nikdo pěšky nechodí. Všichni jezdí auty.“

„A co chcete dělat teď?“

„Zastřelil von Hammersteina a vrátit se pěšky do Benningtonu.“ Mluvila nevzrušeně, jako by mu říkala, že si natrhá květiny.

Zdola z údolí se ozvaly hlasy. Bond se postavil a podíval se skrz větve. V patiu byli tři muži a dvě dívky. Hovořili a smáli se, jak odtahovali židle a usazovali se ke stolu. Bond vytáhl teleskopický dalekohled. Všichni tři muži byli velice malí a tmaví. Ten, který se stále usmíval a měl nejčistší a nejelegantnější šaty, byl zřejmě Gonzales. Druzí dva byli obhroublí venkovští chasníci. Seděli u sebe na konci obdélníkového stolu a neúčastnili se hovoru. Dívky byly snědé a černovlasé. Vypadaly jako laciné kubánské štetky. Měly na sobě plavky a byly ověšené spoustou zlata, smály se a žvatlaly jako roztomilé opičky. Hlasům by se snad dalo i rozumět, ale hovořily španělsky.

Bond ucítil blízkost dívky. Stoupla si asi yard za něj. Bond jí podal dalekohled. „Ten nejčistší je zřejmě major Gonzales. Ti dva na konci stolu jsou jeho pistolníci. O těch dívkách nic nevím. Von Hammerstein tam ještě není.“ Judy vzala dalekohled, zběžně se podívala do údolí a beze slova ho Bondovi vrátila. Bond přemýšlel, jestli si vůbec uvědomila, že se dívá na vrahy svých rodičů.

Obě dívky se otočily a zahleděly se k domovním dveřím. Jedna z nich něco zavolala, zřejmě pozdrav. Na slunce vyšel malý, podsaditý, téměř nahý muž. Tiše prošel kolem stolu ke kraji dlážděné terasy a věnoval se pětiminutové rozcvičce. Bond si ho podrobně prohlédl. Mohl mít tak pět stop čtyři palce, měl boxerská ramena a svalnaté hýždě, ale v pase už začínal tloustnout. Prsa i horní část zad měl porostlá hustými chlupy, stejně jako ruce a nohy. S celým tělem ostře kontrastovala lesklá holá nažloutlá lebka s jakousi promáčklinou na temeni, která mohla být způsobena zraněním nebo trepanací. Von Hammerstein měl obličej klasického pruského oficíra – hranatý, tvrdý a bezohledný – ale oči pod neviditelným obočím byly úzké a prasečí a odporně velká karmínová ústa zakrývaly tlusté a vlhké rty. Kolem pasu měl jen proužek černé látky a na zápěstí velké zlaté hodinky se zlatým tahem. Bond znovu podal dalekohled dívce. Cítil jistou úlevu. Von Hammerstein vypadal přesně tak nepříjemně, jak o něm vypovídal admirálův spis.

Podíval se na dívku. Zachmuřeně si prohlížela muže, kterého se chystala zabít. Rty měla stažené v téměř krutém úšklebku. Co s ní má dělat? Její přítomnost mu přinášela jen a jen potíže. Mohla mu dokonce zkřížit jeho vlastní plány, kdyby si tu naivně chtěla hrát s lukem a se šípy. Bond se rozhodl. Nemohl si dovolit riskovat. Trochu ji praští do hlavy, dá jí roubík a sváže ji, dokud nebude hotov. Nenápadně sáhl po pažbě automatické pistole.

Dívka nenuceně couvla o pár kroků. Stejně nenuceně se shýbla, položila dalekohled a zdvihla luk. Sáhla si přes rameno pro šíp a pečlivě jej nasadila na tětívu. Pak se teprve podívala na Bonda. „nedělejte žádné hlouposti,“ řekla tiše. „A držte se ode mě dál. Mám velice dobré periferní vidění. Nepřišla jsem sem z takové dálky jen proto, abych se nechala praštit do hlavy platfusáckým londýnským bobíkem. Na padesát yardů jsem nikdy neminula a ještě na sto yardů dokážu zabít ptáka. Nerada bych vám prostřelila nohu, ale udělám to, když mi budete překážet.“

Bond v duchu proklel svou předchozí nerozhodnost. „Nebudte pitomá,“ řekl drsně. „Položte ten zatracený luk. Tohle je práce pro chlapy. Jak si myslíte, že postřelíte čtyři chlapy lukem?“

Dívce tvrdošíjně zaplálo v očích. Nakročila pravou nohu a zaujala střelecký postoj. „Jděte do háje,“ procedila hněvivě sevřenými rty. „Zabili mé rodiče. Ne vaše. Jsem tady už celý den a noc. Vím přesně, co dělají, a vím taky, jak dostat Hammersteina. Ti ostatní mě nezajímají. Bez něj jsou to nuly. Takže...“ pozdvihla luk a mírně napjala tětívu. Hrot šípů směřoval na Bondovy nohy. „Buď mě poslechnete, nebo budete litovat. A buďte si jistý, že to myslím vážně. Tohle je má soukromá věc, přísahala jsem, že to udělám, a nikdo mi v tom nezabrání.“ Majestátně pohodila hlavou. „Tak co?“

Bond zamyšleně hodnotil situaci. Měřil si tu nádhernou divokou dívku od hlavy k patě. Typická Angličanka, poznamenaná dětstvím v tropech, s krví kořeněnou feferonkami. Výbušná směs. Sama se vydráždila do stavu ovládané hysterie. Bond si byl jistý, že by jí nedělalo problémy ho zlikvidovat. A byl naprosto bezbranný. Zatímco ona měla nehluchnou zbraň, jeho by zburchovala celé okolí. Jedinou nadějí teď skutečně byla spolupráce. Přenechá Judy část úkolu a sám udělá zbytek. „Poslyšte, Judy,“ řekl tiše. „Jestli se do toho chcete pustit, bude lepší, když to provedeme spolu. Jen tak můžeme uspět a snad i zůstat naživu. Podobné akce patří k mé profesi. Dostal jsem rozkaz – od blízkého přítele vaší rodiny, jestli vás to zajímá. A mám na to patřičnou zbraň. Má pětkrát delší dostřel než váš luk. Měl bych poměrně dobrou příležitost zabít ho teď, ale podmínky ještě nejsou ideální. Někteří z nich na sobě mají plavky. Určitě půjdou k rybníčku. Pak to udělám. Můžete mě krýt. Bude to velká pomoc,“ dodal nepřesvědčivě.

„Ne,“ zavrtila rozhodně hlavou. „Je mi líto. Krýt mě můžete vy, jestli chcete. Ale je mi to úplně jedno. S tím rybníčkem máme pravdu. Včera tam kolem jedenácté byli všichni. Dneska je stejně teplý den a půjdou tam zase. Dostanu ho z okraje lesa. Včera večer jsem si vyhlédla skvělé místo. Ti strážci s sebou nosí zbraně – nějaké samopaly. Nekoupou se. Sedí u jezírka a hlídají. Vím přesně, v jakém okamžiku von Hammersteina dostanu. Než ti strážci zjistí, co se vůbec stalo, budu už v bezpečné vzdálenosti. Mám to všechno naplánované. A teď už se nemůžu dál zdržovat. Už jsem měla být na svém místě. Promiňte, ale pokud okamžitě nevyslovíte souhlas s mým plánem, nemám jinou možnost.“ Pozdvihla luk ještě o pár palců.

Zatracená holka, pomyslel si Bond. „Tak dobře,“ řekl. „Ale něco vám povím. Až s tímhle skončíme, dostanete tak nařezáno, že se týden neposadíte.“ Pokrčil rameny. „Tak si jděte,“ řekl odevzdaně. „Já si vezmu na starost ty ostatní. Když se vám podaří uniknout, sejďeme se tady. Když ne, sejdu dolů a posbírám vás.“

Dívka povolila tětívu. „To už je rozumnější,“ řekla bezbarvě. „Ty šípy se špatně vytahují. Se mnou si nedělejte starosti. Jen se držte z dohledu a dávejte pozor, ať se vám v dalekohledu neodráží slunce.“ Věnovala Bondovi krátký, slitovný a vítězný úsměv ženy, která měla poslední slovo, obrátila se a zmizela mezi stromy.

Bond pozoroval svižnou temnězelenou postavu, dokud mu úplně nezmizela. Pak vzal dalekohled a netrpělivě se vrátil na vyhlédnuté místo. K čertu s ní! Teď není čas zabývat se tou pitomou holkou, teď se musí soustředit na práci. Mohl dělat něco jiného? Teď je odsouzený čekat na její první výstřel, a to je zlé. Kdyby vystřelil první on, Bůh ví, co by ta horkokrevná potvora udělala. Bond si dovolil stručnou představu toho, co by s ní udělal on, kdyby už bylo po akci. Před domem nastal nějaký pohyb, a tak vypustil z hlavy vzrušující myšlenky a zdvihl dalekohled.

Dvě služebné poklízely po snídani ze stolu. Dívky ani pistolníci nebyli v dohledu. Von Hammerstein se rozvaloval na polštářích venkovní pohovky, četl si noviny a občas něco řekl majoru Gonzalesovi, který seděl rozkročmo na kovové zahradní židli nedaleko pohovky, kouřil doutník a občas zdvořile zdvihl ruku k ústům, naklonil se stranou a odplivl na zem kousek tabákového lístku. Bond neslyšel, co Hammerstein říká, ale určitě pronášel své poznámky anglicky a Gonzales mu anglicky odpovídal. Bond se podíval na hodinky. Bylo půl jedenácté. Nic se nedělo, a tak se Bond posadil, opřel se o strom a naposledy důkladně prohlédl pušku. Při tom si promyslel přesný postup.

Nebyl svým úkolem nijak zvlášť nadšený a celou cestu z Anglie si musel připomínat, co je to za lidi. Vražda Havelockových byla obzvláště odporná. Von Hammerstein a jeho pistolníci byli obzvláště odporní chlapi, které by zřejmě s chutí zabili mnozí lidé z celého světa – čistě z osobní msty, stejně jako tahle dívka. Pro Bonda to však bylo jiné. Neměl osobní pohnutky. Byla to jeho práce – stejně jako je prací deratizátora hubit krysy. M ho jmenoval katem, který měl zastupovat veřejnost. Svým způsobem, přesvědčoval Bond sám sebe, jsou tihle chlapi nepřátelé jeho země, stejně jako agenti SMĚŘŠ nebo jiné nepřátelské tajné služby. Vyhlásili válku britskému lidu, vedli ji proti němu na britské půdě a neustále chystali další útoky. Bond v duchu pátral po dalších argumentech, jimiž by rozptýlil své pochybnosti. Zabili té dívce poníka a psa, jako by to byly mouchy. Navíc...

Dávka z automatické zbraně v údolí vymrštila Bonda na nohy. Při té druhé už měl připravenou pušku. Štěkot zbraně vzápětí vystřídala smích a potlesk. Na trávník s zuchnutím dopadl ve zmeti modrého a šedého potrhaného peří leďňáček a naposled se zachvěl. Von Hammerstein s ještě kouřícím samopalem popošel pár kroků a prudce na něj dupl patou bosé nohy. Pak si oťel patu do trávy vedle hromádky peří. Ostatní stáli kolem něj, smáli se a podlézavě tleskali.

Hammerstein roztáhl rudé rty v potěšeném úsměvu. Pronesl nějakou větu, v níž bylo slovo „rána“. Podal samopal jednomu pistolníkovi a oťel si ruce o tlusté boky. Poté něco vyštěkl na dívky, které se rozběhly k domu. Nato se otočil a provázen ostatními sešel po mírně se svažujícím trávníku k rybníčku. V tu chvíli vyběhly dívky z domu, každá v ruce prázdnou láhev šampaňského. Za smíchu a švitoření poskakovaly za muži.

Bond se připravil. Připnul si teleskopický dalekohled k hlavní savage a zaujal střelecké postavení. Levou ruku si opřel o výčnělek v kmeni stromu, nastavil hledí na tři sta yardů a zamířil doprostřed skupinky lidí u jezera. Pak svěsil pušku, opřel se o kmen zády a pozoroval dění.

Schylovalo se k nějaké střelecké soutěži mezi oběma pistolníky. Oba si naplnili zbraně novými zásobníky a na Gonzalesův rozkaz se postavili na hráz po obou stranách skokanského prkna, asi čtyřicet stop od sebe. Byli zády k jezírku a zbraně měli připravené ke střelbě.

Von Hammerstein zaujal místo na travnatém břehu a v každé ruce pohupoval lahví od šampaňského. Dívky stály za ním a dlaněmi si zakrývaly uši. K Bondovi doléhalo vzrušené španělské brebentění a smích, k němuž se však pistolníci nepřipojili. Jejich obličejové výpady v dalekohledu ztuhle soustředěním.

Von Hammerstein vyštěkl povel a nastalo ticho. Pak dal ruce za záda a začal počítat. „Un... dos... tres.“ Na „tres“ vyhodil lahve šampaňského vysoko do vzduchu nad jezírko.

Pistolníci se otočili jako loutky, sáhli do pouzder pro zbraně a vypálili. Poklidnou scénérii rozbil hluk střelby, odrážející se od hladiny rybníčka. Ptáci se s křikem vznesli ze stromů a několik ustřelených větviček spadlo do vody. Levá láhev se rozpadla na prach, pravá, zasažená jedinou kulkou, se o vteřinu později rozpadla vedví. Ulomky skla tiše zašplouchaly uprostřed rybníčka. Levý pistolník vyhrál. Obláčky kouře od zbraní obou mužů se spojily a odlétaly přes trávník. Do ticha doznívala ozvěna. Oba pistolníci sešli z hráze na trávník. Druhý vypadal schliple, první se zlomyslně usmíval. Von Hammerstein popostrčil dívky kupředu. Našpulily rty a zdráhavě udělaly pár kroků. Von Hammerstein se vítěze na něco zeptal. Muž pokývl na dívku vlevo. Ta se zatvářila vzdorovitě. Gonzales s Hammersteinem se rozesmáli.

Hammerstein plácl dívku přes zadek, jako by to byla kráva. Pak řekl něco, z čeho Bond zachytil jen „una noche“. Dívka se na něj podívala a poslušně přikývla. Skupinka se rozptýlila. Dívka pro vítěze se prudce rozeběhla a skočila do jezírka a druhá ji následovala. Při plavání na druhou stranu na sebe hněvivě pokřikovaly. Major Gonzales si svlékl sako, položil je na trávu a posadil se na ně. Měl podpažní pouzdro, z něhož čněla pažba automatické pistole střední ráže. Pozoroval von Hammersteina, jak si stahuje hodinky a jde po hrázi ke skokanskému prknu. Pistolníci stáli opodál a sledovali také von Hammersteina i obě dívky, které už byly uprostřed rybníčka. Drželi zbraně a občas se ohlédlí k zahradě nebo k domu. Bond pochopil, proč von Hammerstein zůstal tak dlouho naživu. Nenechával nic náhodě.

Von Hammerstein došel ke skokanskému prknu. Přešel je až na konec a zahleděl se do vody. Bond zbystřil a odjistil pušku. Přimhouřil oči. Mohlo to přijít každou chvíli. Ukazovák na lučiku spouště ho svrběl. Na co sakra ta holka čeká? Von Hammerstein se rozhodl. Mírně pokrčil kolena a zapožil. Teleskopickým dalekohledem Bond viděl, jak se mu chlupy na ramenou zachvěly vánkem, jehož náraz zčeřil hladinu rybníčka. Von Hammerstein prudce předpažil a vzápětí se odrazil od prkna. V tom okamžiku se u jeho zad stříbrně zablýsklo.

Gonzales vstal a nejistě pozoroval kruhy způsobené dopadem těla. S otevřenými ústy vyčkával. Nebyl si jistý, jestli něco zahlédl nebo ne. Oba pistolníci si byli jistější. Zbraně měli připravené. Pokřčení těkali pohledy z Gonzalese na stromy za hrázi a čekali na rozkaz.

Voda v místě dopadu se uklidňovala a kruhy rozšiřovaly. Von Hammerstein se ponořil hluboko.

Bondovi vyschlo v ústech. Olízl si rty a sledoval rybníček dalekohledem. V hloubce uviděl růžovou skvrnu, která pomalu stoupala k hladině. V tom okamžiku vyplavalo obličejem dolů von Hammersteinovo tělo a mírně se zakolébalo. Zpod levé lopatky mu čněl ocelový šíp, na jehož hliníkových letkách se zablýsklo slunce.

Major Gonzales zařval nějaký rozkaz a vzápětí se rozštěkaly dva samopaly. Bond slyšel třesk kulek mezi stromy pod sebou. Ucítil zpětný náraz pušky o rameno a pravý pistolník pomalu padl dopředu. Druhý se rozběhl k jezírku a páčil krátké dávky. Bond vystřelil a minul a vystřelil znovu. Pistolníkovi se podlomily nohy, ale setrvačností padl do vody. Jeho zaklesnutý ukazovák stále tiskl spoušť. Mrtvý pistolník páčil svou poslední dávku k obloze, dokud voda samopal neumlčela.

Vteřiny, které Bond ztratil jedním nepřesným výstřelem, pracovaly pro majora Gonzalese. Lehl si za tělo prvního pistolníka a spustil na Bonda palbu ze samopalu. Ať už Bonda viděl, nebo se řídil jen záblesky jeho pušky, vedl si velice dobře. Kulky se zarývaly do kmene javoru a Bond ucítil na obličej odštěpky dřeva. Dvakrát vypálil. Tělo mrtvého pistolníka se zachvělo. Příliš nízko. Bond znovu nabil a zamířil. Na hlavě mu spadla ustřelená větev. Setřásl ji, ale Gonzales už byl na cestě k sestavě zahradního nábytku. Převrátil jeden kovový stůl na bok a přikrčil se právě v okamžiku, kdy se dva výstřely z Bondovy savage zarýly do trávníku těsně před ním. Zpoza pevného krytu střelil Gonzales přesněji a dávky, pálené střídavě z obou stran stolu, se zarývaly do kmene javoru, zatímco Bondovy jednotlivé výstřely zvonily o bíle natřený kov nebo neškodně přelétaly trávník. Nebylo snadné zaměřovat přes dalekohled z jedné strany stolu na druhou, zvláště když Gonzales měnil strany nepravidelně. Jeho kulky stále bušily do kmene stromu. Bond se sehnul a rychle přeběhl vpravo. Rozhodl se překvapit soupeře střelbou z mýtiny. Gonzales však také chtěl ukončit patovou situaci a prudce vyrazil zpoza stolu. Mířil k hrázi a do lesa, odkud se chystal dostat k Bondovi. Bond se zastavil a zdvihl pušku. V tu chvíli ho Gonzales uviděl. Ještě na hrázi poklekl na jedno koleno a vypálil na Bonda dávku. Bond se nepohnul. Slyšel hvízdání kulek, ale soustředil se na to, aby ustálil střed kříže v dalekohledu na Gonzalesově hrudi. Pak stiskl kohoutek. Gonzales se zakymácel. Napůl se vztyčil a rozhodil ruce. Jeho poslední dávka směřovala k obloze. Po ní Gonzales bezvládně padl do rybníčka.

Bond chvíli pozoroval, jestli se Kubánek nepohne. Pak sklonil hlavě pušky a oťel si obličej hřbetem ruky.

V údolí doznívaly ozvěny, ozvěny smrti. Vpravo mezi stromy za jezírkem uviděl Bond dvě dívky, jak prchají k domu.

Brzy nahlásí všechno na policii, pokud už to neučinily služební. Byl nejvyšší čas se pohnout.

Bond se vrátil přes mýtinu k osamělému javoru. Dívka už tam byla. Stála k němu zády a s hlavou v dlaních se opírala o kmen. Po pravé ruce jí stékala krev a odkapávala na zem. V horní části rukávu temně zelené košile měla černou skvrnu. Luk a toulec se šípy jí ležely u nohou. Ramena se jí chvěla.

Bond došel až k ní a jednou rukou ji objal. „Uklidněte se, Judy,“ řekl tiše. „Už je to za námi. Jak jste na tom s tou rukou?“

„Nic to není,“ zahuhlala do dlaní. „Něco mě praštilo. Ale bylo to hrozné. Vůbec – vůbec jsem si nedokázala představit, že to bude takové.“

Bond jí konejšivě stiskl ruku. „Muselo se to stát. Jinak by dostali oni vás. Byli to profesionální zabijáci – ti nejhorší. Ale říkal jsem vám, že je to chlapecká práce. A teď se podíváme na tu ruku. Musíme rychle pryč – přes hranice. Za chvíli tu bude policie.“

Otočila se. Nádherný divoký obličej byl zbrocený potem a slzami. Šedé oči změkly do poddajnosti. „Jste na mě strašně hodný,“ řekla. „Po tom, jaká jsem byla já na vás. Byla jsem trochu – trochu rozrušená.“

Podala mu zraněnou ruku. Bond jí vytáhl z opasku nůž a rozřízl rukáv u ramene. Byl to průstřel svalu. Bond rozřízl na tři pruhy svůj zelený kapesník a svázal je k sobě. Omyl zranění kávou s whisky, pak vzal z batohu tlustý krajíc chleba a přiložil ho na ránu. Pak rozřízl rukáv až dolů a chystal se jí ho uvázat za zády, aby z něj udělal závěsnou pásku. Ústa měl jen kousek od jejích. Ucítil její teplo a animální vůni. Lehce ji políbil. Pak znovu, vášnivě. Utáhl uzel. Její šedé oči vypadaly překvapivě šťastně. Políbil ji znovu na oba koutky úst. Judy se usmála. Bond poodstoupil a vrátil jí úsměv. Něžně vzal její pravou ruku a vložil zápěstí do závěsné pásky.

„Kam mě odvezeš?“ zeptala se odevzdaně.

„Do Londýna,“ odpověděl Bond. „Je tam jeden starý pán, který tě moc rád uvidí. Ale nejdřív musíme do Kanady. U přítele v Ottawě ti zařídím potřebné pasové formality. Taky budeš potřebovat nějaké šaty a osobní věci. Zdržíme se pár dní. Budeme bydlet v jednom hezkém motelu.“

Podívala se na něj. Prošla obrovskou proměnou. „To bude hezké,“ řekla tiše. „Nikdy jsem v motelu nebydlela.“

Bond se shýbl, vzal pušku a batoh a přehodil si je přes rameno. Přes druhé si zavěsil její luk a toulec, otočil se a vykročil přes mýtinu.

Judy se vydala za ním. V chůzi si rozvázala unavený stonek zlatobýlu a světlé zlaté vlasy jí spadly na ramena.

KVANTUM ÚTĚCHY

James Bond řekl: „Vždycky jsem si myslel, že pokud se ožením, vezmu si letušku.“

Večere se nudně vlekla a ostatní dva hosté v doprovodu pobočníka už odešli, aby stihli letadlo. Guvernér s Bondem seděli na měkce čalouněné pohovce ve velkém přijímacím pokoji na Správě státních budov a pokoušeli se o konverzaci. Bond si připadal velice směšně. Nikdy se necítil dobře zabořen do měkkých polštářů. Měl daleko raději tvrdě čalouněná křesla, v nichž mohl spočinout s nohama pevně na zemi. Nyní seděl se starý mladencem na růžové pohovce, vedle natažených nohou stůl s kávou a likéry, a byl celý nesvůj. Tuhle intimně společenskou, až téměř ženskou atmosféru prostě nesnášel.

Nesnášel ani Nassau. Všichni tu byli příliš bohatí. Zimní návštěvníci i starousedlíci, kteří měli na ostrově domy, nedokázali mluvit o ničem jiném než o penězích, nemocech a problémech se služebnictvem. Neuměli ani pořádně pomlouvat. Ostatně tu nebylo co k pomlouvání. Zimní obyvatelstvo ostrova bylo příliš staré na milostné aféry a jako většina starých lidí příliš opatrné na zlomyslné soudy o sousedech. Harvey Miller s manželkou, kteří právě odešli, byli zcela typičtí – příjemný, poněkud bezvýrazný kanadský milionář, který závčas vstoupil do společnosti Natural Gas a

setrval v ní, a jeho užvaněná žena, která vypadala na Angličanku. Seděla vedle Bonda a neúnavně se ho vyptávala, jaká představení viděl v poslední době ve městě a jestli si nemyslí, že skutečně nejlepším místem na večeri je Savoy Grill. Člověk tam vidí tolik zajímavých lidí – hereček a podobných. Bond se velice snažil, ale protože už dva roky nebyl v divadle – a tehdy jen proto, že do něj šel ten chlap, kterého sledoval ve Vídni – musel se spíš spoléhat na zaprášené vzpomínky na londýnský noční život, které se jaksi nechtěly protnout se zážitky paní Millerové.

Bond věděl, že ho guvernér pozval na večeri pouze z povinnosti, i když možná také proto, aby mu pomohl zabavit Millerovy. Bond už byl v kolonii celý týden a následujícího dne se chystal odletět do Miami. Jednalo se o rutinní pátrání. Ze všech sousedních území se dostávaly zbraně ke Castrovým vzbouřencům. Přicházely hlavně z Miami a z Mexického zálivu, ale když americká Pobřežní stráž zadržela dvě velké lodní zásilky, Castrovi stoupenci si vyhlédli jako možné základny Jamajku a Bahamy a Bond byl vyslán z Londýna, aby tomu zamezil. Nechtěl tu práci přijmout. Když už nic jiného, sympatizoval se vzbouřenci, ale vláda exportovala na Kubu zboží výhodnou výměnou za kubánský cukr a jedním z dodatků smlouvy bylo, že Británie žádným způsobem nepodpoří vzbouřence. Bond se dověděl o dvou velkých zábavních osobních lodích, které už byly naloženy, a místo aby organizoval zatýkání těsně před vyplutím, které mohlo vyvolat incidenty, vybral si temnou noc a zajel k lodím v neosvětleném policejním motorovém člunu. Z jeho paluby vhodil do otevřených světlíků obou lodí termitové pumy, rychle ujel a z dálky pak ten ohňostroj pozoroval. Pojišťovny měly pochopitelně smůlu, ale nedošlo k žádným zraněním a Bond rychle a bez problémů dosáhl toho, co mu M uložil.

Pokud si byl vědom, kromě policejního náčelníka a dvou jeho důstojníků nikdo v kolonii nevěděl, kdo zapříčinil ty dva velkolepé a pro zasvěcené také příhodně načasované požáry. Bond poslal hlášení jen admirálovi do Londýna. Nechtěl uvádět guvernéra do rozpaků, a navíc mu připadalo nemoudré informovat ho o zločinu, který se mohl stát předmětem jednání Legislativního výboru. Guvernér však nebyl žádný hlupák. Znal účel Bondovy návštěvy v kolonii a toho večera, kdy si s Bondem podal ruku, se jako mírumilovný muž s vrozeným odporem k násilným činům choval poněkud upjatě a pasivně.

To přirozeně atmosféře večere nijak nepřidalo, takže zdání společenské události jí musel dodat neúnavný pobočník, který obstarával téměř veškerou konverzaci.

Ted' bylo půl desáté a guvernérovi s Bondem zbývala zdvořilostní hodina, než se mohli odporoučet do svých postelí s pocitem úlevy, že už se nikdy neuvidí. Ne že by Bond proti guvernérovi něco měl. S podobně všedními lidmi se setkával po celém světě. Byli vážní, oddaní své práci, schopní, věcní, prostě ti nejlepší koloniální státní úředníci. Sám guvernér vážně, oddaně a s plným nasazením zastával třicet let nižší úřednické funkce, zatímco impérium kolem něj se zvolna rozpadalo. Trpělivostí a schopností vyhýbat se úskokům to nakonec dotáhl až na samý vrchol. Za rok za dva dostane Velký rytířský bathský kříž a se vzpomínkami na místa jako Smluvní Omán, Závětné ostrovy a Britskou Guyanu se odebere na penzi do Godalmingu nebo Cheltenhamu nebo Tunbridge Wells, kde v místním golfovém klubu o žádném z jeho působišť nikdy neslyšeli. A přesto, uvědomil si Bond, kolika událostí jako Castrovo povstání musel být guvernér svědkem, kolik toho musel vědět o zákulisí nižší politiky, o skandálech v malých zahraničních komunitách, o tajemstvích uložených v análech guvernéřských sídel po celém světě. Dala se vůbec v tomhle upjatém, zdrženlivém muži zažehnout jiskra? Jak mohl on, James Bond, jehož guvernér zjevně považoval za nebezpečného muže a možný zdroj nebezpečí pro svou vlastní kariéru, vytáhnout ze svého společníka jedinou zajímavou informaci nebo poznámku, která by zachránila večer před naprostým zmarněním?

Bondova náhodná a poněkud vylhaná poznámka o případném sňatku s letuškou padla v závěru povrchního rozhovoru o cestování, který nevyhnutelně následoval po odjezdu Millerových na letadlo do Montrealu. Guvernér prohlásil, že BOAC se významně podílí na letech z Ameriky do Nassau, a přestože její letadla odlétající z letiště Idlewild jsou o půl hodiny pomalejší, služby jsou dokonalé. Bond znuděný vlastní plytkostí řekl, že raději cestuje pomalu a pohodlně než rychle a nepohodlně. Poté pronesl onu poznámku o letušce.

„Skutečně?“ odušil guvernér zdvořile a chladně. „A proč?“

Bond nevěděl, jak by mohl jeho přístup zlidštit. „Já vlastně nevím. Bylo by příjemné mít vedle sebe krásnou ženu, která by vás hýčkala, nosila vám pití a teplá jídla a ptala se vás, jestli máte všechno, co chcete. A stále by se usmívala a toužila vás potěšit. Pokud si nevezmu letušku, nezbyde mi nic jiného než vzít si Japonku. Ty se k mužům také chovají slušně.“ Bond naprosto neměl v úmyslu ženit se, ale kdyby už si někoho chtěl vzít, nebyla by to rozhodně bezvýrazná otrokyně. Říkal to pouze v naději, že guvernéra přiměje k hovoru na nějaké lidské téma.

„Nevím, jak Japonky, ale možná vás napadlo, že letušky jsou pouze vycvičené k oné slušnosti a úslužnosti a že v soukromí mohou být úplně jiné.“ Guvernérův hlas zněl rozumně a uvážlivě.

„Vzhledem k tomu, že jsem zatím o manželství vážně neuvažoval, nenapadlo mě to prověřovat.“

Nastala odmlka, již guvernér využil k zapálení vyhaslého doutníku. Když opět promluvil, Bondovi se zdálo, že jeho hlas konečně trochu ožil zájmem. „Znal jsem jednoho muže“, řekl guvernér, „který uvažoval obdobně jako vy. Je to vlastně docela zajímavý příběh. Zamíloval se do letušky a vzal si ji. Myslím,“ podíval se guvernér úkosem na Bonda, „že vy přicházíte do styku spíše se stinnou stránkou života. Tenhle příběh vám může připadat nudný. Chcete si ho vyslechnout?“

„Rozhodně.“ Bond vložil do svého hlasu patřičné nadšení. Pochyboval, že guvernérův náhled na stinnou stránku života odpovídá jeho zkušenosti, ale přinejmenším byl na chvíli zbaven povinnosti vést povrchní konverzaci.

Potřeboval se už jen dostat z té proklaté pohovky. „Mohl bych si nalít ještě trochu brandy?“ zeptal se úskočně. Vstal, nalil si do sklínky na palec brandy, a místo aby se vrátil na pohovku, přitáhl si ke guvernérovi židli.

Guvernér se zkoumavě zahleděl na konec doutníku, rychle potáhl a podržel doutník ve vertikální poloze, aby mu neodpadl dlouhý popel. Po celou dobu vyprávění nespouštěl oči z tenkého proužku dýmu, který rychle stoupal a ztrácel se v horkém, vlhkém vzduchu.

„Ten muž – budu mu říkat Masters, Philip Masters“ začal opatrně, „vstoupil do státních služeb jen rok po mně. Vystudoval Fettes a pak dostal stipendium na Oxfordu – na koleji nezáleží – a pak zažádal o koloniální službu. Nebyl nijak zvlášť chytrý, ale zato byl velmi pracovitý a zdatný a dělal dobrý dojem na přijímací komise. Přijali ho do státní služby a poslali do Nigerie. Vedl si dobře. Oblíbil si domorodce a výborně s nimi vycházel. Měl liberální smýšlení, a přestože se s nimi přímo nebratříčkoval, což by mu tehdy vyneslo nelibost nadřízených,“ usmál se trpce guvernér, „byl vůči Nigercům shovívavý a lidský. Tento přístup je docela překvapoval.“ Guvernér se odmlčel a potáhl z doutníku. Popel už vážně hrozil odpadnutím, a tak se guvernér natáhl přes stolek s nápoji a odklepl doutník do šálku od kávy. Pak se znovu opřel a poprvé se zahleděl přímo na Bonda. „Troufám si říct,“ pokračoval, „že zalíbení tohoto mladého muže v domorodcích mu nahrazovalo vztah, jaký chovají jiní mladí muži jeho věku v jiných povoláních k ženám. Philip Masters byl bohužel plachý a poněkud neohrabaný mladík, který v tomto ohledu nikdy nezaznamenal přílišné úspěchy. Pokud zrovna nestudoval na různé zkoušky, hrál za kolej pozemní hokej nebo vesloval ve třetí osmě. O prázdninách pobýval u tetičky ve Walesu a lezl s místními horolezci. Mimochodem, jeho rodiče se rozvedli, když byl na soukromé střední škole. Přestože byl jedináček, téměř se o něj přestali starat ve chvíli, kdy dostal stipendium na Oxfordu. Po dobu studia mu posílali jen malé kapesné. Neměl tedy na dívky moc času, a když už se s nějakou setkal, neměl ji téměř co nabídnout. Jeho citový život se ubíral po vyprahlých stezkách, které jsme zdědili po svých viktoriánských prarodičích. Protože jsem tohle všechno věděl, dovoluji si tvrdit, že jeho přátelské vztahy s prostými a laskavými barevnými Nigercijci mu nahrazovaly vřelý a plnohodnotný přirozený vztah.“

Bond přerušil poměrně vážné vyprávění. „Jediná potíž s krásnými černoškami je v tom, že nevědí nic o antikoncepci. Doufám, že se mu podařilo vystříhat se těchto potíží.“

Guvernér zdvihl ruku. Do hlasu se mu vloudil podtón znechucení nad Bondovou přizemností. „Ne, ne, to jste mě špatně pochopil. Já nehovořím o sexu. Toho mladíka by vůbec nenapadlo navázat vztah s barevnou dívkou. Ve skutečnosti byl k otázkám sexu poněkud netečný. U dnešních mladých Angličanů to stále není nic vzácného, ale tehdy to bylo zcela běžné. Jistě se mnou budete souhlasit, že tento fenomén se stal příčinou mnoha – velice mnoha – ztroskotaných manželství i jiných tragédií.“ Bond přikývl. „Hovořím o tom mladíkovi tak dlouze,“ pokračoval guvernér, „abych vám vysvětlil, že jeho příští osud ho zastihl jako nepřipraveného, nevinného, přátelského, byť citově a tělesně dosud neprobuzeného člověka, kterého společenská neobratnost přivedla mezi domorodce, u nichž hledal to, co nenalézal ve svém vlastním světě. Byl to zkrátka citlivý ztracenec, fyzicky nezajímavý, ale v jiných ohledech zdravý a schopný člověk a dokonale spořádaný občan.“

Bond upil brandy a natáhl si nohy. Příběh se mu líbil. Guvernér měl starosvětský styl vyprávění, který působil velice věrohodně. „Služba mladého Masterse v Nigérii spadala do období první labouristické vlády. Pokud si vzpomínáte, jedním z jejích prvních počínů byla reforma zahraničních služeb. Nigérie dostala nového guvernéra s pokrokovým náhledem na problémy domorodců, který s potěšením zjistil, že jeden z jeho mladších úředníků už v podstatě uvádí jeho vlastní názory do praxe. Povzbuzoval Philipa Masterse a dával mu úkoly nad rámec jeho služebních pravomocí. Za nějaký čas, když měl Masters odjet, napsal mu guvernér tak vřelé doporučení, že mu zajistilo místo druhého guvernérova tajemníka na Bermudách.“

Guvernér se zahleděl na Bonda skrz doutníkový kouř. „Doufám, že vás příliš nenudím,“ řekl omluvně. „Zanedlouho už se dostanu k pointě.“

„Ale mě to skutečně velice zajímá. Myslím, že už jsem si o tom muži udělal představu. Musel jste ho dobře znát.“

Guvernér zaváhal. „Na Bermudách jsem ho poznal lépe,“ řekl. „Jako vyšší státní úředník byl mým přímým podřízeným. Nicméně na Bermudách ještě nejsme. V té době už se začalo do Afriky létat, a tak se Philip rozhodl, že odletí do Londýna a místo cesty lodí z Freetownu si prodlouží dovolenou. Odjel vlakem do Nairobi a chytil pravidelný týdenní let společnosti Imperial Airways – předchůdkyně BOAC. Dosud nikdy v životě neletěl, a když mu při startu hezká letuška dávala bonbón a ukazovala, jak si má zapnout bezpečnostní pás, byl zvědavý a trochu nervózní. Když letoun srovnal výšku a Philip zjistil, že létání je mnohem klidnější záležitost, než si kdy představoval, letuška se k němu vrátila. Letadlo bylo poloprázdné. „Už se můžete odepnout,“ usmála se na něj. Masters začal zápolit se sponou, a tak se k němu naklonila a rozeplala mu ji. Bylo to malé důvěrné gesto. Masters nebyl nikdy tak blízko ženě svého věku. Zrudl a do duše se mu vloudil dosud nepoznaný zmatek. Poděkoval jí. Upřímně se usmála jeho rozpakům, posadila se na opěradlo prázdného sedadla přes uličku a zeptala se ho, odkud pochází a kam má namířeno. Řekl jí to a obratem začal vyzvídat, jak rychle letí, kde bude mezipřistání a tak dále. Zjistil, že se mu s ní hovoří velmi uvolněně, a připadala mu oslnivě krásná. Překvapovalo ho její bezprostřední chování a nelíčený zájem o jeho africké zážitky. Zřejmě si myslela, že vede mnohem zajímavější a exotičtější život, než to připadalo jemu. Dodala mu pocitu důležitosti. Když odešla pomoci dalším dvěma letuškám s přípravou oběda, zůstal nehnutě sedět, rozechvělý myšlenkami na ni. Pokoušel se číst, ale nedokázal zaostřit zrak. Stále se rozhlížel po letadle ve snaze ji aspoň zahlédnout. Jednou se setkali pohledy a Philipovi se zdálo, že se na něj spiklenecky usmála, jako by tím úsměvem chtěla říct, že jsou jediní mladí lidé v letadle, že si rozumějí, že je zajímají tytéž věci.“

Philip Masters zíral z okénka a v moři bílých oblaků pod letadlem viděl její obličej. Promítal si jej v duchu do nejmenších podrobností a zasl nad jeho dokonalostí. Byla malá a elegantní, měla zdravou narůžovělou pleť a světlé vlasy svázané do uzlu. (Ten přísný účes se mu obzvlášť líbil. Prozrazoval, že není „nevázaná“.) Úsměv třesňových rtů jí rozzářil v modrých očích rozpustilá světélka. Protože Philip znal Wales, odhadoval, že v sobě má velšskou krev. Utvrdilo ho v tom i její jméno, Rhoda Llewellynová, které si přečetl na konci seznamu posádky vyvěšeného nad stojánkem s časopisy vedle dveří od toalety. Hluboce o ní přemýšlel. Bude mu nablízku ještě téměř dva dny, ale jak to zařídí, aby ji viděl znovu? Musí mít stovky obdivovatelů. Může už být vdaná. Létá stále? Kolik dnů volna má mezi lety? Vysmála by se mu, kdyby ji pozval na večeři a do divadla? Nebo by si dokonce stěžovala kapitánovi, že si na ni jeden z cestujících dovoluje? Posedla ho náhlá představa, že ho v Adenu vysadí z letadla, pošlou stížnost na Koloniální úřad a zničí mu

kariéru.

S příchodem oběda se hrůzná představa rázem rozplynula. Když mu pokládala na kolena malý podnos s jídlem, otřela se mu vlasy o tvář. Mastersovi připadalo, že se ho dotkl obnažený elektrický drát. Ukázala mu, jak rozbalit malé celofánové balíčky a jak odstranit víčko z kelímku se salátovou zálivkou. Prozradila mu, že obzvláště dobrý je zákusek z listového těsta. Zkrátka ho zahrnovala pozorností a Masters si nevzpomínal, že by se o něj od dětství takhle někdo staral.

Na konci letu, když celý zpocený sebral veškerou odvalu a pozval ji na večeři, se po jejím okamžitém souhlasu téměř zhroutil blahem. Za měsíc vystoupila ze služeb Imperial Airways a vzali se. Za další měsíc vypršela Mastersovi dovolená a společně odjeli na Bermudy.“

„Bojím se toho nejhoršího,“ řekl Bond. „Vzala si ho proto, že podle ní vedl vzrušující život na vysoké noze. Líbila se jí představa být ozdobou čajových dýchánek v guvernéřském paláci. Předpokládám, že ji Masters nakonec musel zavraždit.“

„Ne,“ odvětil mírně guvernér, „ale myslím, že v odhadu jejich pohnutek se nemýlíte, když k nim připočítám únavu z napětí a pocitu stálého nebezpečí při létání. Zřejmě skutečně toužila po úspěchu. Rozhodně když přijeli a usadili se v bungalovu na předměstí Hamiltonu, všichni jsme byli mile překvapeni jejím temperamentem i její krásou a schopností okouzlovat lidi. Z Masterse byl přirozeně jiný člověk. Život se pro něj stal pohádkou. Ze zpětného pohledu mi připadá až trapné, jak se parádil, aby se jí vyrovnal. Oblečení věnoval nadměrnou pozornost, plácal si na vlasy jakousi příšernou brilantinu, a dokonce si vypěstoval vojenský knírek, zřejmě proto, že mu připadal elegantní. Po práci spěchával do bungalovu a skákal kolem Rhody, kterou zajímalo, kdy už ji konečně Lady Burfordová, guvernérova žena, pozve na oběd.“

Philip však tvrdě pracoval a všichni měli mladou dvojici rádi. Asi půl roku probíhalo všechno naprosto hladce. Potom, a teď se pouze dohaduji, zřejmě v malém šťastném bungalovu padla jako kapka kyseliny nějaká náhodná poznámka. Jistě si to dokážete představit: „Proč mě s sebou tajemníková žena nebere na nákupy? Jak dlouho ještě musíme čekat, než budeme moci uspořádat další koktejl? Víš, že si nemůžeme dovolit mít dítě. Kdy tě konečně povýší? Já se tu celý den příšerně nudím, není tu co dělat. Musíš dnes pozvat někoho na večeři. Nemůžu se přece pořád takhle trápit. Ty máš zajímavou práci, tobě nic neschází...“, a tak dále a tak podobně. Hýčkáni pochopitelně změnilo směr. Nyní to byl Masters – a činil tak s velkým potěšením – kdo před odchodem do práce nosil letušce snídani do postele. Byl to Masters, kdo po příchodu z práce uklízel, když po celém domě nacházel cigaretový popel a obaly od čokolád. Byl to Masters, který nechal kouření a občasných sklínek, aby jí mohl koupit nové šaty, které by ji povznesly na úroveň ostatních manželek. Začalo se to projevovat i v práci, rozhodně to nezůstalo utajeno mně, který jsem Masterse tak dobře znal. Zahloubaný podmračený pohled, občasný záhadný, příliš ustaraný telefonický hovor v úředních hodinách, předčasný odchod z práce, aby mohl jít s Rhodou do kina, a přirozeně občasně otázky na manželství, pronášené položertem: Co dělají ostatní manželky celé dny? Připadá většině žen, že je tu velké horko? Zdá se mi, že ženy (vždycky dodával „Bůh jim požehnej“) se snáze rozčílí než muži. A tak dále. Většina potíží pramenila z toho, že Masters byl naprosto zpitomělý. Rhoda byla jeho slunce i jeho měsíc, a když byla nešťastná nebo neklidná, kladl to za vinu sobě. Zoufale hledal něco, co by ji zaměstnalo a učinilo šťastnou, až nakonec začal – tedy společně začali – s golfem. Golf je na Bermudách velice oblíbený. Je tam pár slušných hřišť, včetně proslulého Mid-Ocean Clubu, v němž hrají všichni dobří hráči, kteří se po hře setkávají v klubu na pár slov a skleniček. Přesně po tomhle Rhoda toužila – po elegantním rozptýlení a vysoké společnosti. Bůh ví, jak Masters ušetřil na členství v klubu a vybavení a výukové lekce a všechno ostatní, ale nějak se mu to podařilo a byl to pro něj velký úspěch. Rhoda trávila v klubu celé dny. Tvrdě na sobě pracovala, dostala handicap a zúčastňovala se menších turnajů a měsíčních vyhodnocení. Během půl roku se nejen stala váženou hráčkou, ale také miláčkem mužských členů klubu. Mě osobně to nijak nepřekvapovalo. Čas od času jsem ji tam vídal, nádhernou opálenou postavičku v kratinkých šortkách, s bílými očními stíny a zelenými linkami. Měla charakteristický krátký švih. Můžu vám říct,“ mrkl guvernér na Bonda, „že nic hezčího jsem na golfovém hřišti neviděl. Další krok na sebe pochopitelně nenechal dlouho čekat. Byl uspořádán turnaj smíšených dvojic. Hrála s nejstarším synem rodiny Tattersallů – to jsou přední hamiltonští obchodníci a víceméně čelní představitelé bermudské smetánky. Ten hoch byl rozmazlený fracek – hezký chlap, výborný plavec a golfista, jezdil v kabrioletu MG a motorovém člunu, měl prostě všechno. Znáte ten typ. Dívky si mohl vybírat, a pokud se s ním rychle nevyspaly, nevzal je na projížďku kabrioletem nebo motorovým člunem ani na večírek do jednoho z místních klubů. Po tvrdém boji ve finále turnaj vyhráli a Philip Masters stál v davu u osmnácté jamky, aby spolu s ostatními jásosem přivítal vítěze. To bylo na dlouhou dobu naposled, kdy si zajásal. Možná to bylo naposled v životě. Rhoda téměř okamžitě začala „chodit“ s mladým Tattersallem, a když už začala, pořádně se do toho opřela. Věřte mi, pane Bonde,“ – guvernér sevřel ruku v pěst a spustil ji na stolek s nápoji – „bylo to strašné. Vůbec se nesnažila nějak mírnit své chování nebo aféru jakkoli skrývat. Prostě si vzala mladého Tattersalla a udeřila jím Masterse do tváře. Domů se vracela, kdy se jí zlíbilo. Odstěhovala Masterse do jiného pokoje s výmluvou, že je jí s ním v posteli horko, a pokud někdy poklidila nebo mu uvařila, bylo to pouze proto, aby zachovala zdání své přítomnosti, a stejně to vždycky odbyla. Během měsíce se to přirozeně rozkríklo a chudák Masters měl ty největší parohy, jaké tam kdy kdo viděl. Konečně se do toho vložila Lady Burfordová a promluvila si s Rhodou – řekla jí, že ničí manželovu kariéru a tak dále. Potíž byla v tom, že Lady Burfordová považovala Masterse za zabezděného pitomce a že si v mládí prožila také pár milostných vzplanutí – byla to stále krásná žena s jiskrou v oku – takže byla k dívce zřejmě příliš shovívavá. Masters sám, jak mi řekl později, prošel obvyklým truchlivým martyriem – domluvy, hádky, zuřivé potyčky, násilí (svěřil se mi, že ji jednou v noci málem uškrtil) a nakonec ledový odstup a permanentní podrážděnost.“ Guvernér se odmlčel. „Nevím, jestli jste někdy viděl lámání srdce, pane Bonde, pomalé a cílené lámání. Přesně toho jsem byl svědkem u Philipa Masterse a bylo opravdu smutné se na to dívat. Ten člověk během jediného roku sestoupil z rajských výšin až do pekelných hlubin. Přirozeně jsem se velice snažil mu pomoci,

všichni jsme se tak či onak snažili, ale poté, co to tehdy u té osmnácté jamky zajiskřilo, mohli jsme ve skutečnosti už jen sbírat trosky. Masters se choval jako raněný pes. Stáhl se do rohu a vrčel, kdykoli se k němu chtěl někdo přiblížit. Zašel jsem dokonce tak daleko, že jsem mu poslal asi dva dopisy. Později mi řekl, že je bez přečtení roztrhal. Jednoho dne se nás několik sešlo a pozvali jsme ho na pánskou jízdu do mého bungalovu. Pokusili jsme se ho opít. Zdařilo se. Pak jsme uslyšeli nějaký rachot z toalety. Masters si mou břitvou podřezal žíly na zápěstí. To už bylo příliš. Ostatní pánové mě delegovali, abych si o celé záležitosti pohovořil s guvernérem. Guvernér o tom přirozeně věděl, ale doufal, že nebude muset zasahovat. Šlo o to, zda Masters vůbec může setrvat v koloniální službě. Jeho práce byla neuspokojivá. Jeho manželka vyvolala veřejný skandál. Byl to zlomený člověk. Mohl se ještě vůbec vzchopit? Guvernér byl výborný člověk. Jakmile byl donucen k zásahu, vyvinul veškeré úsilí, aby zažehnal téměř nevyhnutelné hlášení do Whitehallu, které by naprosto dorazilo tu trosku, jež zbyla z Philipa Masterse. Do hry se vložila Prozřetelnost. Nazítří po mém rozhovoru s guvernérem přišla z Koloniálního úřadu depeše o chystané konferenci ve Washingtonu, kde se měla upřesnit práva na rybolov v pobřežních vodách. Bennudy a Bahamy byly vyzvány, aby vyslaly zástupce svých vlád. Guvernér poslal pro Masterse, promluvil mu do duše a řekl mu, že ho posílá do Washingtonu a že si má do půl roku jakýmkoli způsobem urovnat domácnost. Masters během týdne odjel do Washingtonu, kde pak jednal o rybách. Nám všem se ulevilo a Rhodu Mastersovou jsme pokud možno ignorovali. Guvernér se odmlčel a ve velkém, jasně osvětleném přijímacím pokoji se rozhostilo ticho. Vytáhl kapesník a oťel si obličej. Vzpomínky ho rozrušily a oči ve zrudlé tváři mu jiskřily. Vstal a nalil Bondovi i sobě whisky se sodou. „Truchlivý příběh,“ řekl Bond. „Myslím, že se to dříve či později stát muselo a že Masters měl tu smůlu, že k tomu došlo tak brzy. Musela to být bezcitná mrcha. Projevila nad tím, co způsobila, nějakou lítost?“ Guvernér si zapálil nový doutník. Podíval se na hořící konec a sfoukl oheň. „Kdepak,“ odpověděl. „Ona si báječně užívala. Patrně si byla vědoma, že to nepotrvá věčně, ale v té chvíli měla všechno, o čem snila – všechno, o čem sní čtenářky ženských časopisů, a ona byla přesně ten typ. Měla nejžádanějšího muže na ostrově, s nímž se milovala na písku pod palmami, užívala si ve městě i v golfovém klubu, jezdila na divoké projížďky autem i motorovým člunem, zkrátka měla všechno, co zdobí laciný román. V nouzi dokonce i otrockého manžela, byť nyní uklizeného, a dům, kde se mohla vykoupat, převléct a trochu vyspat. Navíc věděla, že se k Philipovi může kdykoli vrátit. Byl jí otrocky oddaný, takže od něj nečekala žádné potíže. Pak by se už jen všem šarmantně omluvila a všichni by ji odpustili. Všechno by se opět urovnalo. A pokud ne, na světě je přece tolik mužů – a přitažlivějších než Philip Masters. Stačilo jen pomyslet na všechny ty muže v golfovém klubu. Mohla si ukázat prstem. Ne, život byl báječný, a pokud se trochu bavila, bylo to jen v míře, v jaké se baví mnoho jiných lidí, třeba hollywoodské filmové hvězdy. Brzy ji však měla čekat zkouška. Tattersall už ji byl poněkud unaven a jeho rodiče z podnětu guvernérovy ženy tropili kolem celé aféry velký povyk. Tím ovšem poskytli svému synovi dobrou záminku k vyklouznutí ze vztahu bez přílišných scén. Navíc bylo léto a ostrov byl zaplaven spoustou hezkých amerických dívek. A tak mladý Tattersall Rhodu Mastersovou odložil. Prostě jí řekl, že je konec, že jeho rodiče mu ji zakázali pod pohrůžkou zastavení apanáže. Došlo k tomu čtrnáct dní před plánovaným návratem Philipa Masterse z Washingtonu. Musím říct, že to nesla dobře. Byla to tvrdá žena a věděla, že jednou to přijít muselo. Nefňukala, vlastně ani neměla před kým. Prostě zašla za Lady Burfordovou a řekla jí, že toho lituje a že teď už bude Philipu Mastersovi dobrou manželkou. Pak se vrátila do domu, uklidila a všechno dokonale připravila na velké usmíření. Nezbytnost tohoto usmíření pochopila z přístupu bývalých přátel z golfového klubu. Náhle tam byla nevídaným hostem. Asi víte, jak to chodí, a ani ve venkovském klubu v tropech to není jiné. Zahlíželi na ni nejen guvernérovi lidé, ale také hamiltonští obchodníci. Stalo se z ní použité a odložené zboží. Pokoušela se o bývalou koketní veselost, ale mýjelo se to účinkem. Několikrát se setkala s okázalým přehlížením a přestala chodit do společnosti. Životně důležité pro ni bylo vybudovat bezpečnou základnu a znovu se vydat na pozvolnou cestu vzhůru. Zůstávala tedy doma a pečlivě nacvičovala uvítací scénu – slzy, letuškovské hýčkáni, upřímné omluvy a dlouhá vysvětlení, manželskou postel. A pak se Philip Masters vrátil.“ Guvernér se odmlčel a zkoumavě se na Bonda zahleděl. „Vy nejste ženatý,“ řekl, „ale myslím, že je to ve všech vztazích mezi mužem a ženou stejné. Dokáží překonat cokoli, pokud mezi oběma lidmi přetrvá určitá základní lidskost. Není dobré, když se ze vztahu vytratí veškerá vlídnost, když je jednomu z partnerů zjevně a upřímně lhostejné, zda je ten druhý živý nebo mrtvý. Ovšem ona konkrétní urážka ega – a co je ještě horší, potlačení pudu sebezáchovy – se neodpouští. Známe to ze stovek manželství. Byl jsem svědkem odpuštění do očí bijících nevěr, zločinů i vražd, když pomínu bankroty a společenské prohřešky. Nevyléčitelná nemoc, slepota, katastrofa – to všechno se dá překonat. Nikdy však ztráta obecné lidskosti jednoho z partnerů. Dost jsem o tom přemýšlel a vymyslel jsem pro tento základní faktor mezilidských vztahů poměrně vzosně znějící název. Nazval jsem jej Zákonem kvanta útěchy.“ „Nádherný název,“ poznamenal Bond. „Rozhodně velmi působivý. Přirozeně chápu, co jim myslíte. Musím říct, že máte naprostou pravdu. Kvantum útěchy. Ano, dalo by se říct, že je měřítkem všech lásek a přátelství. Lidé jsou velice nespolehliví. Pokud vás partner nejenom znejistí, ale chystá se vás dokonce zničit, je konec. Kvantum útěchy se rovná nule. Musíte utéct, abyste se zachránil. Chápal tohle Masters?“ Guvernér na otázku neodpověděl. „Rhoda Mastersová,“ řekl, „měla být varována, už když její manžel prošel dveřmi bungalovu. Na první pohled to příliš nebylo vidět, i když Philip shodil knírek a vlasy měl rozčuchané jako při prvním setkání – něco se však dalo vypožorovat z očí, úst a polohy brady. Rhoda Mastersová si vzala ty nejudlejší šaty, smyla většinu líčidel a usadila se na židli tak, aby měla obličej v polostínu a kniha na jejím klíně byla v plném světle. Rozhodla se, že jakmile Philip vejde do dveří, ona vzhledne od knihy a pokorně vyčká, až manžel promluví. Pak vstane, tiše k němu dojde a zůstane před ním stát se skloněnou hlavou. Všechno mu řekne a rozpláče se a on ji obejmě a ona bude slibovat a slibovat. Zkoušela si tu scénu mnohokrát, než s ní byla naprosto spokojena. Nejprve přesně v plánované chvíli vzhledla od knihy. Masters si odložil kufr, pomalu došel ke krbu a neurčitě se na ni

zahleděl. Měl chladný a neosobní pohled, v němž se zračil naprostý nezájem. Sáhł do kapsy a vytáhl kus papíru. Pak řekl věcným tónem realitního agenta: „Tohle je plán domu. Rozdělil jsem bungalov na dvě části. Tobě patří kuchyně a tvá ložnice. Můj je tenhle pokoj a ložnice pro hosty. Koupelnu můžeš používat, pokud tam nebudu já.“ Sklonil se a položil papír na rozevřenou knihu. „Do mých místností nikdy nevstoupíš, jen pokud budeme mít návštěvu.“ Rhoda Mastersová otevřela ústa a chtěla promluvit. Philip zdvihl ruku. „Tohle je naposled, kdy s tebou mluvím v soukromí. Jestliže na mě promluvíš, neodpovím ti. Pokud si budeš přát komunikovat, nech vzkaz v koupelně. Očekávám, že jídlo budu dostávat přesně. Odneseš mi ho do jídelny, kterou můžeš použít, až skončím. Na domácnost ti budu dávat dvacet liber měsíčně. Peníze ti budou posílat mí právní zástupci k prvnímu každého měsíce. Mí právní zástupci připravují také podklady k rozvodu. Rozvedu se s tebou a ty se nebudeš nijak bránit, protože nemůžeš. Jistý soukromý detektiv mi proti tobě opatřil veškeré důkazy. Rozvod proběhne za rok, až bude končit mé působení na Bermudách. Do té doby budeme na veřejnosti vystupovat jako normální manželé.“

Masters zasunul ruce do kapes a zdvořile na ni shlédl. To už se jí řinuly po tvářích slzy. Vypadala vyděšeně, jako by ji někdo udeřil. „Je tu ještě něco, co by sis přála vědět?“ zeptal se lhostejně. „Pokud ne, tak si seber své věci a přesuň se do kuchyně.“ Podíval se na hodinky. „Večeři si přeju na osmou. Teď je půl.“

Guvernér se odmlčel a upil whisky. „Tohle jsem si domyslel z toho mála, co mi Masters prozradil, a z poněkud bohatších informací, které poskytla Rhoda Mastersová Lady Burfordové. Jako manželka se snažila využít každého způsobu, jak s Philipem pohnout argumentací, prosbami, hysterií. Zůstal dokonale netečný. Prostě na něj neměla. Jako by někam odešel a poslal nějakého zástupce. Nakonec se musela podvolit. Byla bez peněz. Mohla si dovolit nejvyšší cestu do Anglie. Aby měla kde spát a co jíst, musela dělat, co jí řekl. Takhle žili rok – na veřejnosti vzájemně zdvořilí, v soukromí zcela mlčenliví a uzavření ve svých pokojích. Nás ta změna přirozeně udivila. Nikdo z nich nikomu nic o jejich dohodě neprozradil. Ona by se byla styděla a Masters k tomu neměl žádný důvod. Případal nám odtážitější než dřív, ale pracoval bezchybně. Všichni si oddechli, že se manželství nějakým zázrakem zachránilo. Mastersovi získali zpět ztracený kredit a oblibu, vše bylo odpuštěno a zapomenuto.“

Uplynul rok a nadešel čas Mastersova odjezdu. Oznamoval, že Rhoda ještě zůstane, aby se postarala o dům, a oba prošli obvyklým kolem večírků na rozloučenou. Byli jsme překvapeni, že se s ním nepřišla rozloučit k lodi, ale Philip nám řekl, že jí nebylo dobře. Za několik týdnů dorazily z Anglie zprávy o rozvodu. Poté se Rhoda Mastersová objevila v guvernéřském paláci a měla dlouhý rozhovor s Lady Burfordovou, a tak vyšel postupně najevo celý příběh včetně strašlivé následující kapitoly.“

Guvernér dopil svou whisky. Když položil sklenici, led dutě zachřestil. „Patrně den před svým odjezdem,“ pokračoval ve vyprávění, „našel Masters v koupelně vzkaz od své ženy. Psala v něm, že s ním prostě musí ještě jednou mluvit, než ji navždy opustí. Takové vzkazy už mu zanechala několikrát, ale Masters je vždy roztřel a nechal na polici nad umyvadlem. Tentokrát však odpověděl, že se sejdou večer v šest hodin v obývacím pokoji. Když nadešel čas, Rhoda Mastersová přišla pokorně z kuchyně. Už dávno vzdala srdceryvné scény a nespolehala na jeho slitování. Klidně stála a sdělila mu, že jí zbývá pouhých deset liber z peněz na domácnost. Až Masters odjede, ona zůstane na mizině.“

„Máš ode mě klenoty a kožešinovou šálu.“

„Budu ráda, když za ně dostanu padesát liber.“

„Tak si budeš muset sehnat práci.“

„To potrvá nějaký čas, než něco seženu. Někde musím bydlet. Za čtrnáct dní musím vyklidit dům. To mi vůbec nic nedáš? Budu hladovět.“

Masters se na ni nevzrušeně podíval. „Jsi hezká. Nikdy nebudeš hladovět.“

„Musíš mi pomoci, Philippe. Musíš. Ohrozilo by to tvou kariéru, kdybych žebrała u guvernéřského paláce.“

V domě jim kromě několika drobností nic nepatřilo. Přebírali ho zařízený. Majitel si už před týdnem zkontroloval inventář. Zbýval už jen jejich vůz, ojetý morris, a radiogramofon, který Masters koupil jako poslední prostředek k zabavení své ženy, než se dala na golf.

Philip Masters se na ni naposled podíval, aby už ji nikdy neviděl. „Dobrá,“ řekl, „nech si tedy vůz a radiogramofon. To je všechno. Musím balit. Sbohem.“ A vyšel ze dveří do svého pokoje.“

Guvernér se podíval na Bonda. „Nakonec alespoň malé vstřícné gesto, ne?“ usmál se zachmuřeně. „Když odjel a Rhoda Mastersová osaměla, vzala snubní prsten, pár svých šperků a šálu z liščí kožešiny, sedla do vozu a objela hamiltonské zastavárny. Podařilo se jí získat čtyřicet liber za šperky a sedm za kožešinu. Pak odjela k prodejci vozů, jehož jméno bylo na palubní desce, a nechala si zavolat ředitele. Když se ho zeptala, kolik by jí dal za morrise, myslel si, že si z něho utahuje. „Ale madam, pan Masters koupil vůz na splátky a velice se opoždí s placením. Jistě vám řekl, že jsme mu minulý týden poslali upomínku. Věděli jsme, že odjíždí. Odepsal nám, že přijdete vy, abyste zařídila potřebné. Podívejme se,“ sáhl pro složku a prolistoval ji. „Ano, na vůz je tu dluh rovných dvě stě liber.“

Rhoda Mastersová se přirozeně rozplakala a ředitel nakonec souhlasil, že si vezme vůz, přestože už nemá hodnotu dvou set liber, ale musela mu ho nechat okamžitě s benzinem v nádrži a se vším všudy. Nezbyvalo jí nic jiného než návrh přijmout a být vděčná, že ji nebudou žalovat. Vyšla z garáže a na horké ulici ji přepadlo tušení, co ji čeká v prodejně rádií. A nemýlila se. Tentýž příběh, jenže tentokrát musela zaplatit deset liber, aby si prodavač vzal přístroj zpátky. Stopem dojela na dosah pěší chůze od bungalovu, a když přišla domů, vrhla se na postel a zbytek dne proplakala. Byla už zcela na dně, a v téhle situaci ji Philip Masters ještě nakopl.“

Guvernér se odmlčel. „Poměrně výjimečné, skutečně. Člověk jako Masters, laskavý, citlivý, který by normálně neublížil ani mouše. A byl schopen takové krutosti, jakou jsem snad v životě neviděl. Přesně podle mého zákona,“ pousmál se guvernér. „Ať už byly její hříchy jakékoli, kdyby mu byla poskytla ono potřebné kvantum útěchy, nikdy by se k ní takhle nezachoval. Takhle v něm ovšem probudila animální krutost, která se možná skrývá hluboko v každém z nás a již může vynést na povrch jen existenční ohrožení. Masters ji chtěl nechat trpět, ne tolik, jako trpěl sám, protože to nebylo

možné, ale přinejmenším tolik, kolik mu umožnila jeho vynalézavost. To falešné gesto s vozem a radiogramofonem bylo ďábelsky brilantní načasovanou akcí, která jí měla připomenout, že i když je pryč, stále ji strašně nenávidí a stále jí chce ubližovat.“

„Musel to být děsný zážitek,“ řekl Bond. „Je neuvěřitelné, jak si lidé dokážou ubližovat. Začíná mi být té dívky dost líto. Jak nakonec dopadla – a jak on, když už jsme u toho?“

Guvernér vstal a podíval se na hodinky. „Proboha, je skoro půlnoc. A já jsem neposlal služebnictvo spát,“ usmál se, „a držím tu i vás.“ Došel ke krbu a zazvonil na zvonec. Objevil se černošský sluha. Guvernér se mu omluvil, že ho nechal tak dlouho vzhůru, a řekl mu, ať zamkne a zhasne světla. Bond vstal. Guvernér se k němu obrátil. „Pojďte, cestou vám to dopovím. Doprovodím vás přes zahradu a dohlédnu na to, aby vás strážě pustily ven.“

Pomalou prošli dlouhým pokojem na chodbu a po širokém schodišti sešli do zahrady. Byla nádherná noc, měsíc byl v úplňku a jen občas se přes něj přehnal malý obláček.

„Masters zůstal u Koloniální služby,“ navázal guvernér na své vyprávění, „ale nikdy už nebyl tak dobrý jako na začátku. Ta bermudská záležitost ho nějak poznamenala. Jako by ta zkušenost zabila část jeho osobnosti. Byl duševně zmražený. Bylo to přirozené z větší části její vinou, ale podle mě ho pronásledovalo i svědomí za to, co udělal on jí. V práci byl stále dobrý, ale jaksi ztratil lidský rozměr a postupně vyschl. Znovu už se samozřejmě neoženil. Nakonec se úplně stáhl do ústraní, odešel do důchodu a usadil se v Nigérii – vrátil se k jediným lidem na světě, kteří k němu byli vlídní, vrátil se tam, kde začínal. Skutečně poněkud tragický osud, když si vzpomenu, jaký byl v době našich začátků.“

„A ta dívka?“ zeptal se Bond.

„Á, ta si prožila své. Udělali jsme na ni sbírku a ona tu a tam vzala nějakou práci. Chtěla se vrátit k létání, ale nepřijali ji kvůli tomu, jakým způsobem rozvázala smlouvu s Imperial Airways. Tehdy ještě nebylo moc leteckých společností a uchazeček o místa letušek bylo dost. Burfordovi byli ještě téhož roku přeloženi na Jamajku, a tím Rhoda ztratila svou hlavní oporu. Jak jsem říkal, Lady Burfordová pro ni měla vždycky slabost. Rhoda Mastersová se ocitla na pokraji bídy. Stále vypadala výborně a různí muži si ji krátkodobě vydržovali, ale na malém ostrově jich zase tolik není. Málem už se z ní stala děvka, což by jí přivodilo potíže s policií, ale opět zasáhla Prozíratelnost, která zřejmě usoudila, že trest je odpykán. Lady Burfordová jí v dopise poslala peníze na cestu na Jamajku s tím, že pro ni sehnala místo recepční v hotelu Blue Hills, v jednom z nejlepších hotelů v Kingstonu. A tak odjela. Mám dojem – v té době už jsem sloužil v Rhodesii – že se Bermudám velice ulevilo, když jim ukázala záda.“

Guvernér s Bondem došli k široké vstupní bráně do zahrady guvernéřského paláce. Pod nimi se ve svitu měsíce skvěly bílé, černé a růžové shluky hezkých dřevěných domků dělené úzkými uličkami Nassau. Strážný hlučně nasadil k počtě zbraň. Guvernér zdvihl ruku. „Dejte si pohov.“ Strážný opět zachřestil zbraní a nastalo ticho.

„A to je téměř konec příběhu,“ řekl guvernér, „jehož tečku přičinil Osud. Jednoho dne se v hotelu Blue Hills objevil kanadský milionář a zdržel se přes celou zimu. Pak si odvezl Rhodu Mastersovou do Kanady a oženil se s ní. Od té doby má ustláno na růžích.“

„Panebože. To ale měla štěstí, jaké si snad ani nezasloužila.“

„Asi ne. Těžko říct. Život je nevyzpytatelný. Po tom všem, co napáchala Mastersovi, Osud zřejmě usoudil, že už zaplatila dost. Prapříčinou mohli být Mastersovi rodiče, kteří Philipa vychovali k neschopnosti čelit nehodám. Takto mizerně vybaven do života pak musel nutně prodělat emocionální zhroucení. Osud si vybral jako nástroj Rhodu, jíž pak jen splatil její služby. V obdobných záležitostech je těžké soudit. V každém případě s ní je ten Kanadčan šťastný. Aspoň dnes večer to tak vypadalo.“

Bond se zasmál. Násilná dramata jeho vlastního života mu teď náhle připadala nicotná. Z Castrových vzbouřenců a požárů dvou lodí se staly pouhé náměty pro bulvární noviny. Při nudné večeři seděl vedle nudné ženy a náhodná poznámka mu odhalila skutečné drama – komédie humaine, v níž vystupují drsné a skutečné vášně, v níž Osud hraje autentičtější hru, než je konspirace jakékoli tajné služby podnícená vládou.

Bond se otočil ke guvernérovi čelem a podal mu ruku. „Děkuji za ten příběh,“ řekl. „A dlužím vám omluvu. Myslel jsem, že paní Millerová je nudná žena. Díky vám na ni nikdy nezapomenu. Musím lidem věnovat větší pozornost. To je pro mě velkým ponaučením.“

Potřásl si rukama. Guvernér se usmál. „Jsem rád, že vás ten příběh zaujal. Obával jsem se, že se budete nudit. Vedete velice vzrušující život. Abych vám řekl pravdu, dělал jsem si velké starosti s tím, o čem budeme mluvit po večeři. Život v koloniální službě je velice jednotvárný.“

Rozloučili se a Bond zamířil tichou uličkou k přístavu do Britského koloniálního hotelu. Přemýšlel o zítřejším jednání s Pobřežní stráží a FBI v Miami. Výhlídka na toto jednání, která ho předtím zajímala, dokonce vzrušovala, mu náhle připadala nudná a prázdná.

RIZIKO

„V tomhle pyznysu moc riziko.“

Ta slova proklouzla hustým hnědým knírem. Černé oči si beze spěchu změřily Bondův obličej a sklouzly na jeho ruce, které pečlivě cupovaly papírovou zápalku z balíčku, na němž byl nápis Albergo Colomba d'Oro.

James Bond na sobě cítil zkoumavý kradmý pohled, jemuž byl ostatně vystaven už od chvíle, kdy se s tím člověkem před dvěma hodinami sešel v baru Excelsior. Měl vyhledat muže s mohutným knírem, který měl sedět sám a popíjet alexandru. Takové tajné rozlišovací znamení ho pobavilo. Smetanový dámský nápoj byl chytřejší než složené noviny, květina v klopě, nebo žluté rukavice, tyto omšelé rekvizity provázající první setkání agentů. Mohl dokonce působit sám o sobě, bez svého majitele. A Kristatos také začal malou zkouškou. Když Bond přišel do baru a rozhlédl se kolem, bylo tam kolem dvaceti lidí, ale žádný neměl knír. Na rohovém stolku na vzdáleném konci vysoké neokázalé místnosti však

stála vedle talířků s olivami a s kešu oříšky sklenka na vysoké stopce, naplněná smetanou s vodkou. Bond k tomu stolku bez váhání zamířil, přitáhl si židli a posadil se.

Za okamžik k němu přišel číšník. „Dobry večer, pane. Signor Kristatos telefonuje.“

Bond přikývl. „Negroni. S Gordonem, prosím.“

Číšník se vrátil k baru. „Negroni. Uno. Gordon's gin.“

„Promiňte.“ Velká chlupatá ruka zdvihla židli, jako by to byla krabička zápalek, a podsunula ji pod velký zadek. „Musel jsem se domluvit s Alfredem.“

Ruce si nepodali. Jako by byli staří známí. Zřejmě obchodníci. Import export nebo něco podobného. Ten mladší vypadal jako Američan. Ne. Podle oblečení ne. Angličan.

Bond vrátil rychlý servis. „Jak se daří jeho synkovi?“

Signor Kristatos přimhouřil černé oči. Ano, říkali, že tenhle chlap je profesionál. Rozhodil ruce. „Pořád stejně. Co byste čekal?“

„Obrna je strašná nemoc.“

Přinesli negroni. Oba byli pohodlně usazeni v židlích, spokojeni, že mají partnera ze stejné ligy. To bylo poměrně vzácné. Nezřídka se stávalo, že ještě před začátkem společného úkolu, jako byl tenhle, ztrácel člověk víru ve výsledek. Bond při takových setkáních často jakoby cítil pach spáleniny. Měl pocit, že začíná doutnat jeho inkognito, že za chvíli vzplane plamenem a on bude brulé. To už ovšem bude hra rozjetá a jemu nezbyde, než se rozhodnout, zda se stáhnout, nebo čekat, až ho někdo zastřelí. Z téhle schůzky však nervózní nebyl.

Když o něco později seděli v malé restauraci Colomba d'Oro poblíž Piazza di Spagna, Bond s pobavením zjistil, že ho jeho společník stále zkoumá. Prohlížel si ho pokradmu i nepokrytě měřil a zjevně zvažoval jeho důvěryhodnost. Tato opatrnost sama o sobě prozrazovala, že půjde o riskantní podnik. Nakonec Kristatos zřejmě usoudil, že do toho tedy půjde. Bonda to povzbudilo. Ne že by Kristatosovi bezvýhradně věřil, ale jeho opatrnost prozrazovala, že admirálova intuice se vyplatila – Kristatos ví něco velkého.

Bond odložil poslední útržek zápalky do popelníku. „Kdysi mě učili,“ řekl poklidně, „že každý obchod, který vynese víc než deset procent nebo je uzavírán po deváté hodině večer, je nebezpečný obchod. Obchod, který by nám dvěma měl vynést tisíc procent, uzavíráme ještě později, tím pádem musí být velmi riskantní.“ Bond ztišil hlas. „Peníze mám k dispozici. Dolary, švýcarské franky, venezuelské bolívary – všechno, co potřebujeme.“

„To jsem šťastný. Lir už mám dost.“ Signor Kristatos zdvihl jídelní lístek. „Ale radši něco nakrmíme. Nemůžeme dělat velký pyznys na dutý žaludek.“

Několik dní před touto schůzkou si M poslal pro Bonda. Měl špatnou náladu. „Máte něco rozdělaného, 007?“

„Jenom papírování, pane.“

„Jak to myslíte, jenom papírování?“ M prudce ukázal troubelí dýmky na nabitý stojánek s došlou poštou. „Kdo nemá nějaké papírování?“

„Myslel jsem tím, že nemám rozjetou žádnou akci, pane.“

„To máte pravdu.“ M zdvihl svazek temně červených spisů svázaných dohromady a poslal je přes stůl tak prudce, že je Bond musel zachytit. „Tak tady máte další papíry. Převážně od Scotland Yardu – z jejich oddělení narkotik. Spoustu materiálů od ministerstva vnitra a ministerstva zdravotnictví a pár obsáhlých hlášení od mezinárodního protiopiového úřadu ze Ženevy. Odneste si to a pročtěte to. Padne vám na to celý dnešek a větší část noci. Zítra odlétáte do Říma a půjdete po něčem velkém. Je vám to jasné?“

Bond přisvědčil. Už mu bylo jasné, proč měl admirál tak mizernou náladu. Nic ho nedokázalo rozčítit víc, než když musel odvádět své lidi od jejich skutečné práce – a tou byla špionáž, v případě potřeby sabotáže a podvrtná činnost.

Všechno ostatní bylo zneužíváním Tajné služby i tajných fondů, které byly už tak dost vyschlé.

„Nějaké otázky?“ Admirál vytrčil čelist jako před bítevní lodí. Jako by Bondovi naznačoval, aby si sebral ty spisy a rychle vypadl z kanceláře, že on jako šéf se musí věnovat něčemu důležitějšímu.

Bond věděl, že je to částečně hrané. I když jen z velmi malé části. M měl své mouchy. Těmi byl ostatně v Tajné službě známý a věděl o tom. To však neznamenalo, že by se jich zbavoval. Existovaly velké mouchy, jako zneužívání Tajné služby a hledání pravdy, které podle jeho představ nemělo s jejím skutečným posláním mnoho společného, a pak drobné mušky, jako odmítání zaměstnávat vousaté a bilingvní muže nebo lidi, kteří se odvolávali na příbuzenství s nějakým členem vlády. Neměl rád příliš „šňořivé“ ženy a všechny, kdo mu mimo službu říkali „pane“; naopak měl přehnanou důvěru ve Skoty. M si však byl svých much vědom, stejně jako si těch svých podle Bonda byli vědomi Churchill a Montgomery. Částečné předstírání špatné nálady Bondovi nevadilo, protože spravedlivě dopadalo na každého. Admirála by navíc ani nenapadlo poslat Bonda do akce bez přiměřené předběžné informace.

S tímto vědomím Bond klidně odpověděl: „Jen dvě, pane. Proč do toho jdeme a co má Stanoviště I na ty lidi, pokud na ně vůbec něco má?“

M se na Bonda rozmrzele podíval. Natočil si židli tak, aby mohl velkým oknem pozorovat vysoké přehající říjnové mraky. Sáhl po dýmce, prudce ji profoukl, a jako by se tím uklidnil, opatrně ji položil na stůl. Pak promluvil, trpělivě a věcně. „Sám dobře víte, 007, že nechci, aby se Tajná služba pletla do obchodu s drogami. Není to tak dávno, co jsem vás musel poslat do Mexika, abyste odchytil toho místního pěstitele. Málem vás při tom zabili. Poslal jsem vás tam jen proto, abych prokázal laskavost Zvláštnímu oddělení. Když si vás vyžádali znovu, abyste vyřídil ten italský gang, odmítl jsem. Ronnie Vallance šel za mými zády na ministerstvo vnitra a ministerstvo zdravotnictví. A ministři na mě tlačili. Rekl jsem jim, že vás potřebuju tady a nikoho jiného zrovna nemám k dispozici. A tak oba zašli za panem premiérem.“ M se odmlčel. „A bylo to. Musím přiznat, že pan premiér hovořil velice přesvědčivě. Mluvil o tom, že heroin v množství, v jakém přichází na trh, je v podstatě nástrojem psychologické války, že dokáže oslabit jakoukoli zemi. Prý by ho nepřekvapilo, kdyby se jednalo o italský gang, který to nedělá jako vysoce výdělečnou, ale jako

podvratnou činnost.“ M se trpce usmál. „Myslím, že právě s tímhle argumentem za ním přišel Ronnie Vallance. Jeho lidé z protidrogového mají zřejmě plné ruce práce, aby se to nedostalo mezi mládež, jako se to stalo v Americe. Už teď se zdá, že tančírný a zábavní podniky jsou plné obchodníků s drogami. Vallancovu tajnému komandu se podařilo proniknout do středu jednoho řetězce. Není pochyb, že to k nám přichází z Itálie, ve vozech italských turistů. Vallance se snažil zburcovat italskou policii a Interpol, ale bezvýsledně. Jeho lidé pronikali dál do struktur drogové mafie a podařilo se jim dostat do vězení pár menších ryb, ale když se jim zdálo, že už jsou skoro u cíle, narazili na neproniknutelnou zeď. Ti nejvýše postavení distributoři se buď příliš bojí, nebo jsou příliš dobře placeni.“

„Zřejmě to mají nějak jištěné,“ přerušil ho Bond. „Ta Montesiho záležitost nevypadala tak dobře.“

M netrpělivě pokrčil rameny. „Možná, možná. Vy se taky budete muset mít na pozoru, ale já mám dojem, že ten Montesiho případ skončil pořádnou čistkou. Ale v každém případě, když jsem od premiéra dostal příkaz vypořádat se s tím, napadlo mě promluvit si s Washingtonem. CIA byla velmi vstřícná. Víte, že protidrogové má v Itálii své lidi, už od války. Se CIA nemají nic společného, řídí je americké ministerstvo financí. To také ovládá takzvanou tajnou službu, která se zabývá pašováním drog a paděláním peněz. Dost nepřehledné organizační uspořádání. Často přemýšlím, co si o tom myslí FBI.“ M se zvolna odvrátil od okna, spojil si ruce za hlavou, zaklonil se a podíval se přes stůl na Bonda. „Jde o to, že římské stanoviště CIA pracuje v úzké spolupráci s tím malým protidrogovým týmem. Musí, aby si jeden druhému nekřížili cestu. A já jsem dostal od CIA – vlastně od Alana Dullese osobně – jméno jednoho špičkového agenta, zřejmě dvojitého. Kryje se tím, že trochu pašuje. Jmenuje se Kristatos. Dulles mi řekl, že do toho v žádném případě nemůže angažovat své lidi, a byl si docela jistý, že by ministerstvo financí nelibě neslo, kdyby jejich římská pobočka úzce spolupracovala právě s námi. Pokud bych si však přál, promluví si s tím Kristatosem a řekne mu, že se s ním v této záležitosti spojí jeden z našich... nejlepších agentů. Řekl jsem, že bych to velmi ocenil, a včera jsem dostal zprávu, že schůzka je domluvena na pozítří.“ M ukázal na svazek složek před Bondem. „Tam najdete všechny podrobnosti.“

V místnosti se nakrátko rozhostilo ticho. Bondovi celá ta záležitost připadala nepříjemná, zřejmě nebezpečná a určitě špinavá. S těmito myšlenkami vstal a sebral svazek. „Dobře, pane. Vypadá to, že budu potřebovat peníze. Kolik jsme ochotni zaplatit za likvidaci téhle cesty?“

M se zhoupl s židlí dopředu a položil ruce vedle sebe na stůl. „Sto tisíc liber,“ řekl věcně. „V jakékoli měně. To je premiérova představa. Ale nechci, aby se vám něco stalo. Rozhodně nebudeme za někoho tahat kašany z ohně. Kdybyste se dostal do potíží, můžete použít dalších sto tisíc. Drogy jsou největší a nejdrsnější oblast zločinu.“ M sáhl do stojánu s došlou poštou a vytáhl svazek depeší. „Dávejte na sebe pozor,“ řekl, aniž vzhledl.

Signor Kristatos zíral do jídelničky. „Nechodím kolem horké kaše, pane Bonde. Kolik?“

„Padesát tisíc liber v případě stoprocentního výsledku.“

„Ano,“ řekl Kristatos neurčitě. „To jsou důležité peníze. Dám si meloun s šunkou prosciutto a čokoládovou zmrzlinu. V noci velmi nejím. Mají tu výborné vlastní chianti. Poručím ochutnat.“

Ke stolu přišel číšník a okamžitě se rozproudila čilá italská konverzace. Bond si objednal tagliatelli verdi s janovskou omáčkou. Kristatos mu prozradil, že je tu velice nezvykle vaří s bazalkou, česnekem a piňolkami.

Když číšník odešel, Kristatos zůstal zamyšleně sedět a kousal dřevěné párátko. Jeho obličej potměl a získal zasmušilý výraz, jako by se mu myšlenkami přehnal špatné počasí. Těkal tvrdým pohledem po restauraci, ale na Bonda se nepodíval. V očích mu blýskalo. Bond se dohadoval, že Kristatos přemýšlí, jestli má někoho zradit. „Za jistých okolností by to mohlo být víc,“ řekl povzbudivě.

Kristatos se zřejmě rozmyslel. „Ano?“ řekl. „Promiňte, musím navštívit toaletu.“ Otočil se a hbitě odešel od stolu. Bond náhle pocítil hlad a žízeň. Nalil si velkou sklenici chianti a zpoloviny ji vyprázdnil. Rozlomil rohlík a pustil se do jídla. Každé sousto si mazal sytým žlutým máslem. Přemýšlel, proč máslo a rohlíky jsou chutné jen ve Francii a Itálii. Na nic jiného nemyslel. Musel vyčkávat. Kristatosovi věřil, ostatně věřili mu i Američané. Zřejmě teď vede nějaký rozhodující telefonický hovor. Bond měl dobrou náladu. Přes zrcadlové sklo pozoroval ruch na chodníku. Kolem restaurace projel cyklista, který prodával nějaké stranické noviny. Z košíku před řídítky mu visel praporek s rudým nápisem na bílém podkladě: PROGRESSO? – SÌ! – AVENTURE? – NO! Bond se usmál. Tak nějak to bylo. Kéž by to tak zůstalo až do ukončení úkolu.

Na druhém konci čtvercové, poměrně prázdné místnosti se u stolu poblíž caisse bavila kyprá blondýna s výraznými ústy s bodrým, požitkářsky vyhlížejícím mužem, který si s obličejem až u talíře soukal do úst tlustý pletenec špaget. „Má takový krutý úsměv,“ řekla dívka, „ale je moc hezký. Špioni nebývají takoví fešáci. Určitě se nemýlíš, mein Täubchen?“

Muž překousl pletenec a otřel si ústa ubrouskem, který už nesl stopy rajčatové omáčky. Zvučně si řihl a řekl: „Santos se v těchhle věcech nikdy neplete. Má na špiony nos. Proto jsem ho pověsil na toho parchanta Kristatose. A kdo jiný než špion by trávil večer s tím prasetem? Ale ještě se přesvědčíme.“ Muž sáhl do kapsy a vytáhl lacinou kovovou žabku, jaké se rozdávají s papírovými čepicemi a pišťalkami na karnevalech. Jednou ostře cvakl. Vrchní číšník všeho nechal a přiběhl neprodleně ke stolu.

„Sì, padrone.“

Muž pokývl. Vrchní se sklonil a vyslechl šeptané pokyny. Úsečně přikývl, zamířil ke dveřím vedle kuchyně označeným UFFICIO, vešel a zavřel za sebou dveře.

Pečlivě nacvičené představení začínalo pomalu vrcholit. Muž poblíž caisse přežvykoval špagety a pozorně sledoval každý krok operace, jako by to byla rychlá šachová partie.

Vrchní číšník vyšel ze dveří s nápisem UFFICIO, prošel restaurací a zavolal na jednoho číšníka: „Zvláštní stůl pro čtyři. Okamžitě.“ Číšník se na něj podíval a přikývl. Následoval vrchního k prostoru vedle Bondova stolu, luskl si prsty o pomoc, vypůjčil si od dvou stolů dvě židle, pak se omluvně uklonil a půjčil si volnou židli i od Bondova stolu. Čtvrtou

židli pak přinesl z officia. Postavil ji do čtverce k ostatním. Číšníci mezi ně postavili stůl a zručně prostřeli sklenice a přebory. Vrchní číšník se zamračil. „Ale vy jste prostřeli pro čtyři. Říkal jsem pro tři, pro tři lidi.“ Bezmyšlenkovitě uchopil židli, kterou sám přinesl, a postavil ji k Bondovu stolu. Pokynem ruky propustil své pomocníky, kteří se rozešli po své práci.

Tato nevinná epizoda trvala asi minutu. Do restaurace vešla trojice neškodně vypadajících Italů. Vrchní číšník každého osobně přivítal a úklonou jim pokynul k novému stolu. Gambit byl dokonán.

Bond si toho sotva povšíml. Kristatos se konečně odkudsi vrátil a mohl se pustit do jídla, které jim právě přinesli. Při jídle nezávazně tlachali o pravděpodobných výsledcích italských voleb, o nejnovější alfe romeo a o italských botách v porovnání s anglickými. Kristatos hovořil zasvěceně, zdálo se, že je o všem podrobně informován. Rozprávěl tak bezprostředně, že snad ani nemohl lhát. Mluvil osobitou angličtinou s příměsí různých frází, které si vypůjčoval z jiných jazyků. Působilo to velice barvitě. Bond ho se zájmem a pobaveně poslouchal. Kristatos mohl být velice užitečný. Bonda nepřekvapovalo, že si ho americká zpravodajská služba tak vysoko cení.

Přinesli kávu a Kristatos si zapálil tenký černý doutník, který mu při mluvení poskakoval mezi úzkými rovnými rty. Položil obě ruce na stůl, zahleděl se na ubrus a tiše řekl: „Tehle pyznys já hraju s vámi. Doted' jsem hrál jen s Američany. Neřekl jsem jim věci, které řeknu vám. Nebyla poptávka. Tahle mašina s Amerikou nepracuje. Tyhle věci mají pravidla. Tahle mašina pracuje jen s Anglií. Ano? Capito?“

„Rozumím. Každý má své území. To je v tomhle oboru běžné.“

„Přesně. Než vám teď dám ty informace, musíme jako obchodníci uzavřít podmínky. Ano?“

„Jistě.“ Signor Kristatos se zahleděl na ubrus ještě pozorněji. „Přeju deset tisíc dolarů amerických v malých bankovkách, zítra v poledne. Když mašinu zničíte, přeju dalších dvacet tisíc.“ Krátce zdvihl oči od stolu a zahleděl se zkoumavě na Bonda. „Nejsem hamižný. Nevysaju všechny vaše fondy, že ne?“

„Ta cena je uspokojivá.“

„Bueno. Druhá podmínka. Žádné povídání o tom, odkud máte své informace. I když vás zbijou.“

„Souhlasím.“

„Třetí podmínka. Hlava téhle mašiny zlý chlap.“ Signor Kristatos se odmlčel a opět vzhlédl. V černých očích mu rudě zablýsklo. „On musí být destrutto – zabít,“ procedil přes doutník sevřenými suchými rty.

Bond se opřel a zmateně se zahleděl na svého společníka, který se mírně naklonil nad stůl a vyčkával. Takhle to tedy ve skutečnosti je! Jedná se o nějakou soukromou vendettu. Kristatos potřeboval pistolníka, který by mu navíc zaplatil za výsadu zlikvidovat jeho nepřítele. To není špatné! Ten mazaný chlap si chce vypořádat osobní účty prostřednictvím Tajné služby. „Proč?“ zeptal se Bond tiše.

„Žádné otázky, žádné lži,“ odpověděl Kristatos neurčitě.

Bond dopil kávu. Byl to běžný případ organizovaného zločinu. Člověk nikdy neviděl víc než špičku ledovce. Ale co mu na tom záleží? Poslali ho sem s určitým úkolem. Když jeho úspěch poslouží ostatním, všem to bude jedno, včetně M. Dostal za úkol zničit tu organizaci. Pokud ji představoval ten nejmenovaný muž, bude naprosto v rámci příkazu zničit i jeho. „Nemohu vám to slíbit,“ řekl Bond. „To musíte pochopit. Mohu říct jen tolik, že když se ten člověk pokusí mě zabít, zničím ho.“

Signor Kristatos si vzal z dózičky párátko, roztrhl papírový obal a dal se do čištění nehtů. Když skončil s jednou rukou, podíval se na Bonda. „Nesázím často na nejistotu. Tentokrát to ale udělám, protože vy mě platíte, ne já vás. Je to tak? Teď já předám informace. Pak jste sám, solo. Zítra večer letím do Karáči. Mám tam důležitý pyznys. Můžu vám jen dát informace. Pak už je to jen na vás a –“ odhodil špinavé párátko na stůl – „che sera, sera.“

„Dobře.“

Signor Kristatos si přitáhl židli blíž k Bondovi. Mluvil tiše a rychle. Vyprávění věrohodně dokládá daty a jmény. Nikdy nezaváhal a neztrácel čas nepodstatnými podrobnostmi. Byl to krátký a hutný příběh. V zemi bylo dva tisíce amerických gangsterů, Italoameričanů, kteří byli usvědčeni a vypovězeni ze Spojených států. Tihle lidé nedělali dobrotu. Byli na nejčernějších z černých policejních listin a kvůli jejich trestnímu rejstříku se je jejich krajané báli zaměstnat. Stovka těch nejdrsnějších dala dohromady peníze a malé skupinky této elity se rozptýlily do Bejrútu, Istanbulu, Tangeru a Makaa – tedy největších světových pašeráckých středisek. Další velká skupina pracovala jako kurýři. Šéfové získali přes prostředníky malou a váženou farmaceutickou firmu v Miláně. Do ní pak lidé zvenčí vozili opium a jeho deriváty. Přes Středozemní moře je vozili malou lodí, dále měli skupinu stewardů na italské charterové lince a pravidelnou každotýdenní dodávku jim vozil také Orient Express, kde podplacení uklízeči v Istanbulu vybudovali v jednom vagonu četné skryše v čalounění. Ta milánská firma – Pharmacia Colomba SA – sloužila jako čistička opia a výroba heroinu ze surového opia. Odtud pak kurýři v nenápadných vozech různých značek vozili dodávky překupníkům do Anglie.

Bond ho přerušil. „Máme celkem dobrou celní službu, kterou tyhle věci zajímají. V autech není moc skryší, o kterých by celníci nevěděli. Tak kde to ti lidé vozí?“

„Zásadně v rezervě. Do rezervy můžete nacpat za dvacet tisíc liber heroinu.“

„To je nikdy nikdo nechtyl – ať už při převážení drog do Milána nebo expedici z Itálie?“

„Ale jistě. Mockrát. Jenže oni jsou dobře cvičení. A drsní. Nikdy nepromluví. Když je usvědčí, dostanou za každý rok basy deset tisíc dolarů. Pokud mají rodiny, je postaráno. A když jde všechno dobře, mají slušné peníze. Je to takové družstvo. Každý dostane svůj tranche z brutto. Jen šéf dostane zvláštní tranche.“

„Jistě. Tak kdo je ten člověk?“

Signor Kristatos zdvihl ruku k viržinku a odpověděl tiše zpoza ruky. „Říkají mu ‚Holub‘, Enrico Colombo. Je padronem téhle restaurace. Proto jsme tady, abyste ho mohl vidět. Je to ten tlust'och, co sedí s tou blondýnou. U stolu vedle kasy. Ona je z Vídně. Jmenuje se Lisl Baumová. Luxusní štetka.“

„Ta je, co?“ vyklouzlo Bondovi bezděčně. Nemusel se tam dívat. Všiml si té dívky hned, jak se usadil ke stolu. Všimli si jí všichni muži v restauraci. Měla veselý, smělý a vstřícný pohled, jaký údajně mívají Vídeňanky, ale s nímž se u nich setkáváte jen velmi zřídka. Její jiskra a osobní kouzlo prozařovaly roh místnosti, v němž seděla. Měla krátce střižené popelavě světlé vlasy, pikantní nosík, široká rozesmátá ústa a černou stužku kolem krku. Její společník vypadal na bohatého veselého bonvivána, kterého si jistě s chutí ponechala nějaký čas za milence. Mohla si s ním užívat. Vypadal velkoryse. Žádná strana jistě nemusela litovat. Bond tomu muži jeho výběr schvaloval. Měl rád veselé družné lidi, kteří uměli užívat života. Bond sám tu dívku mít nemohl, ale aspoň je v dobrých rukou. Bond se podíval jejím směrem. Společně s mužem se něčemu smála. Muž ji popleskal po tváři, vstal a zmizel ve dveřích označených UFFICIO. Takže tenhle člověk je šéfem anglické drogové cesty. Muž, jehož hlavu si M cení na sto tisíc liber. Muž, jehož chce Kristatos prostřednictvím Bonda zabít. Raději by se měl pustit do práce. Bond upřeně zíral přes místnost na dívku. Když zdvihla hlavu a podívala se na něj, usmál se. Přejela ho očima, ale jen se pousmála, spíš jakoby pro sebe. Když vytáhla z tabatěrky cigaretu, zapálila si a odfoukla kouř přímo ke stropu, zcela jednoznačně ukazovala Bondovi linii krku a profil. Blížil se čas, kdy končí kina. Vrchní číšník dohlížel na poklizení neobsazených stolů a přinášení dalších. Všude bylo rušno a ozývalo se typické pleskání utěrek o sedadla židlí, cinkot skla a příborů. Bond si matně uvědomoval, že mu berou volnou židli, aby ji přistavili k vedlejšímu stolu pro šest lidí. Začal se Kristatose podrobně vyptávat na Colombovy osobní zvyky, na jeho adresu a adresu jeho firmy v Miláně, na jeho další obchodní zájmy. Nevšiml si dalšího postupného posunu židle od jednoho stolku k druhému ani jejího návratu do officia. Neměl k tomu žádný důvod.

Když Enricu Colombovi přinesli do kanceláře onu židli, gestem odehnal vrchního číšníka a zavřel za ním dveře. Pak se vrátil k židli, sejmul z ní silný polštářek a položil si ho na stůl. Rozepnul zip na jednom jeho boku a vytáhl magnetofon Grundig. Zastavil ho, přetočil pásku a nastavil rychlost a hlasitost přehrávání. Pak se posadil za stůl, zapálil si cigaretu a poslouchal. Občas upravoval hodnoty přehrávání, občas si některé pasáže zopakoval. Když nakonec uslyšel Bondovu poznámku „Ta je, co?“ a dlouhé ticho, přerušované jen zvuky restaurace, vypnul magnetofon a zahleděl se na něj. Upíral na něj oči dobrou minutu. V obličejí se mu zračilo naprosté soustředění. Pak odvrátil pohled od magnetofonu a řekl tiše doprázdna: „Ten parchant.“ Pomalu vstal, došel ke dveřím a odemkl je. Ještě jednou se ohlédl na magnetofon, znovu, tentokrát důrazněji, řekl „Ten parchant“ a vyšel z kanceláře.

Vrátil se ke svému stolu a tiše a naléhavě něco řekl dívce. Ta přikývla a podívala se přes místnost na Bonda. Zrovna s Kristatosem vstávali od stolu. „Jsi nechutnej,“ řekla Colombovi tiše a zlostně. „Všichni mi to říkali a varovali mě před tebou. Myslíš si, že když mi dáš ve své mizerné restauraci večeři, můžes mi dělat špinavý návrhy.“ Dívčin hlas zněl stále silněji. Popadla kabelku a postavila se vedle stolu, kudy musel Bond projít na cestě k východu.

Colombovi ztmavla tvář vztekem. Vyskočil a zařval, „Ty zatracená rakouská couro –“

„Neopovažuj se urážet mou zemi, ty italskej žabáku.“ Sáhla po poloprázdné sklenici vína a vychrstla jí i Colombovi do obličejů. Když se po ní začal sápat, bylo snadné couvnout pár kroků k Bondovi, který s Kristatosem zdvořile čekal, až budou moci projít.

Enrico Colombo supěl a otíral si ubrouskem víno z obličejů. „Ať už tady ten tvůj ksicht nikdy nevidím!“ zařval divoce na dívku. Uplivl si na podlahu, otočil se a vkráčel do officia.

Ke skupince přispěchal vrchní. Hosté přestali jíst. Bond vzal dívku za loket. „Mohu vám pomoci najít taxi?“

Ucukla. „Všichni chlapi jsou prasata,“ řekla stále ještě vztekle. Pak se trochu vzpomatovala. „Jste velice laskav,“ řekla škrobeně a vzosně vykročila k východu. Oba muži ji následovali.

V restauraci se opět rozproudil tlumený hovor a znovu se začalo ozývat cinkání příborů. Ta scéna všechny pobavila. Vrchní číšník zachmuřeně podržel dveře. „Omlouvám se, monsieur,“ řekl Bondovi. „Jste velice laskav, že dámě pomůžete.“ Projíždějící taxík zpomalil. Vrchní ho pokývnutím zastavil a otevřel dvířka.

Dívka nastoupila. Bond ji bez zaváhání následoval. „Ráno vám zavolám, ano?“ řekl Kristatosovi z okénka. Nečekal na odpověď a pohodlně se zabořil do sedadla. Dívka si odsedla k protějšímu okénku. „Kam ho mám navést?“ zeptal se Bond.

„Hotel Ambassadori.“

Chvilí mlčeli. „Nedáme si napřed něco k pití?“ přerušil ticho Bond. „Ne, děkuji.“ Zaváhala. „Jste velice laskav, ale já jsem dneska unavená.“

„Možná někdy jindy.“

„Snad, ale zítra odjíždím do Benátek.“

„Já tam budu také. Zajdeme spolu zítra na večeři?“

Dívka se usmála. „Myslela jsem, že Angličané jsou zdrženliví,“ řekla. „Jste přece Angličan, ne? Jak se jmenujete? Co děláte?“

„Ano, jsem Angličan. Jmenuju se Bond – James Bond. Pišu dobrodružné knihy. Teď zrovna pišu o pašování drog. Příběh se odehrává v Římě a v Benátkách. Potíž je v tom, že o tomhle obchodě toho moc nevím. A tak tu sbírám různé příběhy. Neznáte nějaký?“

„Tak proto jste večeřel s tím Kristatosem. Slyšela jsem o něm. Má špatnou pověst. Ne, neznám žádné příběhy. Vím jen to, co ví každý,“

„Ale přesně to já potřebuju,“ zahlaholil nadšeně Bond. „Když jsem říkal ‚příběhy‘, nemyslel jsem vymyšlené. Měl jsem spíš na mysli nějaké historky a klepy, které by nemusely být daleko od pravdy. Takové věci mají pro spisovatele cenu diamantů.“

Zasmála se. „Jako že byste jimi... platil?“

„Tolik jako spisovatel nevydělávám,“ odpověděl Bond, „ale už jsem prodal opci na ten příběh filmu, takže pokud se mi podaří ho napsat dostatečně autenticky, troufám si říct, že z toho skutečně film bude.“ Natáhl se a vzal ji za ruce

složené v klíně. Neodtáhla se. „Ano, diamanty,“ řekl. „Diamantovou sponu od Van Cleefa. Tak platí?“ Teprve teď se mu vysmekla. Přijížděli k hotelu Ambassadori. Ze sedadla vedle sebe si vzala kabelku a obrátila se čelem k němu. Vrátný otevřel dveře a pouliční světlo jí proměnilo oči ve hvězdy. Prohlížela si ho zkoumavě, s jistou vážností. „Všichni muži jsou prasata, ale někteří jsou menší prasata než ostatní. Dobrá, sejdem se. Ale ne na večeři. To, co vám možná řeknu, se nedá vyprávět na veřejných místech. Každé odpoledne se chodím koupat na Lido. Ale ne na tu módní pláž. Chodím na Bagni Alberoni, kde anglický básník Byron jezdíval na koni. Je to na špičce poloostrova. Vaporetto vás tam odveze. Najdete mě tam pozítří – ve tři odpoledne. Chci se ještě naposled před zimou trochu opálit. Mezi pískovými dunami. Uvidíte světle žlutý slunečník. Poblíž budu já.“ Usmála se. „Zaklepte na slunečník a ptejte se po Fräulein Lisl Baumové.“

Vystoupila z taxi s Bondem v patách. Podala mu ruku. „Díky, že jste mi přišel na pomoc. Dobrou noc.“

„Takže ve tři,“ řekl Bond. „Budu tam. Dobrou noc.“

Obrátila se a vydala se po obloukových schodech k hotelu. Bond ji chvíli zamyšleně pozoroval, pak se obrátil, nastoupil do čekajícího taxi a řekl řidiči, ať ho odveze k Nazionale. Opřel se a pozoroval ubíhající neonové reklamy. Všechno včetně taxi uhánělo až příliš rychle. Jediné, s čím mohl něco udělat, byl právě taxík. Naklonil se k řidiči a požádal ho, aby jel pomaleji.

Nejlepší vlak z Říma do Benátek je Laguna expres, který odjíždí každý den v poledne. Bond strávil dopoledne obtížnými hovory s londýnským ústředím přes utajovací Stanoviště I a rychlík mu téměř ujel. Laguna je elegantní aerodynamický vlak, který vypadá pohodlnější, než ve skutečnosti je. Sedadla jsou vhodná pro malé Italy a personál jídelního vozu trpí nemocí, jež postihuje personál všech jídelních vozů ve velkých vlacích po celém světě – nelíbeným odporem k modernímu cestujícímu a zvláště pak k cizinci. Bond měl sedadlo do uličky nad nápravou aluminiového vagonu. I kdyby se za oknem odehrávaly nebeské výjevy, bylo by mu to jedno. Rozhlížel se po vagonu, četl si v poskakující knize, bryndal chiantí po ubrusu, zdvihal dlouhé, rozbolavělé nohy a proklínal Ferrovie Italiane dello Stato.

Konečně tu však bylo Mestre a naprosto rovná trať k akvatintové pohlednici Benátek osmnáctého století. Pak už přišel neselhávající náhlý nápor krásy a pomalá kolébavá cesta po Velkém kanálu do krvavě rudého západu slunce k paláci Gritti, kde si Bond objednal nejlepší dvoulůžkový pokoj v prvním patře.

Následujícího večera rozhazoval Bond tisícilirové bankovky ve Vallombrose, v Harryho baru, u Floriana a nakonec v patře obdivuhodného Quadri, aby ho lidé měli za úspěšného spisovatele, který si žije na vysoké noze, jak to namluvil Lisl. V euforii, již vyvolává první večer v Benátkách u všech návštěvníků bez ohledu na jejich postavení, vážnost a účel návštěvy, se James Bond vrátil do Grittiho paláce, kde na osm hodin upadl do bezesného spánku.

Nejlepšími měsíci pro návštěvu Benátek jsou květen a říjen. Slunce je mírné a noci jsou chladné. Zářivá scenerie je laskavější k očím a svěží vzduch pomáhá překonat dlouhé míle cest po kamenných a mramorových dlažbách, které jsou v létě tak nemilosrdné k nohám. Je tu také méně lidí. Přestože Benátky jsou jediným městem na světě, které dokáže pohltit sto tisíc turistů tak snadno jako tisíc – skryjí si je v bočních uličkách, udělají z nich staty davových scén na piazzách, nacpou je do vaporetti – je přece jen lepší sdílet je s menším počtem turistických zájezdů a chlapíků v kožených kalhotách.

Následující dopoledne strávil Bond bloumáním v postranních uličkách s nadějí, že zpozoruje případného špeha.

Navštívil několik kostelů – ne proto, aby obdivoval jejich interiéry, ale aby zjistil, jestli za ním někdo nevěšel hlavním vchodem, než on sám stačil zmizet postranním. Nikdo ho však nesledoval. Bond zašel k Florianovi, dal si americano a poslouchal dvojici francouzských snobů, kteří diskutovali o nevyváženosti průčelí budov na náměstí Svatého Marka.

Z náhlého popudu si koupil pohlednici Benátek a poslal ji své sekretářce, která byla jednou v Itálii s turistickým zájezdem a neustále o tom před Bondem mluvila. Napsal: „Benátky jsou nádherné. Prohlédl jsem si dokonce nádraží a burzu. Esteticky velmi uspokojivé. Odpoledne mám Městskou vodárnu a večer jdu do kina Scala na starou Brigitte Bardotovou. Znáte tu nádhernou píseň „O sole mio“? Je velmi romantická, jako všechno tady. J. B.“

Potěšen svou inspirací časné poobědval a vrátil se do hotelu. Zamkl za sebou, odložil si sako a důkladně prohlédl svůj Walther PPK. Pak ho zajistil, zkusmo dvakrát rychle tasil a zasunul ho zpět do pouzdra. Byl čas jít. Došel k přístavišti a nastoupil na vaporetto odplouvající ve dvanáct čtyřicet do Alberoni, mimo dohled třpytných lagun. Usadil se na lavičku na přídi a přemýšlel, co ho asi čeká.

Od mola v Alberoni, na benátské straně poloostrova Lido, se jde půl míle po prašné cestě přes úzkou šíjí země na Bagni Alberoni. Špička známého poloostrova je překvapivě opuštěná. Míli odsud zmizela původní luxusní zástavba mezi vilami s rozpraskanými omítkami a nedostavěným sídlištěm, ale tady nebylo nic kromě malé rybářské vesničky Alberoni, sanatoria pro studenty, opuštěného experimentálního střediska Italského námořnictva a několika plevelem zarostlých stanovišť pro děla z poslední války. V této zemi nikoho ve středu úzkého jazyka země je Lidský záliv, jehož hnědavé členité pobřeží se vine kolem trosk někdejšího opevnění. Za golfem nepřijíždí do Benátek moc lidí, ale hřiště na Lidu inzerují velké hotely pro své snobské hosty. Je chráněno vysokým drátěným plotem s výhrůžnými nápisy Vietatos a Prohibitos, jako by se jednalo o něco velmi cenného nebo tajného. Kolem této ohraničené enklávy jsou křoviny a pískové duny, dosud neočištěné od min, a mezi rezivějícími ostnatými dráty jsou cedule s nápisy MINAS a PERICOLO DI MORTE pod výmluvným obrázkem lebky se zkříženými hnaty. Tato zvláštní a melancholická oblast ostře kontrastuje s veselým karnevalovým světem Benátek, vzdáleným necelou hodinu plavby přes laguny.

Bond se na oně půlmíli cesty přes poloostrov na pláž mírně zapotil, a tak chvíli postál pod poslední akácií, které tu lemovaly prašnou cestu. Potřeboval se trochu ochladit a zorientovat. Před sebou měl vratkou dřevěnou klenutou bránu se zašlým modrým nápisem BAGNI ALBERONI. Za ní se táhly řady zchátralých dřevěných kabin, které dělil od modré hladiny moře stometrový pruh písku. Nikdo se tu nekoupal a zřejmě to tu bylo zavřené, ale když prošel branou, uslyšel slabě rádio vyhrávající neapolskou hudbu. Vycházela z polorozpadlé boudy, která inzerovala cocacolu a různé italské limonády. O její stěnu byla opřená rozkládací lehátka, stála tu dvě šlapadla a schliplý dětský nafukovací mořský

koník. Vypadalo to tu tak opuštěně, že si Bond nedokázal představit, jak tu někdo i v plné sezóně může dělat nějaké obchody. Sestoupil z úzkého dřevěného chodníčku do měkkého rozpáleného písku a kolem boudy se dostal na pláž, po níž sešel až na kraj moře. Vlevo od něj se prázdná široká písčná pláž mírně stáčela a ztrácela v mlžném podzimním oparu, vpravo končila asi půl míle odtud vlnolamem na špičce poloostrova. Vlnolam trčel jako prst do klidné zrcadlové mořské hladiny a na jeho hřbetě se daly rozpoznat malé jeřáby lovců chobotnic. Za pláží už byly písčné duny a bylo vidět i část plotu ohraničující golfové hřiště. Na okraji dun, tak pět set metrů od Bonda, byla skvrnka jasné žlutí. Bond se k ní vydal.

„Ehm.“

Dívka sáhla pro horní část bikin a natáhla si ji. Bond popošel, aby se dostal do jejího zorného úhlu, a zůstal nad ní stát. Slunečník jí stínil jen obličej. Opálené tělo v černých bikinách na černo-bíle pruhovaném ručníku vystavovala slunci. Podívala se na něj přimhouřenýma očima. „Jdete o pět minut dřív a říkáte jsem vám, abyste zaklepal.“

Bond se posadil vedle ní do stínu velkého slunečníku. Vytáhl kapesník a otřel si obličej. „Náhodou ležíte pod jedinou palmou v téhle poušti. Musel jsem se pod ní dostat co nejdřív. Tohle je příšerné místo na schůzku.“

Zasmála se. „Jsem jako Greta Garbo. Miluju samotu.“

„Jsme tu sami?“

Otevřela oči. „Jistě. Myslíte, že jsem si přivedla hlídače?“

„Když si myslíte, že muži jsou prasata...“

„No, ale vy jste džentlenské prase,“ zahihňala se. „Milordské prase. A stejně je tu na to moc horko. A taky moc písku. A kromě toho máme obchodní schůzku, ne? Já vám budu vyprávět o drogách a vy mi dáte diamantovou sponu. Od Van Cleefa. Nebo jste si to rozmyslel?“

„Ne. Přesně tak to je. Kde začneme?“

„Vy se tady ptáte. Tak co chcete vědět?“ Sedla si a přitáhla si kolena pod bradu. Z očí se jí vytratil koketní záblesk. Vystřídal jej pozorný, možná i trochu opatrnický výraz.

Bond si té změny všiml. „Říká se, že váš přítel Colombo je v tomhle oboru velké zvíře,“ prohodil konverzačně a nespouštěl z ní oči. „Vyprávějte mi o něm. Mohla by z něj být jedna z hlavních postav mé knihy – samozřejmě v umělecké licenci. Ale potřebuju znát podrobnosti. Jak pracuje a tak dále. Takové věci, jaké si autor nemůže vymyslet.“ Zastínila si oči. „Enrico by se moc zlobil, kdyby věděl, že vám vykládám jeho tajemství,“ řekla. „Nevím, co by mi udělal.“

„Nikdy se to nedoví.“

Vážně se na něj zahleděla. „Lieber pan Bond, je toho velice málo, co se nedoví. Kromě toho má velice dobrou intuici. Vůbec by mě nepřekvapilo –“ Bond si všiml jejího kradmého pohledu na své hodinky – „kdyby mě sem nechal sledovat. Je to strašně podezřívavý chlap.“ Natáhla ruku a dotkla se jeho rukávu. Bondovi se zdálo, že znervózněla.

„Radši byste měl odejít,“ řekla naléhavě. „Udělalí jsme strašnou chybu.“

Bond se podíval na hodinky. Bylo půl čtvrté. Vyhlédl zpod slunečníku na pláž. Od kabin, jejichž obrysy se chvěly v parném oparu, se k nim blížili tři muži v tmavých oblecích. Rozhodně kráčeli po pláži srovnaným krokem, jako by byli vojenská jednotka.

Bond vstal. Podíval se na ni a sklonil hlavu. „Vím, co myslíte,“ řekl suše. „Vyřídíte Colombovi, že od této chvíle píšu jeho životopis. A že jsem velmi neodbytný spisovatel. Sbohem.“

Bond se rozběhl po písku ke špičce poloostrova, odkud se mohl dostat do bezpečí vesnice.

Tři muži se okamžitě rozběhli za ním. Běželi stejným tempem jako trénující maratónci. Když míjeli dívku, jeden z nich zdvihl ruku na pozdrav. Dívka mu odpověděla také zdvižením ruky a vzápětí se obrátila na břicho – možná si chtěla opálit záda, možná nechtěla sledovat ten hon na člověka.

Bond si v běhu strhl kravatu a dal si ji do kapsy. Bylo horko a už teď se vydatně potil. Ti tři chlapi se ovšem museli potit také. Šlo o to, kdo víc vydrží. Na špičce poloostrova se Bond vyškřábal na vlnolam a ohlédl se. Muži byli zhruba stejně daleko. Dva se odtrhli a krátili si cestu podél hranic golfového hřiště. Výstražné nápisy a lebky se zkříženými hnáty je zřejmě nezajímaly. Bond rychle běžel po širokém vlnolamu a odhadoval vzdálenosti. Situace začínala být kritická.

Košili měl nasáklou potem a začínaly ho bolet nohy. Uběhl asi tak míli. Kolik mu ještě zbývalo do bezpečí? Míjel hlavně starých děl zapuštěné do betonu hráze. Sloužily k uzavírání rybářských lodí, které hledaly v lagunách ochranu před rozbouraným Jadranským mořem, než mohly znovu vyplout. Bond si v běhu odpočítal vzdálenost mezi dvěma hlavními. Padesát yardů. Kolik jich ještě zbývá do konce – k prvním vesnickým domkům? Bond jich napočítal třicet, než se vytratily v oparu. Možná ještě tak míle. Dokáže uniknout těm dvěma? Dech už mu skřípěl v hrdle. Měl potom nasáklý i oblek a kalhoty se mu lepily na nohy. Tři sta yardů za ním byl jeden pronásledovatel. Napravo kličkovali mezi písčnými dunami další dva, kteří se rychle přibližovali. Po levé ruce měl dvacet stop vysokou svažitou stěnu hráze sbíhající do Jadrana.

Bond se chystal zpomalit do chůze a nabrat trochu dech, než se pokusí o závěrečný finiš, když se v rychlém sledu přihodily dvě věci. Nejdřív se z oparu vynořila skupinka rybářů s harpunami. Bylo jich asi šest. Někteří stáli ve vodě, někteří se slunili na hrázi. Vzápětí od dun zahřměl výbuch. Do vzduchu vylétla hlína a keře a možná části lidského těla. Bond pocítil slabou nárazovou vlnu a zpomalil. Druhý muž v dunách se zastavil a zůstal zkoprněle stát. Z otevřených úst se řinulo vyděšené drmolání. Náhle se zhroutil na zem a zakryl si rukama hlavu. Bond to znal. Sám by se nepohnul, dokud by pro něj někdo nepřišel a neodnesl by ho do bezpečí. Poskočilo mu srdce. K rybářům zbývalo asi dvě stě yardů. Začali se sbíhat a dívali se na něj. Vybavil si pár italských slov a nazkoušel si je. „Mi Ingles. Prego, dove il carabinieri?“ Bond se ohlédl přes rameno. Muž i přes přítomnost rybářů stále běžel. Podařilo se mu zkrátit vzdálenost na sto yardů. V ruce měl pistoli. Rybáři před Bondem se rozestoupili s namířenými harpunami. V jejich středu stál velký

chlap s nepatrnými červenými plavkami. Zelené potápěčské brýle si vytáhl nad čelo. Na nohách měl modré ploutve. Vypadal jako pan Žabák z filmu Žabákova síň. Bonda rázem opustily iluze. Zpomalil do chůze. Zpocenou rukou automaticky sáhl pod sako a vytáhl zbraň. Muž uprostřed rybářů s namířenými harpunami byl Enrico Colombo. Pozoroval, jak se Bond blíží. Když byl asi třicet yardů daleko, řekl Colombo tiše: „Odložte tu hračku, pane Bonde z Tajné služby. Tohle jsou harpuny na stlačený plyn. Zůstaňte stát na místě, jestli nechcete vypadat jako kopie Mantegnova Svatého Šebestiána.“ Obrátil se k muži po svém pravém boku. „Jak daleko stál ten Albánc minulej tejdén?“ zeptal se anglicky.

„Dvacet yardů, padrone. A harpuna prošla skrz. Ale to byl tlust'och – možná dvakrát tlustší než tenhle.“

Bond se zastavil. Vedle sebe měl jedno pachole. Posadil se a položil si pistoli na koleno. Mířila do středu Colombova velkého břicha. „Ani pět harpun nedokáže zastavit tu kulku, Colombo.“

Colombo se usmál a pokývl hlavou. Muž, který se zezadu tiše přikradl k Bondovi, ho prudce udeřil do zátylku pažbou svého lugu.

Když se po takovém úderu do hlavy vzpamatujete, nejdřív ze všeho se vám chce zvracet. I přes svůj bedný stav si Bond uvědomoval dvě věci – že je na lodi a že mu nějaký člověk otírá čelo chladným mokrým ručníkem a špatnou angličtinou ho utěšuje. „Nic nestalo, amigo. Bude dobrý. Bude dobrý.“

Bond se vyčerpaně zhroutil na lůžko. Byl v malé útulné vkusně zařízené kabině se záclonkami, kde to žensky vonělo. Nad ním se skláněl námořník v roztrhané vestě a kalhotách. Bond měl dojem, že v něm poznává jednoho z rybářů s harpunami. Když Bond otevřel oči, námořník se na něj usmál. „Lepší, ne? Subito oukej.“ Soucitně si zamnul zátylek. „Trochu bolí. Brzo jen modřina. Pod vlasy. Holky nic nevidí.“

Bond se mdle usmál a přikývl. Bolest za krkem mu vystřelila až do očí. Když je otevřel, námořník káravě vrtěl hlavou. Nastavil Bondovi před obličej své hodinky. Ukazovaly sedm. Námořník ukázal malíčkem na devítku. „Mangiare con Padrone, si?“

„Si,“ odpověděl Bond.

Muž si přiložil ruku k tváři a sklonil hlavu na stranu. „Dormire.“

„Si,“ zopakoval Bond. Námořník vyšel z kabiny a nezmkl za sebou.

Bond opatrně slezl z lůžka, došel k umyvadlu a omyl se. Na komodě měl úhledně vyrovnaný své věci. Chyběla jen pistole. Bond si uložil věci do kapes, sedl si na lůžko, zapálil si a zamyslel se. K ničemu však nedospěl. Unesli ho na loď, ale z chování námořníka nevyplývalo, že by ho považovali za nepřítele. Přesto si museli dát velkou práci s tím, aby ho vzali do zajetí, a jeden z Colombových mužů při tom dokonce zemřel, byť vlastní vinou. Připadalo mu, že jim nejde o to, aby ho zabili. Jejich mírné chování mohlo být předzvěstí toho, že s ním chtějí uzavřít nějakou dohodu. Ale jakou – a jaká byla další možnost?

V devět hodin přišel pro Bonda týž námořník, odvedl ho krátkou uličkou do neupravené jídelny a odešel. Uprostřed místnosti stál stůl s dvěma židlemi a vedle něj poniklovaný servírovací stolek s jídlem a nápoji. Bond zkusil palubní průlez na konci jídelny. Byl z druhé strany zavřený na petlici. Otevřel jeden světlík a vyhlédl ven. V ubývajícím světle dokázal rozpoznat, že loď mohla mít výtlak kolem dvou set tun a kdysi možná sloužila jako velká rybářská loď. Měla zřejmě jediný diesellový motor a plachty. Bond odhadl její rychlost na šest nebo sedm uzlů. Na temném obzoru se zalesklo několik žlutých světel. Pravděpodobně pluli podél jadranského pobřeží.

Petlice palubního průlezu zarachotila. Bond se stáhl ze světlíku. Colombo sešel po schůdkách dolů. Měl na sobě bavlněné tričko, pracovní kalhoty a odřené sandály. V očích mu škodolibě a pobaveně blýskalo. Posadil se a ukázal na druhou židli. „Pojďte, příteli. Jídlo, pití a hodně povídání. Přestaneme se chovat jako malý parchanti a zahrajem si chvíli na dospělý, jo? Co si dáte – džin, whisky, šampaňský? A tohle je nejlepší boloňská klobása. Olivy z mého vlastního statku. Chleba, máslo, provelone – to je uzenej sejra – a čerstvý fíky. Venkovský jídlo, ale dobrý. Pojďte. Z toho běhu vám muselo vyhládnout.“

Měl nakažlivý smích. Bond si nalil whisky s trochou vody a posadil se. „Proč jste se tolik obtěžoval?“ zeptal se. „Vždyť jsme se mohli setkat bez všech těch dramatických zvratů. Takhle jste si připravil spoustu nepříjemností. Upozornil jsem svého šéfa, že se něco podobného může stát – způsob, jakým mě ta dívka sbalila v restauraci, byl až příliš průhledný. Řekl jsem mu, že vlez do pasti, jen abych se dověděl, o co tu jde. Když se neobjevím zítra do poledne, budete mít na krku Interpol i italskou policii.“

Colombo vypadal zmateně. „Když jste věděl, že lezete do pasti, proč jste se odpoledne snažil utýct mejm chlapům? Poslal jsem je, aby vás přivedli na mou loď. Mohlo to bejt přátelštější. Takhle jsem přišel o jednoho dobrýho chlapa a vy jste mohl mít rozbitou lebku. Já to nechápu.“

„Nelíbilo se mi, jak se ti tři dívali. Já poznám zabijáky, když je vidím. Myslel jsem si, že byste mohl provést nějakou nepředloženost. Měl jste využít té dívky. Ti chlapi nebyli nutní.“

Colombo zavrtěl hlavou. „Lisl se o vás chtěla něco dozvědět, ale nic víc. Teď se na mě bude zlobit asi stejně jako vy. Život je strašně složitý. Já bych se nejradši s každým kamarádlil, a teď jsem si stačil udělat dva nepřátele za jediný odpoledne. A to je zlý.“ Colombo vypadal, že je mu sebe sama skutečně líto. Odkrojil si silný plátek klobásy a nedočkavě se do něj zakousl. S plnými ústy se chopil sklenice se šampaňským a sousto spláchl. Zahanbeně zavrtěl hlavou. „Tohle dělám vždycky. Když mám starosti, musím jíst. Jenže to, co jím, když mám starosti, nedokážu strávit. A vy jste mi teď nadělal starosti. Řekl jste, že jsme se mohli sejít a o všem si promluvit, že jsem se neměl tolik obtěžovat.“ Bezmocně rozhodil ruce. „Jak jsem to měl vědět? Když jste to takhle řekl, mám teď na rukou Mariovu krev. Ale já jsem mu neřekl, aby vám nadbíhal tou zkratkou.“ Colombo bouchl do stolu. „To všechno nebyla moje chyba!“ zařval na Bonda. „To byla vaše chyba. Jen vaše. Chtěl jste mě zabít. Jak si má člověk sjednat přátelskou schůzku s vlastním vrahem? No? To mi povězte.“ Colombo popadl veku chleba a s divokým pohledem si ji začal cpát do úst.

„O čem to sakra mluvíte?“

Colombo odhodil zbytek vecky na stůl a vstal s pohledem upřeným do Bondových očí. Takto došel ke komodě a nahmátl první zásuvku. Otevřel ji, zašátral v ní a vytáhl magnetofon. S omluvným pohledem donesl přístroj na stůl, posadil se a zapnul přehrávání.

Při prvních slovech Bond zdvihl sklenici whisky a zahleděl se do ní. Kovový hlas řekl: „Přesně. Než vám teď dám ty informace, musíme jako obchodníci uzavřít podmínky. Ano?“ A pokračoval: „Přeju deset tisíc dolarů amerických... Žádné povídání o tom, odkud máte své informace. I když vás zbijou... Hlava téhle mašiny zlý chlap. On musí být destruktivní – zabít.“ Bond čekal, až se z restauračních zvuků ozve jeho vlastní hlas. Po vyslovení té poslední podmínky dlouho přemýšlel. A co vlastně řekl? Odpověděl mu vlastní hlas z magnetofonu: „Nemohu vám to slíbit. To musíte pochopit. Mohu říct jen tolik, že když se ten člověk pokusí mě zabít, zničím ho.“

Colombo vypnul magnetofon. Bond upil whisky. Teď se mohl na Colomba podívat. „Ale proto ještě nejsem vrah.“ Colombo se na něj lítostivě podíval. „Pro mě jo. Mám napůl anglickej původ. Za války jsem pro Angličany pracoval. V odboji. Dostal jsem medaili od krále.“ Sáhl do kapsy a vytáhl na stůl stříbrnou medaili Svobody s rudo-bílo-modrou stužkou. „Vidíte?“

Bond tvrdošíjně hleděl Colombovi do očí. „A co zbytek povídání na té pásce? Kdysi jste pracoval pro Angličany. Teď pracujete proti nim, pro peníze.“

Colombo zavrčel a poklepal na magnetofon ukazovákem. „Slyšel jsem to celý,“ řekl. „Jsou to lži.“ Praštil pěstí do stolu, až poskočily skleničky. „Jsou to lži, samý lži!“ zařval zuřivě. „Do poslední mrtě.“ Vstal tak prudce, že převrátil židli. Pomalu se sklonil a zdvihl ji. Sáhl po lahvi whisky, obešel stůl a nalil na čtyři prsty do Bondovy sklenice. Pak se vrátil na místo, posadil se a postavil před sebe láhev šampaňského. Vypadal už vyrovnaně a vážně. „Nejsou to samý lži,“ řekl tiše. „V tom, co vám ten parchant nakecal, je zrunko pravdy. Proto jsem se s váma nechtěl hádat. Nemusel byste mi věřit. Mohl jste zavolat poldy. A já se sježdím lidma bych měl spoustu potíží. I kdybyste vy nebo někdo jinej nenašli důvod, abyste mě zabili, došlo by ke skandálu, byl bych zničen. A tak jsem se rozhodl ukázat vám pravdu, kterou jste přijel do Itálie hledat. Během několika hodin, do zjevnějšího rána, bude váš úkol ukončen.“ Colombo luskl prsty. „Presto – takhle.“

„A co z toho Kristatosova příběhu není lež?“ zeptal se Bond. Colombo se zahleděl Bondovi do očí. „Příteli, já jsem pašerák,“ řekl konečně. „To je pravda. A jsem zřejmě nejúspěšnější pašerák celého Středomoří. Polovinu americkéjch cigaret, který se prodávaj v Itálii, jsem dovezl z Tangeru. Zlato? Jsem výhradním dodavatelem černýho trhu. Diamanty? Mám vlastního dodavatele z Bejrútu, kterej je přímo napojenej na Sierru Leone a Jižní Afriku. Za starých časů jsem obchodoval také s aureomycinem, penicilinem a podobnejma lékama, když byly ještě nedostatkový. Uplácel jsem v podřadnejch americkéjch nemocnicích. Dělal jsem ještě spoustu dalších věcí – vozil jsem dokonce hezký holky ze Sýrie a Persie do bordelů v Neapoli. Pašoval jsem taky uprchlý trestance. Ale,“ znovu udeřil pěstí do stolu, „drogy, heroin, opium, hašiš – ne! Nikdy! S tímhle svinstvem nemám nic společnýho. Je v tom ukrytý zlo. V těch ostatních žádněj hřích není.“ Colombo zdvihl pravou ruku. „Příteli, na to vám přísahám při hlavě své mámy.“

Bondovi se začalo zvolna rozsvěcet. Byl připravený uvěřit Colombovi. Ten nenasytný hřmotný pirát, kterého Kristatos málem odrovnal, se mu dokonce svým způsobem začal líbit. „Ale proč Kristatos ukázal právě na vás? Co tím mohl získat?“

Colombo si před nosem pomalu zamával prstem. „Příteli,“ řekl, „Kristatos je Kristatos. Hraje tu nejvyšší dvojistou hru, jakou si umíte představit. Aby si udržel přízeň americkéjch zpravodajskéjch služeb a jejich protidrogovýho, musí jim tu a tam předhodit nějakou oběť – nějakou bezvýznamnou malou rybu. Ale s Angličanama je to jiný. Na tý anglický cestě je velké šrunc. Tady musel pro své krytí předhodit velkou rybu. A vybral si mě – ať už on sám, nebo jeho zaměstnavatelé. A kdybyste po tom skutečně šel a utratil spoustu tvrdý měny za informace, mohl jste se dopátrat všech mejch aktivit. Jenže každá stopa, která by vedla ke mně, by vás odváděla od pravdy. Vůbec nepodceňuju vaši tajnou službu, takže je mi jasný, že bych šel nakonec sedět. Ale ta velká liška, na kterou jste vlastně pořádál hon, by se jen řetala, kdyby slyšela, jak se výstřely vzdalujou.“

„Proč vás chtěl nechat Kristatos zabít?“

„Příteli,“ řekl Colombo s mazaným výrazem, „já toho moc vím. V bratrstvu pašeráků občas zakopneme jeden o druhýho. Není to tak dávno, co jsme se s touhle lodí honili s albánským dělovým člunem. Náhodnej a šťastnej výstřel jim zapálil palivo. Prežil to jen jeden chlap. Přesvědčil jsem ho, aby promluvil. Hodně jsem se toho dověděl, ale jako blbec jsem se spolehl na minový pole a vysadil ho na břeh severně od Tirany. To byla chyba. Od té doby po mně ten parchant Kristatos jde. Naštěstí,“ zašklebil se Colombo, „mám jeden informační zdroj, o kterým on neví. A zejtra za svítání mám s tímhle zdrojem rande v malým rybářským přístavu Santa Maria, severně od Ancony. A tam,“ zasmál se Colombo chraplavě a krutě, „uvidíme, co uvidíme.“

„Co za to všechno chcete?“ zeptal se Bond klidně. „Říkáte, že zítra ráno ukončím svůj úkol. Tak kolik?“

Colombo zavrtěl hlavou. „Nic,“ řekl lhostejně, „prostě máme náhodou stejný zájmy. Ale musíte mi slíbit, že to, co jsem vám dneska vyprávěl, zůstane jen mezi náma. Když to bude nutný, můžete to říct svému londýnskýmu šéfovi. Ale v Itálii se to profláknout nesmí. Souhlasíte?“

„Ano. S tím souhlasím.“

Colombo vstal. Došel ke komodě, vyndal z ní Bondovu pistoli a podal mu ji. „V tom případě, příteli, byste tohle mohl ještě potřebovat. A taky byste se měl trochu vyspat. V pět ráno se bude podávat kafe s rumem.“ Podal Bondovi ruku. Bond jí potřásl. Cítil, že jsou z nich náhle přátelé. „Tak dobře, Colombo,“ řekl rozpačitě a odešel z jídelny do své kabiny. Colombina měla dvanáctičlennou posádku. Byli to mladí, drsně vyhlížející chlapi. Když Colombo roznášel v jídelně hrnky s horkou kávou a rumem, tiše se mezi sebou bavili. Jediným světlem byla lucerna. Bond se musel v duchu usmát té atmosféře vzrušení a spikleneckví, jakou znají všichni čtenáři Ostrova pokladů. Colombo obcházel své muže a kontroloval jim zbraně. Všichni měli lugery, zastrčené pod svetry za pasem kalhot a vystřelovací nože v kapsách.

Colombo každou zbraň pochválil nebo zkritizoval. Bonda náhle napadlo, že si Colombo zařídil život podle svého gusta – život plný dobrodružství, napětí a rizika. Byl to zločinecký život – stále unikání měnovým zákonům, státnímu tabákovému monopolu, celníkům, policii – ale bylo v tom klukovské uličnictví, které přebarvovalo zločin z černé na bílou – nebo přinejmenším na šedou.

Colombo se podíval na hodinky a poslal muže na místa. Zhasil lucernu a v ústřicově šedém světle rozbřesku vedl Bonda na můstek. Loď pomalu mířila k černému skalnatému pobřeží. Colombo ukázal před sebe. „Tamhle za tím výběžkem je ten přístav. Nikdo nás neuvidí připlouvat. V přístavu bude u mola kotvit asi stejně velká loď a bude do skladiště vykládat role novinového papíru. Hned za tím výběžkem to rozjedeme naplno k té lodi a zahákujeme ji. Budou se bránit. Bude pár rozbitejch hlav. Doufám, že se nebude střílet. My rozhodně nezačneme. Ale bude to albánská loď s posádkou albánskejch drsňáků. Jestli se bude střílet, budete muset střílet s náma. Jsou to nepřátelé vaší země stejně jako mý. Jestli vás zabijou, tak je to smůla. Tak co?“

„Jistě.“

Sotva to Bond dořekl, ozvalo se ze stroje cinknutí a paluba se mu rozechvěla pod nohama. Loď rychlostí deset uzlů obeplouvala mys a mířila do přístavu.

Bylo to přesně tak, jak říkal Colombo. U kamenného mola kotvila loď se zplihlými plachtami. Ze zádě měla spuštěnou dřevěnou rampu, která vedla do vrat zchátralého skladiště z vlnitého plechu, v němž svítila slabá elektrická světla. Lodní náklad vypadal jako role novinového papíru, které námořníci jednu po druhé zdvihali kladkostrojem na rampu, po níž už se role samy skutálely do skladiště. Bylo tam asi dvacet mužů. Jen okamžik překvapení mohl zvrátit nepříznivý poměr sil. Colombova loď byla asi padesát yardů od albánské. Asi dva Albánci přestali pracovat a podívali se jejich směrem. Jeden muž vyběhl ze skladiště. V tom okamžiku Colombo vyštěkl povel. Motory se na okamžik zastavily a pak nasadily zpětný chod. Na můstku se rozsvítil velký světlomet a nasvítíl albánskou loď. Když ji mijeli, zahákovali její zábradlí na přídi i na zádi. Námořníci v čele s Colombem zaútočili.

Bond měl vlastní plány. Jakmile se jeho nohy dotkly nepřátelské paluby, přeběhl loď, přelezl zábradlí a seskočil na molo. Bylo to asi dvanáct stop a Bond přistál na všech čtyřech jako kočka. Chvilí zůstal v dřepu a plánoval další postup. Na palubě už se strhla přestřelka. Jeden z prvních výstřelů zničil světlomet, takže zbýval jen šedý přísvit nového rána. Před Bondem se zaduněním padlo tělo albánského námořníka. V témže okamžiku spustil ve dveřích skladiště lehký kulomet. Pálil vysoce profesionálně krátkými dávkami. Bond využil stínu lodi a rozběhl se k němu. Střelec ho však uviděl a vypálil po něm dávku. Kulky zasvíštěly kolem Bonda, zazvonily o kovový trup lodi a odhvízdaly do noci. Bond zaběhl pod svažující se dřevěnou rampu a začal se plazit. Kulky se zarývaly do dřeva nad jeho hlavou. Rampa se stále snižovala. Když už nemohl dál, musel se rozhodnout, jestli vyrazí doprava nebo doleva. Nad hlavou se mu ozvalo těžké dunění. Některý Colombův námořník musel přefíznout lana a uvolnit celou hromadu novinových rolí. Bond vycítil příležitost. Vyskočil zpod rampy – doleva. Jestli na něj střelec čekal, tak ho zřejmě očekával vpravo. Krčil se u stěny skladiště. Bond ve zlomku vteřiny dvakrát vypálil, než stačil nepřítel otočit štekající hlavě. Prst mrtvého střelce ještě chvíli tiskl kohoutek. Zbraň vyvedla Kateřinské kolo, vypadla střelci z rukou a zarachotila o zem.

Bond se rozběhl ke dveřím skladiště, ale po něčem uklouzl a upadl. Chvilí omráčeně ležel s tváří v nějaké černé husté tekutině. Zaklel a zdvihl se na kolena a na ruce. Pak prudce vyrazil do úkrytu za hromadu rolí novinového papíru, která se nakupila u stěny skladiště. Z jedné role, roztržené dávkou z lehkého kulometu, vytékala ona černá hustá tekutina. Bond si ji setřel z rukou a obličje. Měla zatuchle nasládlou vůni, kterou Bond znal z Mexika. Bylo to surové opium. Nedaleko Bondovy hlavy zazvonila o stěnu skladiště kulka. Bond si oťel pistoli o kalhoty a vyrazil ke dveřím. Překvapilo ho, že po něm nikdo nestřílel zevnitř, když se objevil ve dveřích. Uvnitř bylo ticho a chladno. Světla byla rozsvícená, ale venku už se také jasnalo. Role novinového papíru byly pečlivě uskladněny tak, že tvořily ve středu uličku. Na jejím konci byly dveře. To prostředí působilo na Bonda nepříjemně. Cítil smrt. Začal se znovu sunout ke vchodu a ven. Střelba začala řídnout. Uviděl, jak se k němu od lodi rychle blíží Colombo. Běžel tak, jak běhají tlouštíci – zdvihal nohy jen těsně nad zem. „Zůstaňte tady u dveří,“ přikázal mu Bond. „Dovnitř nechoďte, ani tam nepouštějte své lidi. Já to obejdu zezadu.“ Nečekal na odpověď a rozběhl se k rohu budovy.

Skladiště bylo asi padesát yardů dlouhé. Bond doběhl k dalšímu rohu a přitiskl se k plechové stěně. Pak rychle vyhlédl za roh a okamžitě se stáhl. U zadního vchodu stál muž a nějakým otvorem se díval dovnitř. V ruce držel plunžr, od něhož vedly dráty, které mizely pod dveřmi. Vedle něj stál u prašné cesty s hluboce vyjetými koleji černý kabriolet Lancia Granturismo se staženou střechou. Jeho motor tiše předl.

Ten muž byl Kristatos.

Bond si klekl. Vzal pistoli do obou rukou, pomalu se posunul za roh budovy a vystřelil na Kristatosovy nohy. Minul. Téměř v témže okamžiku, kdy uviděl obláček prachu od kulky, se ozvala exploze a plechová stěna ho odmrštila od skladiště.

Bond se namáhavě postavil. Skladiště se podivně zkroutilo a po chvíli se začalo lomozně hroutit jako domeček z karet. Kristatos seděl v jedoucím voze, za nímž se zvedala oblaka prachu. Byl asi dvacet yardů daleko. Bond zaujal klasickou střeleckou pozici a pečlivě zamířil. Walther třikrát zahřměl a poskočil. Při posledním výstřelu se postava skrčená za volantem zhroutila dozadu. Ruce pustily volant, hlava se krátce zdvihla a přepadla na prsa. Pravá ruka zůstala třet z vozu, jako by řidič signalizoval odbočení. Bond se rozběhl po cestě. Očekával, že se vůz zastaví, ale kola vězela ve vyježděných kolejích. Pravá noha mrtvého muže stále tiskla pedál a lancia s řevem uháněla pryč na trojku a plný plyn. Bond se zastavil a díval se za ní. Jela po rovné cestě přes vyprahlou pláň a zdvihala bílý oblak prachu. Bond čekal, že každou chvíli sjede z cesty, ale nedočkal se, a tak jen bezmocně sledoval, jak mu mizí z dohledu do ranního oparu, který sliboval nádherný den.

Zajistil pistoli a zasunul si ji za pásek kalhot. Obrátil se a uviděl, jak k němu přichází Colombo. Tlouštíček se potěšeně

usmíval. K Bondově hrůze rozevřel náruč, přitiskl si ho k sobě a políbil ho na obě tváře.

„Proboha, Colombo,“ oťrásl se Bond.

Colombo zaržal smíchy. „Á, chladnej Angličan! Hlavně nedat najevo city. Ale já,“ bouchl se do hrudi, „Enrico Colombo, mám tohle chlapa rád a nestydím se to říct. Kdybyste nedostal toho s tím lehkým kulometem, nikdo z nás by to nepřežil. Takhle jsem ztratil dva chlapy a mám pár raněnejch. Ale jen půl tuctu Albánců se udrželo na nohách a zdrhlo do vesnice. Poldové je tam určitě obklíčeje. A ještě k tomu jste poslal toho parchanta Kristatose hezky autem rovnou do pekla. Přesně takovej konec si zasloužil. Copak se stane, až tenhle sportovní vozejk dojede k hlavní silnici? Už teď signalizuje odbočení doprava, tak doufám, že nezapomene odbočit.“ Colombo hřmotně poplácal Bonda po rameni. „Ale teď už pojďte, příteli. Musíme odsud vypadnout. Ta albánská loď půjde brzo ke dnu. Naštěstí tu nejsou žádné telefony. To nám umožní slušnej náskok před poldama. Bude jim nějakou chvíli trvat, než něco vydolujou z rybářů. Mluvil jsem s jejich předákem. Albánce tu nikdo nemá rád. Ale stejně už musíme vyplout. Plachty už se nadouvaj větrem a na týhle straně Benátek se nedá věřit žádnýmu doktorovi.“

Zborcenou stodolu začaly olizovat plameny a kouř sladce páchl po zelenině. Bond s Colombem obešli skladiště na návětrnou stranu. Albánská loď dosedla na dno a její paluby byly na úrovni hladiny. Přešli přes ně a vyšplhali na palubu Colombiny, kde Bonda čekalo další potírání rukama a plácání po zádech. Loď vyplula a zamířila k výběžku, který chránil přístav. U převrácených loděk na pláži pod shlukem kamenných domků stála skupinka rybářů. Tvářili se nevrle, ale když jim Colombo zamával a zakřičel na ně něco italsky, zdvihli ruce na rozloučenou a jeden z nich zavolal něco, co posádka Colombiny rozesmálo. „Prý jsme byli lepší než ten film, co viděli v Anconě,“ vysvětlil Colombo Bondovi. „Máme přijet znovu.“

Bond náhle pocítil, jak z něj vzrušení vyprchává. Cítil se špinavý a neoholený a páchl si vlastním potem. Sešel do podpalubí a půjčil si od jednoho námořníka břitvu a čistou košili. Ve své kabině se svlékl a umyl. Když vytáhl pistoli a odhodil ji na lůžko, ovanul ho pach korditu z hlavně. S ním se do kabiny vrátil strach, násilí a smrt šedého úsvitu. Bond otevřel světlík. Venku vesele tančily mořské vlny a vzdalující se pobřeží, předtím tak černé a záhadné, bylo teď zelené a nádherné. Vitr sem z lodní kuchyně zanesl příjemnou vůni slaniny. Bond prudce zavřel světlík, oblékl se a odešel do jídelny.

Nad hromadou smažených vajec se slaninou, které zapíjeli sladkou kávou s rumem, shrnul Colombo celý příběh. „Tak jsme to dokázali, příteli,“ řekl s plnými ústy křupavé topinky. „Byla to celoroční dodávka surového opia do Kristatosovy chemičky v Neapoli. Je pravda, že já mám podobnej podnik v Miláně. Skladuju tam některý svý zboží. Ale pokud jde o výrobu, dělám tam jen projímadlo a aspirin. Co se tejká těch Kristatosovějch keců, stačí si dosadit jeho jméno místo mýho. To on vyrábí heroin a on zaměstnává kurýry, který ho vozej do Londýna. Tahle velká dodávka znamenala pro něj a jeho lidi kolem milionu liber. A chcete něco vědět, Jamesi? Nestála ho jeden jedinej cent. Proč? Protože je to dárek z Ruska. Střela, která má zasáhnout útroby Anglie. Rusové můžou dodávat neomezený množství střelného prachu. Je to z jejich makovějch polí na Kavkaze. Albánie je příhodným překladištěm. Ale Rusové sami nemaj rampu, aby takovou střelu odpálili. Kristatos si takovou rampu postavil a využívá ji pro svý pány v Rusku. Nám se dneska za půl hodiny podařilo celý tohle spiknutí zlikvidovat. Vy se teď můžete vrátit do Anglie a říct svejm lidem, že anglická cesta je uzavřená. Klidně jim řekněte pravdu – že tahle strašlivá podzemní válečná zbraň nepochází z Itálie, ale od starejch ruskejch kamarádů. Je to zřejmě dílo jejich zpravodajský služby, která si to vymyslela v rámci psychologický války. Ale to já už vám nefeknu.“ Colombo se povzbudivě usmál. „Možná vás pošlou do Moskvy, abyste to zjistil. A jestli pošlou, musíte doufat, že najdete nějakou hezkou holku, jako byla vaše přítelkyně Lisl Baumová, která vás navede na správnou cestu k pravdě.“

„Myslel jsem, že je to vaše přítelkyně.“

Colombo zavrtěl hlavou. „Milej Jamesi, já jich mám až dost. Určitě budete ještě pár dní v Itálii sepisovat zprávu a nepochybně,“ zasmál se, „si budete ověřovat věci, který jsem vám řekl. Možná strávíte příjemnou půlhodinku vysvětlováním celého případu vašim kolegům z americkějch zpravodajskejch služeb. A v době mezi těmahle povinnostma budete potřebovat společnost – někoho, kdo by vám ukázal krásy mý vlasti. V necivilizovanejch zemích je zvykem nabízet příteli, kterýho má chlap rád a chce ho uctít, jednu ze svejch manželek. Já jsem taky necivilizovanej, ale nemám žádný manželky. Zato mám hodně takovějch přítelkyň, jako je Lisl Baumová. Ta v týhle záležitosti nepotřebuje žádný instrukce. Mám dobrej důvod věřit, že dneska večer vás čeká.“ Colombo zalovil v kapse kalhot, něco vytáhl a hodil to před Bonda na stůl. „Tohle je ten dobrej důvod.“ Colombo si přiložil ruku na srdce a vážně se zahleděl Bondovi do očí. „Dávám vám to z celého srdce. Možná i jejího.“

Bond vzal předmět do ruky. Byl to klíč s těžkým kovovým štítkem. Na tom štítku bylo vyryto Albergo Danielli. Pokoj 68.

HILDEBRANDOVA RARITA

Rejnok měl rozpětí křídlovitých ploutví asi šest stop a od tupého čumáku po konec smrtícího ocasu mohl měřit tak deset stop. Byl tmavě šedý s fialovým přidechem, který v podmořském světě tak často značí nebezpečí. Když se zdvihl z plavě zlatého písku, vypadalo to, jako když někdo pod vodou mávl černým ručníkem.

James Bond plaval s rukama podél těla jen za pomoci ploutví. Sledoval temný stín přes širokou, palmami lemovanou lagunu a čekal na příhodný okamžik k výstřelu. Málokdy zabíjel ryby pro něco jiného než pro jídlo, ale existovaly výjimky – velké murény a všechny druhy ropušnic. Teď se chystal zabít rejnoka, protože vypadal mimořádně zle. Bylo deset hodin dopoledne jednoho dubnového dne a laguna Belle Anse poblíž nejjižnějšího výběžku největšího ostrova Seychelského souostroví Mahe byla naprosto klidná. Severozápadní monzun ustal před několika měsíci a čerstvý jihovýchodní monzun přichází do této oblasti až v květnu. Bylo kolem pětadvaceti stupňů ve stínu při

devadesátiprocentní vlhkosti vzduchu. Teplota vody v laguně se blížila teplotě lidského těla a i ryby vypadaly líně. Desetilibrová zelená papouščí ryba ozobávala řasy z korálového stromku, a když nad ní Bond proplouval, jen zdvihla oči a hned se vrátila k jídlu. Hbité hejno šedých rybek se rozdělilo vedví, aby pustilo Bondův stín, a vzápětí se opět spojilo a pokračovalo opačným směrem. Skupinka malých olihní, které jsou za normálních okolností plaché jako ptáci, se ani nenamáhala změnit mimikry, když plaval kolem.

Bond si držel nikam nespěchajícího rejnoka v dohledu. Věděl, že rejnok se unaví nebo zklidní, když na něj ta velká ryba plovoucí na povrchu nezaútočí. Uloží se na nějakou písčitou plošinu, zesvětlá do téměř průhledné šedi a mírným vlněním křídlových ploutví se zahrabe do písku.

Jak se blížili k rifu, množily se korálové stromky a ostrůvky chaluh. Bondovi to připadlo jako příjezd z volné krajiny do města. Všude se mihotaly zářivě barevné ryby a obří sasanky Indického oceánu plály ve stínech jako ohně. Kolonie mořských ježků tvořily proti skále inkoustové skvrny a langusty tápaly ze svých úkrytů modrozlutými tykadly. Mezi mořskými řasami na jasně žlutém písčitém dně se občas blýskly skvrnitě kauri větší než golfový míček – leopardí kauri – a jednou Bond zahlédl nádhernou harpovku. Moc se však okolím nezabýval a soustředoval se na útes, v jehož skrytu se chtěl dostat před rejnoka a pronásledovat ho zpět směrem k pobřeží. Taktika mu vyšla a brzy se temný stín s hnědým torpédem v závěsu sunul zpátky. V hloubce asi dvanácti stop se rejnok snad už postě zastavil. Bond přestal plavat a pomalu šlapal vodu. Opatrně zdvihl hlavu a vyhlídl si vodu z brýlí. Když se pak znovu podíval pod vodu, rejnok zmizel.

Bond měl harpunu Champion s dvojitou gumou a velice ostrým trojzubcem. Je to zbraň krátkého dostřelu, ale výborná pro lov u rifu. Bond ji odjistil a plaval pomalu kupředu s ploutvemi těsně pod hladinou, aby nedělal žádný hluk. Rozhlížel se kolem sebe a pokoušel se zrakem proniknout zamžené obzory laguny. Pátral po jakémkoli velkém temném stínu. Nerad by tu měl za svědka žraloka nebo velkou barracudu. Zraněná ryba někdy vykřikne, a i když ne, zvíří vodu a její krev přiláká dravce. V dohledu však nebyl jediný živý tvor a písčité dno připomínalo jeviště ubíhající do potměných portálů. Vtom Bond zahlédl na dně sotva postřehnutelný obrys. Doplavil přímo nad něj a nehybně ho pozoroval. Písek se nepatrně pohyboval. Nad zábrami připomínajícími nozdry tančily dvě malé písčité fontánky. Za nimi se lehýnce vlnilo rybí tělo. Bond musel zamířit asi palec za fontánky. Odhadl možný úhel případného švihnutí ocasem, pomalu sklonil harpunu a stiskl kohoutek.

Pod ním explodoval písek a Bond na okamžik neviděl vůbec nic. Pak se napjalo lanko harpuny a objevil se rejnok, který se za zuřivého švihání ocasem snažil uniknout. U kořene ocasu měl zježené jedovaté ostny, které podle pověsti zabily Odyssea a které podle Plinia dokázaly přetít strom. V Indickém oceánu, kde jsou jedy nejprudší, znamenalo jediné škrábnutí od rejnokova ocasu téměř jistou smrt. Bond si obezřetně držel zuřivě se zmítající rybu na napjatém laně, šlapal vodu a nechal se táhnout. Držel se stranou, aby rejnok ocasem nepřetl lanko. Tenhle ocas používali kdysi v Indickém oceánu jako bič na otroky. Nyní je na Seychelách zakázáno i jeho pouhé držení, ale v rodinách se používá na bití nevěrných manželek. Když se proslechne, že některá žena dostala la crapule, což je provenzálský výraz pro tento bič, je zřejmé, že se nejméně týden nikde neukáže. Švihání rejnočího ocasu začalo slábnout. Bond obeplaval rybu zepředu a táhl ji za sebou k pobřeží. Na mělčině rejnok ochabl a Bond ho vytáhl z vody na pláž. Stále se k němu nepřibližoval a dělal dobře. Rejnok se náhle vymrštil do vzduchu, zřejmě ve snaze nachytat nepřítele nepřipraveného. Bond uskočil stranou. Rejnok dopadl na záda a zůstal ležet s bílým břichem vystaveným slunci. Velký ošklivý srpek tlamy se mu chvěl.

Bond nespouštěl z očí jedovatý ocas a přemýšlel, co udělá.

Zpod palem vyšel malý tlouštík v khaki košili a kalhotách a zamířil přes roztroušené vyplavené a vysušené chalupy k Bondovi. Když byl dostatečně blízko, vesele zahlaholil: „Stařec a moře! Kdo koho chytil?“

Bond se otočil. „To musím narazit na jediného chlapa na ostrově, který nenosí mačetu. Fidele, bud tak hodný, zavolej mi někoho ze svých lidí. To zvíře nechce umřít a já v něm mám harpunu.“

Fidele Barbey, nejmladší z nespočetných Barbeyů, jimž patří na Seychelách téměř všechno, popošel a zahleděl se na rejnoka. „Pěkný kus. Ještě že jsi ho správně zasáhl, jinak by tě vlekl přes útes, takže bys musel pustit harpunu. Mají strašně tuhý kořen. Ale teď už pojď, musím tě odvézt zpátky do Viktorie. Něco pro tebe mám, bude se ti to líbit. Pro harpunu ti sem někoho pošlu. Chceš ocas?“

Bond se usmál. „Nemám manželku. Ale co si dát večer raie au beurre noir?“

„Dneska ne, příteli. Pojď. Kde máš šaty?“

Po cestě dodávkou po pobřežní silnici Fidele řekl: „Slyšels někdy o Američanovi Miltonu Krestovi? Je to majitel Krestových hotelů a jistě Krestovy nadace. Má nejkrásnější jachtu v Indickém oceánu. Včera připlula. Jmenuje se Wavekrest. Výtlak skoro dvě stě tun. Sto stop dlouhá. Je v ní všechno od nádherné manželky po velký tranzistorový gramofon odpružený tak, aby vlny nevychýlily jehlu z drážky. Na palec tlusté koberce ode zdi ke zdi. Všude klimatizace. Jediné pořádné cigarety na téhle straně afrického kontinentu a po snídani lahev nejlepšího šampaňského, jaké jsem pil naposled v Paříži.“ Fidele Barbey se potěšeně zasmál. „Příteli, je to zatraceně pěkná loď a každému je jedno, jestli je pan Krest grázl nebo ne.“

„A není to jedno? Co s tím máš společného ty, nebo nakonec i já?“

„Jen tolik, že jsme k panu Krestovi pozváni na několikadenní plavbu. Bude tam i paní Krestová, nádherná paní Krestová. Souhlasil jsem, že se podíváme na Chagrin, ten ostrov, o kterém jsem ti vyprávěl. Je to zatraceně daleko, pěkný kus od afrických břehů. Moje rodina pro něj nenašla žádné využití, snad kromě sběru terejích vajec. Je jen tři stopy nad hladinou moře. Už jsem tam nebyl dobrých pět let. Ten Krest se tam chce podívat. Zajímá se o mořskou faunu, má to něco společného s tou jeho nadací, a u Chagrinu žije nějaká rybička, která se nikde jinde nevyskytuje. Aspoň Krest to tvrdí.“

„To nevypadá špatně. Jak jsem k tomu přišel?“

„Věděl jsem, že se nudíš a že ti do odplutí zbývá ještě týden, a tak jsem se zmínil, že jsi místní potápěčské eso a že pokud tam ta rybka žije, ty ji najdeš. Nakonec jsem řekl, že bych bez tebe stejně nejel. A bylo to. Věděl jsem, že se tady někde potloukáš, a tak jsem to tu objížděl, dokud mi jeden rybář neřekl, že nějaký šílený běloch se snaží spáchat sebevraždu v Belle Anse. To nemohl být nikdo jiný než ty.“

Bond se zasmál. „Je zvláštní, jak se lidé na tomhle ostrově bojí moře. Člověk by řekl, že už se s ním museli srovnat, jenže plavat umí jen několik málo Seychelanů.“

„Římsko-katolická církev. Nelíbí se jí, když se svlékají. Je to pitomost, ale je to tak. A pokud jde o ten strach, nezapomeň, žeš tu byl pouhý měsíc. Ještě jsi nepotkal hladového žraloka nebo barracudu. Nebo si vezmi kamennou rybu. Viděl jsi někdy člověka, který na ni stoupí? Páteř se mu bolestí prohne jako luk. Někdy je to tak zlé, že mu doslova vypadnou oči z důlků. Málokdo to přežije.“

„Mají si vzít boty nebo ovázat nohy, když jdou na útes,“ řekl Bond drsně. „V Tichém oceánu žije tahle potvora a navíc zéva velká. Ale tady neumějí nic jiného, než naříkat, jací jsou chudáci. Přitom je moře napěchované rybami. Pod skalami tu žije padesát druhů kauri. Kdyby byli jen trochu co k čemu, tak je můžou prodávat po celém světě a přijít si na slušné peníze.“

Fidele Barbey se hřmotně zasmál. „Bonda guvernérem! To je nápad! Vytasím se s ním hned na příštím zasedání legislativního výboru. Ty jsi na to jako stvořený – předvídavý, máš spoustu nápadů, spoustu energie. Kauri! To je nádhera. Poprvé od poválečného boomu pačuli bychom měli vyrovnaný rozpočet. „Kauri jediné ze Seychel“, to bude naše heslo. Okamžitě bys byl slavný. Brzy by z tebe byl Sir James.“

„Rozhodně by jim to vyneslo víc než ztrátový prodej vanilky.“ Takhle se oba muži neškodně špičkovali, dokud palmy neustoupily obřím dračincům na omšelém předněstí hlavního města Mahe.

Uplynul už téměř měsíc, co M oznámil Bondovi, že ho vysílá na Seychely. „Admiralita má potíže s novou námořní základnou na Maledivách. Z Cejlonu jim tam pronikají komunisti. Stávky, sabotáže – jako obvykle. Jenže tam by mohli skončit a přesunout se na Seychely. Je to sice dalších tisíc mil na jih, ale zase to tam pro ně vypadá dost bezpečně.

Neradi by se nechali znovu chytit. Koloniální úřad tvrdí, že je to jisté. A tak jsem souhlasil, že tam někoho pošlu, aby objektivně posoudil situaci. Když tam před několika lety věznili Makariose, dost to tam vřelo. Kolem se potulovaly japonské rybářské lodě, z Anglie tam uteklo pár zločinců, upevnilly se vazby s Francií. Prostě se tam pořádně porozhlédněte.“ M se podíval z okna na březnovou plískanici. „A nespalte se tam.“

Asi před týdnem Bond dokončil zprávu, v níž dospěl k závěru, že jediným bezpečnostním rizikem na Seychelách je krása a přítulnost Seychelanek. Od té doby jen čekal, až ho parník Kampala odveze do Mombasy. Měl už dost vedra a povadlých palem a naříkání rybáků a nekonečných rozhovorů o kopře. Vyhlídka na změnu ho tedy potěšila.

Poslední týden měl Bond strávit s Barbeym. Zavolali, aby jim zavazadla odvezli do jeho domu, odjeli na konec Dlouhého mola a vůz nechali na celnici. Zároveň bílá jachta kotvila v rejdě asi půl míle odtud. Vzali si pirogu se závěsným motorem a projeli klidnými vodami zálivu přes průrvu v korálovém útesu. Wavekrest nebyla krásná jachta – byla příliš široká a měla neuspořádanou palubní nástavbu – ale Bond okamžitě poznal, že je to bytelná loď, stavěná na cestu kolem světa, nejen kolem Florida Keys. Vypadala opuštěně, ale když pluli kolem ní, vynořili se na palubě dva elegantní námořníci v bílých šortkách a tričkách bez rukávů a zůstali stát u žebříku s připravenými lodními háky, aby případně odrazili otřískanou pirogu od bělostného boku jachty. Vzali jim zavazadla a jeden z nich otevřel aluminiové dveře a pokynul jim, ať vstoupí. Bonda ovanul téměř ledový vzduch.

Sestoupili po schodech do prázdné společenské místnosti. Nebyla to jen větší kajuta, ale skutečný salon, který ničím nepřipomínal interiér lodi. Běžně velká okna za přivřenými žaluziemi, pohodlná křesla kolem ústředního stolu, vysoký šedomodrý koberec, stěny obložené stříbřitým dřevem a šedobílý strop. Stál tu také pracovní stůl s psacími potřebami a telefonem. Vedle velkého gramofonu byl servírovací stolek obložený nápoji. Nad ním visel mimořádně dobrý Renoir – tmavovlasá dívka v černo-modře pruhované blůzce. Dojem pohodlného obývacího pokoje v městském domě umocňovala velká váza s bílými a modrými hyacinty na ústředním stole a úhledná hromádka časopisů na jedné straně psacího stolu.

„Tak co jsem ti říkal, Jamesi?“

Bond uznale pokýval hlavou. „Takhle se má jednat s mořem – dělat, jako by neexistovalo.“ Zhluboka se nadechl. „Jaká úleva nadýchnout se čerstvého vzduchu. Málem jsem zapomněl, co to vůbec je.“

„Čerstvý vzduch je venku, příteli, tohle je konzervovaný.“ Do místnosti tiše vešel pan Milton Krest, zastavil se a zahleděl se na ně. Byl to šlachovitý padesátník. V modrých džínách, košili vojenského střihu a širokém opasku vypadal udržovaně a v dobré kondici. Bylo vidět, že pravidelně cvičí. Trochu mhouřil světle hnědé oči ve větrem ošlehané tváři a měl ospalý a lehce opovrhlivý pohled. Povislé koutky úst mohly vyjadřovat smysl pro humor nebo pohrdání světem – spíše to druhé. Jeho slova byla až na blahosklonné „příteli“ sama o sobě nevinná, ale předhazoval jim je jako drobné mince dvojicí kuliů. Nejzvláštněji na Bonda působil Krestův hlas, tichý, příjemný a šelestivý. Přesně takhle mluvil vyzrálý Humphrey Bogart. Bond sjel očima od řídkých prošedivělých vlasů připlácnutých k oválné hlavě k vytetovanému orlu nad kotvou s omotaným lanem na pravém předloktí až k bosým nohám stojícím v námořnickém postoji na koberci. Ten chlap chce, pomyslel si Bond, aby ho lidé považovali za hemingwayovského hrdinu. S ním nebudu vycházet.

Pan Krest přešel koberec a natáhl ruku. „Vy jste Bond? Vítejte na palubě, pane.“

Bond očekával drtivý stisk a napjal svaly.

„Volné potápění nebo akvalung?“

„Volné, a ne do velkých hloubek. Je to jen koníček.“

„A co děláte jinak?“

„Ve státních službách.“

Pan Krest se štěkávě zasmál. „Zdvořilý a úslužný. Angličané jsou nejlepší sluhové a komorníci na světě. Ve státních službách, říkáte? Tak to spolu budeme vycházet. Rád se obklopuji státními služebníky.“

Zvuk otvíraných dveří zachránil Bonda od výbuchu vzteku. Do salonu vstoupila nahá opálená dívka a pan Krest byl okamžitě zapomenut. Ne, teď si Bond všiml, že není úplně nahá, ale světle hnědé saténové proužky bikin jí téměř splývaly s pokožkou.

„hoj, poklade. Kde ses schovávala? Dlouho jsem tě neviděl. Seznam se tady s panem Barbeyem a panem Bondem, poplavou s námi.“ Pan Krest ukázal na dívku. „Přátelé, tohle je paní Krestová. Pátá paní Krestová. Čistě pro případ, že by měl někdo nějaké scestné nápady, miluje pana Kresta. Vid', poklade?“

„No samozřejmě, Milte, a ty to víš,“ usmála se hezky paní Krestová. „Moc mě těší, pane Barbey a pane Bonde. Jsem ráda, že vás tu máme. Nedáte si něco k pití?“

„Přibrzdi, poklade. Dovol, ať si program na své jachtě organizuju sám.“ Pan Krest stále mluvil tichým a příjemným hlasem.

Žena zrudla. „Jistě, Milte, samozřejmě.“

„No dobře, to jen aby bylo jasné, kdo je na téhle skvělé lodi kapitánem,“ obdařil je všechny pobaveným úsměvem. „A teď, pane Barbey, jak se vlastně jmenujete křestním jménem? Fidele, ne? To je pane jméno! Znamená, věrný,“ zasmál se bodře pan Krest. „Takže Fido, co kdybychom si spolu vyšli na můstek a rozhýbali tuhle starou kocábku, co?“

Vymanévrujete ji na volné moře, nastavíte kurs a předáte kormidlo Fritzovi. Já jsem tu kapitán, on lodní důstojník a pak jsou tu další dva, jeden ve strojovně, druhý v kuchyni. Všichni jsou to Němci. Jediní námořníci, co v Evropě zbyli. A vy, pane Bonde? Křestní jméno? James, co? Tak, Jíme, co kdybyste teď předvedl trochu té úslužnosti a zdvořilosti paní Krestové? Mimochodem, říkejte jí Liz. Pomozte jí připravit jednohubky k nápojům před obědem. Kdysi byla taky Angličanka. Můžete prohodit pár slov o Picadilly Circus a o místech, která oba znáte, ne? Tak jdeme, Fido.“ Mladistvě vyběhl po schodech. „Padáme odsud.“

Když se dveře zavřely, Bond zhluboka vydechl. „Nevšímejte si těch jeho vtipů,“ řekla paní Krestová omluvně. „Má prostě takový smysl pro humor. Rád zkouší, jestli dokáže lidi naštvat. Je to od něj ošklivé, ale myslí to v legraci.“

Bond se zklidněně usmál. Kolikrát se asi musela takhle omlouvat lidem, kolikrát musela uklidňovat ty, na kterých pan Krest vyzkoušel svůj smysl pro humor? „Myslím,“ řekl, „že vašemu manželovi chybí trochu společenské elegance. Bude se takhle chovat, až se vrátí do Ameriky?“

„Jenom ke mně,“ řekla bez hořkosti. „On miluje Američany. Takhle se chová jen v cizině. Víte, jeho otec byl Němec, Prus. Má takové to hloupé německé přesvědčení, že Evropané jsou dekadentní a že už za nic nestojí. Nemá cenu se s ním hádat. Prostě je takový.“

Tak takhle to bylo! Zase jeden starý Germán. Buď vám leží u nohou, nebo vám jdou po krku. To je tedy smysl pro humor. A co si s ním musí vytrpět tahle dívka, kterou si vzal jako otrokyni – anglickou otrokyni. „Jak dlouho jste za něj vdaná?“ zeptal se Bond.

„Dva roky. Pracovala jsem jako recepční v jednom z jeho hotelů. Víte asi, že je majitelem Krest Group. Bylo to báječné. Jako z pohádky. Někdy se musím štipnout, abych se ujistila, že se mi to nezdá. Například tohle,“ ukázala na luxusní salon, „a ještě je na mě strašně hodný. Stále mi dává dary. V Americe má vlivné postavení. Je příjemné, když s vámi všude zacházejí jako s majestátem.“

„Jistě. To se mu musí líbit, ne?“

„Ano,“ zasmála se odevzdaně. „Je v něm kus sultána. Je dost netrpělivý, když se mu nedostane patřičných služeb. Říká, že když někdo tvrdě pracoval, aby se dostal na vrchol stromu, má právo na nejlepší ovoce, které tam roste.“ Paní Krestová si uvědomila, že mluví příliš uvolněně. „Ale co vám to vlastně povídám?“ řekla spěšně. „Každý by si myslel, že se známe už léta.“ Plaše se usmála. „To bude asi tím, že jste z Anglie. Ale teď už opravdu musím jít a trochu se obléct. Opalovala jsem se na palubě.“ Z podpalubí zprostředka lodi se ozvalo hluboké dunění. „Tak vidíte, vyjíždíme. Nechcete se jít podívat ze zadní paluby? Za chvíli tam za vámi přijdu. Tolik bych se toho ráda dověděla o Londýně. Pojdte.“ Prošla kolem něj a otevřela dveře. „Uvidíte, že aspoň večery budete raději trávit venku. V kajutách bývá i přes klimatizaci trochu dusno.“

Bond ji poděkoval a vyšel ven na velkou spojovací palubu pokrytou sisálovými rohožemi. Vzadu stála polokruhová pohovka krémové barvy a trochu stranou bar. Po celé palubě byly rozestavěné proutěné židle. Bonda napadlo, že pan Krest může dost pít. Zdálo se mu to, nebo se ho paní Krestová bojí? V jejím chování k němu bylo něco bolestně otrockého. Za svou „pohádku“ musela nepochybně tvrdě platit. Bond pozoroval, jak v dáli mizí zelená úbočí Mahe. Rychlost lodi odhadoval na deset uzlů. Brzy budou u Severního mysu a vyplují na otevřené moře. Bond naslouchal bublání výfuku a bezděčně myslel na krásnou paní Elizabeth Krestovou.

Mohla být modelkou a snad jí i byla, než se stala hotelovou recepční – její chůze a nenucené pohyby ženy, která je zvyklá chodit nahá, nebo téměř nahá, v sobě dosud nesly stopy onoho váženého ženského povolání s příděchem vysokého polosvěta. Neměla však v sobě chlad modelky – její tělo vyzařovalo teplo a tvář přátelství a důvěru. Určitě ji nebylo víc než třicet a její krása byla dosud nevyzrálá. Nejhezčí na ní byly popelavě světlé husté vlasy splývající na ramena. Nepohazovala jimi ani si s nimi marnivě nepohrávala a Bond byl mile překvapen, že vůbec nekoketuje. Většinu času klidně, téměř odevzdaně upírala velké modré oči na svého manžela. Nepoužívala rtěnku ani lak na nehty, i obočí měla přírodní. Možná jí to přikázal pan Krest – třeba chtěl, aby vypadala jako germánské dítě přírody. Kdo ví. Bond pokrčil rameny. Rozhodně to byl podivuhodně rozdílný pár – Hemingway středního věku s bogartovským hlasem a krásná přirozená dívka. Ve vzduchu bylo cítit napětí z toho, jak ji popoháněl, když roznášela nápoje, z jeho nuceného chlapáctví. Bonda maně napadlo, že je ve skutečnosti impotentní a že to svým drsným chováním jen zastírá. Určitě nebude snadné s ním vydržet čtyři nebo pět dní. Bond pozoroval ostrov Silhouette na pravoboku a přísahal si, že si nenechá zkazit náladu. Jak to říkají Američané? „Skousnout to.“ Bude to ostatně zajímavé duševní cvičení. Těch

několik dní skousne a nenechá si od toho odporného chlapa zkazit hezký výlet.

„Tak co, příteli? Dáváte si pohov?“ Pan Krest stál na člunové palubě a shlížel na Bonda. „Kam jste ulil tu mou ženskou? Nechal jste ji všechnu práci, co? Ale proč ne. Od toho je máme, ne? Chcete si obhlédnout loď? Fido se chopil kormidla a já mám spoustu času.“ Pan Krest se vydal po schůdcích na spojovací palubu. Z výšky čtyř stop už seskočil.

„Paní Krestová se šla obléct,“ řekl Bond. „Ano, rád bych se porozhlédl po lodi.“

Pan Krest upřel na Bonda svůj tvrdý, opovrhlivý pohled. „Jistě. Ale nejdřív několik základních informací. Postavila ji Bronsonova loďařská společnost. Náhodou vlastním devadesát procent jejích akcií, takže je podle mých představ.

Navrhli ji u Rosenblattů – to jsou špičkoví lodní architekti. Sto stop dlouhá, jednadvacet široká, ponor šest. Dva dieselmotory Superior po pěti stech koních. Nejvyšší rychlost čtrnáct uzlů. Dokáže přes dva a půl tisíce mil za osm dní. Celá klimatizovaná. Carrierova společnost mi navrhla dva pětítunové mrazicí boxy. Pojmou jídlo a pití na měsíc.

Potřebujeme jen sladkou vodu na koupání a sprchování. Teď se půjdeme podívat na příď. Uvidíte, kde je ubytovaná posádka, a pak půjdeme postupně zpátky. Jen jednu věc, Jime.“ Pan Krest dupl na palubu. „Držte se při zemi, ano?

Tady má hlavní slovo šéf. A když chci, aby někdo přestal něco dělat, nezařvu ‚zaraz‘, ale ‚konec‘. Rozumíme si, Jime?“

„Nic proti tomu,“ řekl přátelsky Bond. „Je to vaše loď.“

„Přesně tak,“ přisvědčil pan Krest. „Takže můžeme jít. Nemusíte si dávat pozor na hlavu. Všechny dveře a průchody jsou šest stop dva palce vysoké.“

Bond následoval pana Kresta úzkou uličkou, procházející po celé délce lodi. Půl hodiny pak trousil zdvořilé poznámky k zařízení nejlepší a nejpohodlnější jachty, jakou kdy viděl. Každý sebemenší detail myslel na pohodlí. Místem se nešetřilo ani na koupelně posádky a lodní kuchyně z nerezové oceli byla velká jako kapitánova kajuta, již nyní Krest bez klepání otevřel. Paní Krestová seděla u toaletního stolku. „Ale poklade,“ řekl pan Krest svým tichým hlasem, „říkal jsem ti, že máš připravovat občerstvení. To oblékání ti trvá nějak dlouho. Nejspíš se strojíš tady pro Jima, ne?“ „Promiň, Milte. Už bych byla hotová, ale zasekl se mi zip.“ Popadla pudfenuku a zamířila ke dveřím. Nervózně se usmála na oba muže a vyšla z kajuty.

„Obložení z vermontské břízy, skleněné lampy od Corninga, mexické ručně šité koberce. Mimochodem, tenhle námořnický obraz je originál od Montague Dawsona...“ Pan Krest pokračoval ve výkladu, ale Bonda zaujalo něco, co bylo téměř skrytě zavěšené u nočního stolku na Krestově straně velké manželské postele. Byl to asi tři stopy dlouhý tenký bičik s řemínkem omotaným kolem rukojeti. Ten řemínek byl z rejnočího ocasu.

Bond nenápadně došel k boku postele a zdvihl bičik. Lehce přešel prstem po ostnaté páteři. I to bolelo. „Odkud to máte?“ zeptal se. „Zrovna dneska ráno jsem jednoho rejnoka ulovil.“

„Z Bahrajnu. Arabové je používají na manželky,“ zasmál se pan Krest. „Mně zatím na Liz stačila vždycky jen jedna rána. Báječný účinek. Říkám mu ‚Domlouvák‘.“

Bond zavěsil bičik na místo a tvrdě si Kresta změřil. „Vážně?“ řekl. „Na Seychelách, kde jsou kreolové hodně tvrdí, je zakázáno i jeho držení, natož pak použití.“

Pan Krest vykročil ke dveřím. „Příteli,“ řekl bezvýrazně, „tahle loď je územím Spojených států. Pojdte se něčeho napít.“

Pan Krest si dal před obědem tři dvojité vodky v ledovém bujonu a k obědu pivo. Světlé oči mu trochu potměly a zesklenněly, ale když vedl monolog o účelu cesty, šeplavý hlas zůstal zcela tichý a bezvýrazný. „Víte, přátelé, je to asi tak. Ve Státech máme systém nadací, který umožňuje šťastným chlápkům dávat do nich peníze, když se jim nechce odevzdávat je do kapsy strýčka Sama. Založíte si nadaci – třeba jako já mám Krestovu nadaci –, která se bude zabývat nějakou dobročinností, ať už ve prospěch dětí, nemocných, vědy, to je jedno. Prostě vrazíte peníze do někoho kromě sebe a svých příbuzných a utečete tím daním. A tak jsem nacpal deset milionů dolarů do Krestovy nadace, a protože mám náhodou rád lodičky a cestování po světě, nechal jsem za dva miliony postavit tuhle jachtu a nabídl jsem Smithsonianu – to je naše národní přírodovědecké muzeum –, že zajedu do kterékoli části světa a opatřím jim tam exempláře. Takže jsem vlastně vědecký průzkumník, ne? Tři měsíce v roce si vždycky udělám báječnou dovolenou, která mě nestojí ani pětník!“ Pan Krest se podíval po svých hostech, jako by očekával potlesk. „Rozumíte mi?“

Fidele Barbey zavrtěl pochybovačně hlavou. „To je sice pěkné, pane Krete, ale co vzácné exempláře, které se těžko hledají? Mohou po vás vyžadovat pandu velkou nebo lasturu nějakého vzácného mlže. Dokážete je získat, když se to Smithsonianu nepodaří?“

Pan Krest zavrtěl hlavou. „Příteli, vy jste skutečně včerejší,“ řekl s předstíranou lítostí v hlase, „peníze, nic víc to nechce. Přejete si pandu? No tak ji koupíte od nějaké ztracené zoo, která si nemůže dovolit ústřední topení pro svůj pavilon hadů nebo chce postavit nový pavilon pro tygry nebo podobně. Lasturu vzácného mlže? Prostě si najdete chlápek, který ji má ve sbírce, a nabídnete mu tolik, že i když ji bude týden oplakávat, prodá vám ji. Někdy máte potíže s úřady. Když jde o chráněné zvíře nebo podobně. Dám vám příklad. Včera jsem přijel na váš ostrov. Chci černého papouška z ostrova Praslin. Chci obří želvu ze souostroví Aldabra. Chci kompletní sbírku místních kauri a chci tu rybku, za kterou se plavíme. Ta první dvě zvířata jsou chráněná zákonem. Včera jsem se trochu poptal po městě a večer navštívil vašeho guvernéra. Excellence, povídám, dozvěděl jsem se, že chcete postavit veřejnou plovárnu, aby se místní děti naučily plavat. No dobře, Krestova nadace složí peníze. Kolik? Pět tisíc, deset tisíc? Jistě, tak deset tisíc. Tady mám šek. Hned ho vypíšu. Ještě maličkost, Excellence, povídám a pohrávám si s šekem. Čistě náhodou potřebuju jeden exemplář toho vašeho černého papouška a jedné té obří aldaberské želvy. Chápu, že jsou zákonem chráněné. Nevadilo by vám, kdybych po jednom exempláři odvezl do amerického Smithsonianu? Bude se ještě chvíli vykrucovat, ale když si řekne, že je to pro Smithsony a že pořád držím ten šek, nakonec si potřese rukama v oboustranné spokojenosti. No a na cestě od něj se zastavím u pana Abendany, toho obchodníka, a požádám ho, aby mi sehnal papouška a želvu a promluví si s ním o kauri. A ono se ukáže, že pan Abendana sbírá ty ztracené ulitky už od dětství. Ukáže mi je. Nádherná sbírka, každá mušlička uložená zvlášť ve vatičce. Jsou velmi zachovalé a je tam i pár kousků Isabelly a Mappy, o které jsem byl zvlášť požádán. Je mu líto, ale prodej nepřichází v úvahu. Tolik pro něj

znamenají. Kecy! Podívám se na něj a povídám, kolik? Ne, ne, ani pomyšlení. Zase kecy! Vytáhnou šekovou knížku, vypíšu šek na pět tisíc dolarů a strčím mu ho pod nos. Podívá se. Pět tisíc dolarů. To už nevydrží. Složí si šek, strčí si ho do kapsy a pak se zhrouť a rozbrečí, teplouš jeden. Věřili byste tomu?“ Pan Krest nevěřičně rozevřel dlaně. „Kvůli pár pitomým mušlím. A tak mu řeknu, ať se zklidní, sbalím si mušličky a padám, než zešílí žalem a odpráskne se.“ Pan Krest se opřel, spokojen sám se sebou. „Tak co tomu říkáte, přátelé? Čtyřicet hodin na ostrově a tři čtvrtiny úkolu splněny. Chytré, co, Jíme?“

„Možná dostanete vyznamenání, až se vrátíte domů,“ řekl Bond. „A co ta rybka?“

Pan Krest vstal od stolu a zalovil v jedné zásuvce svého psacího stolu. Vytáhl strojem popsaný papír. „Tady to je.“ Dal se do čtení: „Hildebrandova rarita. Chycena do sítě profesorem Hildebrandem z Witwatersrandské univerzity v dubnu roku 1925 u ostrova Chagrin v Seychelském souostroví.“ Pan Krest vzhlédl od papíru. „Pak je tu spousta učených žvástů. Musel jsem je přeložit do normální angličtiny, takže poslouchejte.“ Obrátil papír. „Zřejmě se dá zařadit k čeledi Holocentridae, ale je zcela jedinečná. Jediný známý exemplář nazvaný po svém objeviteli Hildebrandova rarita je šest palců dlouhý, jasně růžový s černými příčnými pruhy. Řitní, břišní, prsní i hřbetní ploutve jsou růžové. Ocasní ploutev je černá. Ryba má velké tmavomodré oči. Při ulovení je třeba zvýšené opatrnosti, protože všechny ploutve jsou ještě ostřejší, než je obvyklé u ostatních ryb této čeledi. Profesor Hildebrand v zápiskách uvádí, že rybu ulovil v třístopové hloubce na okraji jihozápadního korálového útesu.“ Pan Krest odhodil papír na stůl. „Tak to bychom měli, přátelé. Plujeme asi tisíc mil při nákladech několika tisíc dolarů, abychom se pokusili ulovit šestipalcovou rybu. A to měli lidé z bernáku před dvěma lety tu drzost tvrdit, že má nadace je podvodná!“

„Ale vždyť je to jasné, Milte,“ vložila se horlivě do hovoru Liz Krestová. „Je přece důležité nasbírat tentokrát spoustu exemplářů. Copak ti strašliví lidé z finančního nemluví o tom, že nám škrtnou veškeré náklady na jachtu a další věci za posledních pět let, když se nám nepodaří dosáhnout významného vědeckého úspěchu? Neřekli to takhle?“

„Poklade,“ řekl pan Krest sametovým hlasem. „Máš snad držet zobák, když mluvím o svých osobních záležitostech, ne?“ Jeho hlas zněl přátelsky a nenuceně. „Víš, co sis právě vysloužila, kočička? Menší večerní schůzku s Domlouvákem. Tak to vidíš.“

Dívka si rukou zakryla ústa a doširoka rozevřela oči. „To ne, Milte,“ zašeptala. „To ne, prosím.“

Po dvou dnech plavby se přiblížili k ostrovu Chagrin. Nejdříve ho zachytil radar jako malý hrbol na rovné čáře monitoru a pak se na obzoru objevila nepatrná skvrnka, která nekonečně pomalu vyrostla do půl míle široké, bíle ohraničené zelené masy. Bylo zvláštní blížít se k zemi po dvou dnech, v nichž jachta představovala jediný pohyb, jedinou živoucí věc v prázdném okolním světě. Bond dosud nikdy nezažil bezvětřné pásmo. Teprve teď si uvědomil, jaké riziko museli lidé podstupovat za časů plachetnic – skelná hladina pod prudkým sluncem, těžký stojatý vzduch, na obzoru pás malých obláček, které se nikdy nepřiblížily, nikdy nepřinesly vítr nebo kýžený déšť. Kolik století museli námořníci blahověřit tomuhle malému ostrůvku v Indickém oceánu, když se skláněli nad vesly posunujícími těžkou loď snad o míli za den. Bond stál na přídi a pozoroval, jak zpod trupu v hejnech vyskakují létající ryby a jak modročerné moře postupně hnědne a nakonec bělá a zelená mělčinou. Bylo báječné, že už brzy vymění ustavičné sezení a ležení za chůzi a plavání, že bude mít pár hodin samoty, pár hodin mimo dosah Miltona Kresta.

Zakotvili před útesem na hloubce deseti sáhů a Fidele Barbey je v motorovém člunu provezl průrvou. Chagrin byl do posledních podrobností prototypem korálového ostrova – asi dvacet akrů korálů, písku a nízkého porostu, padesát yardů široká laguna u šije rifu, o níž se s tichými zasyčením rozbíjely klidné dlouhé vlny. Když přistávali, z ostrova se zdvihla mračna ptáků – rybáků, terejů, fregatek – ale znovu se rychle usazovala. Sídli zde silný čpavkový zápach guana, ad něhož byly bílé i keře. Kromě ptáků tu žili už jen pozemní krabi, kteří cupitali a prolézali mezi liane sans fin, a krabi houslisté, kteří žili v písku.

Odras slunce od bílého písku byl oslepující a nebylo se kam skrýt. Pan Krest přikázal vztyčit stan, a zatímco se na pobřeží vylodovala různá výstroj, sedl si a zapálil si doutník. Paní Krestová plavala a sbírala mušle, zatímco Bond s Fidelem Barbeyem si nasadili potápěčské brýle a vyrazili každý na opačnou stranu, aby prozkoumali rif kolem celého ostrůvku.

Když pod vodou hledáte něco určitého – ať už je to mušle nebo ryba nebo řasa nebo korálový útvar – musíte se na něj zcela zaměřit a nenechat se rozptylovat ničím jiným. Hemžení barev a nekonečné proměny světla a stínu neustále odvádějí vaši pozornost. Bond pomalu proploval tou nádherou s jedinou utkvělou představou – představou šestipalcové růžové ryby s černými pruhy a velkýma očima – teprve druhého exempláře, který by kdy člověk spatřil. „Jestli ji uvidíte,“ přikázal mu pan Krest, „zařvěte na nás a zůstaňte s ní. Zbytek už obstarám sám. Mám ve stanu takovou maličkost, skvělou věc, kterou ulovím každou rybu.“

Bond se zastavil, aby nechal odpočinout oči. Voda ho tak nadnášela, že mohl klidně ležet bez pohnutí na hladině. Z nudy propíchl špičkou harpunu ježovku a pozoroval nájezd blyskavých rifových rybek, které se vrhly na žluté maso mezi ostrými černými ostny. Připadalo mu strašné, že kdyby už raritu našel, prospěch z toho bude mít jen pan Krest. A co kdyby mu nic neřekl, jestli ji najde? To je dost dětinské, a navíc byl vázán určitým druhem smlouvy. Bond se pohnul dál, a zatímco očima pátral po rybě, myšlenkami byl u paní Krestové. Předchozí den strávila v posteli. Pan Krest tvrdil, že ji bolí hlava. Obrátí se někdy proti němu? Vezme někdy nůž nebo pistoli a zabije ho, až někdy večer sáhne po biči? Ne, byla příliš měkká, příliš povolná. Pan Krest si vybral dobře. Měla otrockou povahu. A lákadla její „pohádky“ byla příliš silná. Uvědomovala si, že by ji porota určitě osvobodila, kdyby jako důkaz předložila soudu rejnočí bič? Mohlo by ji zůstat všechno kromě toho příšerného chlapa. Měl by jí to říct? Ale to je směšné. Jak by jí to asi podal? „Liz, jestli chcete zavraždit svého manžela, nic se vám nestane.“ Bond se pod brýlemi usmál. K čertu s tím! Nebude se jí přece plést do života, který se jí snad i líbí, masochistce. Na druhé straně však věděl, že to je příliš snadné řešení. Ta dívka žila ve strachu. Možná si svého manžela i ošklivila. Z těch jejích modrých očí se toho nedalo moc vyčíst, i když jednou dvakrát v nich zahlédl záblesk dětinské nenávisti. Ale byla to nenávist? Třeba to bylo jen znechucení. Bond pustil

Krestovy z hlavy a podíval se, jak daleko už je na své cestě kolem ostrova. Šnorchl Fidela Barbeyho měl jen sto yardů před sebou. Už téměř uzavřeli okruh.

Společně doplávali na břeh a lehli si na horký písek. „Na mé straně nic zvláštního, snad jen všechny ryby světa kromě jedné. Ale měl jsem trochu štěstí. Narazil jsem na velkou kolonii perlorodek o průměru menšího fotbalového míče. Co nejdřív si pro ně pošlu jednu ze svých lodí. Viděl jsem taky modrou papouščí rybu, měla dobrých třicet liber. Byla krotká jako pes, jako všechny ryby tady. Neměl jsem to srdce ji zabít. Ostatně kdybych to udělal, mohl jsem se dostat do potíží. Zahlédl jsem u útesu několik leopardích žraloků. Krev ve vodě je mohla přilákat. Ale teď už bych se něčeho napil a dal si něco k jídlu. Potom si můžeme vyměnit strany a zkusit další kolečko.“

Vstali a došli po pláži ke stanu. Pan Krest zaslechl jejich hlasy a vyšel jim naproti. „Nic, co?“ Zlostně se podrbal v podpaží. „Štípl mě pakomárec. Tohle je příšerný ostrov. Liz nemohla vydržet ten smrad. Vrátila se na loď. Asi to ještě jednou zkusíme a vypadneme odsud. Něco si zakousnete a v pytlíku s ledem najdete studené pivo. Ukažte mi ty brýle. Jak to používáte? Možná bych se mohl taky podívat na dno, když už jsem tady.“

Seděli v horkém stanu, jedli kuřecí salát, popíjeli pivo a rozladěně pozorovali pana Kresta, jak na mělčině strká hlavu do vody a pozoruje podmořský život. Fidele Barbey řekl: „Má samozřejmě pravdu. Tyhle ostrůvky jsou příšerné. Nic než krabí a ptačí trus, to všechno obklopené nadměrnou spoustou vody. To jen nějaký ubohý zmrzlý Evropan může snít o korálových ostrovech. Východně od Suezů nenajdete soudného člověka, který by po nich toužil. Má rodina jich vlastní deset – dokonce i slušných velikostí, s vesníčkami a značným příjmem z kopry a želv. Taky bys jich mohl pár získat výměnou za byt v Paříži nebo v Londýně.“

Bond se zasmál. „Dám si inzerát do Times a dostanu spoustu –“ V tom okamžiku začal pan Krest padesát yardů od nich zuřivě gestikulovat. „Ten parchant buď našel tu rybu, nebo šlápl na pilohřbeta“,“ poznamenal Bond, vzal si brýle a rozběhl se k moři.

Pan Krest stál do pasu ve vodě v místech, kde začínal rif, a vzrušeně píchal prstem do hladiny. Bond pomalu plaval k němu. Chaluhoř koberec končil u nesouvislých ostrůvků korálových stromů. Všude se hravě proháněly tucty klipek a malá langusta si ohmatala Bonda svými tykadly. Z jedné díry vyhlížela hlava zelené murény s pootevřenou tlamou, která odhalovala řady jehličkovitých zubů. Zlatýma očima se zkoumavě rozhlížela po okolí. Bonda pobavilo, že chlupaté nohy pana Kresta, které mu přes sklo brýlí připadaly jako bledé kmeny stromů, stojí jen asi stopu od muréniných čelistí. Trochu ji pobídl harpunou, ale ryba jen chňapla po trojzubci a stáhla se z dohledu. Bond zůstal nehybně ležet na hladině a pozoroval pestrobarevnou džungli. V mlžné dálce se zhmotnila narudlá skvrna a blížila se k němu. Nedaleko od něj rybka zakroužila, jako by se chtěla předvést. Beze strachu na něj upírala temně modré oči. Pak začala ozobávat nějaké řasy zpod koruny jednoho korálového stromku. Znenadání vystřelila za jakýmsi neviditelným cílem a nakonec, jako by po zdařilém výstupu opouštěla jeviště, beze spěchu odplula do mlžné dálky.

Bond vycouval od muréniného doupěte, postavil se na dno a sejmul si brýle. „Ano, je to ona,“ řekl panu Krestovi, který na něj netrpělivě zíral skrz potápěčské brýle. „Raději tiše zmizíme. Neuplave nám, když ji nevyděláme. Tyhle rifové rybky se drží na jednom místě.“

Pan Krest si strhl masku. „Krucinál, tak já ji našel,“ řekl zasněně. „Já ji našel,“ opakoval a pomalu následoval Bonda na břeh.

Fidele Barbey už na ně čekal. „Fido,“ zahlasil pan Krest, „já tu zatracenou rybu našel. Já – Milton Krest. A vy dva machři jste ji hledali celé dopoledne. Já si jen půjčil brýle – poprvé v životě, upozorňuju – zašel kousek do moře a přesně za čtvrt hodiny jsem ji měl. Tak co vy na to, Fido?“

„To je dobré, pane Krete. Výborné. A jak ji chytíme?“

„Aha,“ přimhouřil pan Krest lišácky oči, „na to jsem zařízení. Od jednoho přítele chemika jsem dostal látku zvanou rotenon. Vyrábí se z kořene kožnatce. Brazilští domorodci ji používají k rybolovu. Jen se naleje do vody v místech, kde plave vyhlédnutý úlovek, a rotenon už si s ním poradí. Je to určitý druh jedu. Stáhne jim cévy v žábách. Udusí je. Na lidi neúčinkuje, protože nemají žábry, ne?“ Pan Krest se obrátil k Bondovi. „Tak, Jime. Vy teď půjdete do moře na hlídku, aby nám ta zatracená ryba nezmizela. Já s Fidem to odneseme tamhle“ – ukázal na místo, odkud měl proud zanést látku do místa výskytu rybky. „Jakmile mi ukážete, vyleju rotenon do vody. Rozptýlí se směrem k vám. Jen to proboha dobře načasujte. Mám jen pětigalonovou plechovku.“

„Jistě,“ přitakal Bond a odešel k moři. Pomalu odplaval na místo. Ano, všichni už tam byli a věnovali se své práci.

Muréna opět vystrkovala špičatou hlavu z díry, langusta si ho opět ohmatala. Během minuty se objevila Hildebrandova rarita, jako by tu měla s Bondem schůzku. Tentokrát připlavala až do blízkosti jeho obličejů. Zhlédla se mu přes sklo do očí a pak, jako by vyplašena tím, co tam uviděla, vystřelila mimo jeho dosah. Chvilí si hrála mezi korály a pak zmizela ve vodní mlze.

Podvodní svět v Bondově okolí ho pomalu začal brát jako svou součást. Chobotnička, maskovaná jako kus korálu, se odpoutala od svého stromu a pomalu plavala k písčitému dnu. Modro-žlutá langusta udělala pár zvědavých krůčků od svého úkrytu. Někaké drobné rybičky mu začaly ozobávat nohy a prsty u nohou, Bond pro ně zabil ježovku, takže se vrhly na lepší jídlo. Pak zdvihl hlavu z vody. Pan Krest stál dvacet yardů po Bondově pravici a v ruce držel plochou plechovku. Až dá Bond znamení, rozlijí po hladině smrtící tekutinu. „Tak co?“ zavolal pan Krest.

Bond zavrtěl hlavou. „Zdvihnu palec, až se sem vrátí. Pak budete muset rychle lít.“

„Dobře, Jime. Je to na vás.“

Bond sklonil hlavu do vody. Rybky z místní malé komunity si hleděly svého. Ale brzy kvůli jedné malé rybce, po níž toužil někdo v pět tisíc mil vzdáleném muzeu, zemře sto, možná tisíc malých tvorů. Až dá Bond znamení, proud začne roznášet smrt. Jak dlouho ten jed účinkuje? A jak daleko dosáhne? Možná nezemrou tisíce, ale desetitisíce mořských tvorů.

V Bondově bezprostřední blízkosti se objevil malý havýš, jehož ploutvičky vířily jako vrtule. Nádherná

zlato-rudo-černá skalní kráska si hledala potravu v písečném dně a odnikud se vynořil párek všudypřítomných černo-žlutých rachycentronů, přivábených mrtvou ježovkou.

Kdo byl tady v korálovém útesu ve světě malých rybek predátorem? Koho se bály? Malých barracud? Zbloudilých čtverzubců? Teprve teď tu číhal skutečný dravec, člověk jménem Krest. A nebyl hladový, jen se chystal zabíjet – téměř pro zábavu.

Před Bondem se objevily dvě hnědé nohy. Vynořil se. Fidele Barbey měl kolem krku uvázaný proutěný košík a držel podběrák s dlouhou rukojetí.

Bond si zdvihl brýle. „Cítím se jako zaměřovač nad Nagasaki.“

„Ryby jsou studenokrevné. Nic necítí.“

„Jak to víš? Já jsem slyšel, jak křičí, když jsou zraněny.“

„Po tomhle budou těžko křičet,“ řekl Barbey. „Udusí je to. Co tě žere? Jsou to jen ryby.“

„Já vím, já vím.“ Pro Fidela Barbeyho bylo zabíjení zvířat a ryb něčím všedním, zatímco on, Bond, někdy neváhal zabít člověka. Proč se tedy teď tak vzpírá? Vždyť mu nevadilo zabít rejnoka. Ano, jenže to byla nebezpečná ryba. Tady ty kolem jsou jako přátelé. Přátelé? To snad přehnal.

„Co to tam děláte?“ zavolal na ně pan Krest. „Teď není čas na kecání! Jděte pod vodu, Jime!“

Bond si nasadil brýle a znovu se položil na hladinu. Okamžitě spatřil v mlžné dálce nádherný načervenalý stín. Ryba k němu rychle připlouvala, jako by si už na něj zvykla. Zastavila se pod ním a dívala se vzhůru. „Zmiz odsud, sakra,“ zammlal do šnorchlu. Šťouchl do ryby harpunou a ta okamžitě zmizela. Bond se vynořil a zdvihl palec. Byla to směšná a zbytečná sabotáž, za kterou se okamžitě zastyděl. Temně hnědá olejová tekutina se rozlila po hladině laguny. Stále ještě byl čas zastavit pana Kresta, než vylije všechno, dát mu ještě jednu příležitost chytit Hildebrandovu raritu. Bond však zůstal nečinně stát, dokud z plechovky nevytekla poslední kapka. K čertu s panem Krestem!

Zářivá rozlévající se skvrna rotenonu, která kovově odrazela modrou oblohu, se nechala unášet proudem. Pan Krest se jako Smrták brodil za ní. „Zůstaňte stát, přátelé,“ volal vesele, „už je u vás.“

Bond ponořil hlavu pod vodu. Chvilí bylo všechno při starém. V příštím okamžiku však ryby začaly šilet, jako by všechny postihl tanec svatého Víta. Některé ryby vyskákaly na písečný břeh. Muréna s otevřenou tlamou pomalu vyplula z díry v korálu, postavila se na ocas a zhroutila se. Malá langusta třikrát zaklepala ocasem a převrátila se na hřbet. Chobotnice se pustila korálu a hřbetem dolů klesla ke dnu. Pak začal proud přinášet další mrtvolky – ryby s bílými břichy, garnáty, mořské plže, kraby poustevníky, skvrnitě i zelené murény, langusty všech velikostí. Bond sledoval, jak je míjejí bezvládná těla, jakoby poháněná závanem smrti. Barvy postupně bledly. Pětilibrový čtverzubec bojoval se smrtí. Kousek dál se u rifu čeřila voda, jak se větší ryby snažily dostat do bezpečí. Ježovky se před Bondovými očima jedna po druhé pouštěly útesu a vytvářely na dně inkoustové skvrny.

Bond ucítil na rameni dotek ruky. Pan Krest měl zarudlé oči od slunce a rty natřené bílým opalovacím krémem. „Kde máte tu zatracenou rybu?“ zařval na Bonda.

Bond si zdvihl brýle. „Zřejmě se jí podařilo uniknout, ještě než se k ní ta látka dostala. Stále ji hledám.“

Nečekal na Krestovu odpověď a rychle se znovu ponořil. Masakr stále trval, mrtvol přibývalo. Teď už však musela být smrtící skvrna pryč. Už tu musí být bezpečně, kdyby se náhodou vrátila ryba, jeho ryba, již zachránil. Náhle ztuhl. V dálce se růžově zabýsklo.

A znovu. To už k němu bludištěm rifu připlouvala Hildebrandova rarita.

Bez ohledu na pana Kresta zdvihl Bond ruku z vody a plácl na hladinu. Ryba však plavala dál. Bond odjistil harpunu a vypálil jejím směrem. Bez účinku. Postavil se a začal se k ní brodit přes roztroušené mrtvolky ryb. Krásná růžovo-černá ryba se zastavila a zachvěla se. Pak prudce vyrazila dolů, zaryla se do dna u Bondových nohou a znehybněla. Stačilo se sehnout a sebrat ji. Vešla se přesně do dlaně. Bond cítil jemné píchání její hřbetní ploutve. Vytáhl ji těsně pod hladinu, jako by jí chtěl zachovat barvy. Došel s ní k panu Krestovi a podal mu ji. „Tady je.“ Pak odplaval ke břehu. Toho večera se vydala jachta Wavekrest na zpáteční cestu vytyčenou na hladině obrovským žlutým měsícem. Pan Krest prohlásil, že uspořádá mejdan. „Musíme to oslavit, Liz. Tohle je senzační, senzační den. Skončili jsme tu a můžeme vypadnout z těch zatracených Seychel zpátky do civilizace. Co kdybychom se zastavili v Mombase, až naložíme tu želvu a toho zatraceného papouška? Zaletíme do Nairobi a odtud velkým letadlem do Říma, Benátek, Paříže – kam budeš chtít. Co říkáš, poklade?“ Vzal jí bradu a tváře do dlaně a našpulil jí rty, na které ji suše políbil. Bond si všiml, že dívka má pevně zavřené oči. Když ji pan Krest pustil, promnula si obličej, na němž byly znatelné bílé otisky jeho prstů.

„Jé, Milte,“ řekla v polosmíchu, „málem jsi mě rozmačkal. Ty neznáš svou sílu. Tak se pustíme do oslav, ne? Myslím, že si opravdu užijeme. A ta Paříž mě vážně láká. Tak do toho, ne? Co si mám dát k večeři?“

„Sakra – samozřejmě kaviár. Jednu tu dvoulibrovou konzervu od firmy Hammacher Schlemmer – to je kaviár jak desítky broky – a další dobrotu. A růžové šampaňské.“ Obrátil se k Bondovi. „Souhlasíte, přáteli?“

„To by mohla být skvělá večeře,“ odpověděl Bond a vzápětí změnil téma. „Co jste udělal s tím unikátem?“

„Je ve formalinu. Nahoře na člunové palubě. Je tam několik nádob s dalšími exempláři, které jsme cestou nasbírali – ryby, korýši a tak. Všechno hezky uložené v naší domácí márnici. Řekli nám, že je tak máme uchovávat. Tu zatracenou rybu pošleme letadlem, hned jak se dostanem do civilizace. Nejdřív uspořádám tiskovku. Musím to trochu rozvířit v našich novinách. Už jsem telegrafoval do Smithsonova institutu a do tiskových agentur. Mí účetní s potěšením ukážou těm chlapečkům z bernáku pár novinových výstřížků.“

Pan Krest se toho večera velice opil. Navenek se to však příliš neprojevalo. Jen trochu ztišil a zpomalil bogartovský hlas a rozvážněji otáčel hlavou. Když si opětovně zapaloval doutník, s každým zapálením nechával hořet zapalovač déle, a převrhl jednu sklenici. Nejvíce se jeho opilost projevovala v tom, co říkal. Drala se z něj zuřivá krutost, patologická touha ublížit. Hned po večeři se stal jejím terčem James Bond. Dostalo se mu tiché přednášky, proč Evropa

s Anglií a Francií v čele je pro svět stále menším přínosem. Dneska, prohlásil pan Krest, jsou na světě jen tři mocnosti – Amerika, Rusko a Čína. Ty mají rozehranou velkou partii pokeru a nikdo jiný nemá žetony ani karty, aby se přidal. Občas nějaké hodné menší zemičky jako Anglii – připustil, že v minulosti mohla hrát první ligu – půjčí trochu peněz, aby si mohla zahrát s dospělými. Jde však o pouhou starosvětskou zdvořilost prokázanou kamarádovi z klubu, který zkrachoval. Ne. Anglie – milí lidé, samozřejmě, dobří sportovci – je země, která už má jen památky a královnu. Francie? Ta spoléhá jen na dobré jídlo a přístupné ženy. Itálie? Slunce a špagety. Jakési sanatorium. Německo? To má ještě určitý gajst, ale po dvou prohraných válkách je vyřízené. Zbytek světa odbyl pan Krest několika obdobnými stručnými poznámkami a pak se zeptal Bonda na jeho mínění.

Bond byl panem Krestem celkově unaven. Jeho názor označil za příliš zjednodušený až naivní. „Vaše argumenty,“ řekl mu, „mi připomínají jeden ostrý aforismus, který jsem kdysi o Americe slyšel. Zajímá vás?“

„Jistě, jistě.“

„Amerika prý dospěla z dětství do stáří, aniž si prožila dospělost.“

Pan Krest se na Bonda zamyšleně podíval. „To není špatné, Jime,“ řekl po chvíli. Přivřel oči a obrátil se k manželce. „Ty s tou Jimovou poznámkou budeš asi trochu souhlasit, co, poklade? Vzpomínám si, jak jsi jednou řekla, že na Američanech je něco dětinského. Pamatuješ?“

„Ale Milte.“ Liz Krestová se do očí vloudila úzkost. Měla neblahé tušení. „Jak to může vytahovat? Víš, že to byla jen náhodná poznámka o humoristických přílohách novin. Samozřejmě, že nesouhlasím s tím, co James říká. Stejně to byl jen vtip, ne, Jamesi?“

„Samozřejmě,“ přikývl Bond. „Podobně jako když pan Krest řekl, že Anglie má jen zříceniny a královnu.“

Pan Krest stále pozoroval manželku. „Blbost, poklade. Nejsi trochu nervózní? Jistěže to byl vtip.“ Na chvíli se odmlčel.

„Ten si budu pamatovat. Ten si budu určitě pamatovat.“

Bond odhadoval, že Krest má v sobě dobrou jednu láhev různých druhů alkoholu, převážně whisky. Vypadalo to, že pokud v nejbližší době nespadne pod stůl, bude mu muset dát jednu pořádnou pěstí. Teď se zrovna dal do poučování Fidela Barbeyho. „Tyhle ostrovy jsou vaše, Fido. Když jsem je poprvé uviděl na mapě, myslel jsem, že tu stránu posraly mouchy.“ Pan Krest se zasmál. „Dokonce jsem se snažil smést je rukou. Pak jsem si o nich něco přečetl a připadalo mi, že ten první dojem byl skoro přesný. Nejsou k ničemu, co, Fido? Nechápu, proč odtud inteligentní člověk jako vy nevypadne. Povalování na pláži není žádný život. I když jsem slyšel, že jeden člen vaší rodiny měl přes sto nemanželských dětí. To je možná to lákadlo, ne, příteli?“ usmál se pan Krest chápavě.

„To byl můj strýc Gaston,“ řekl Fidele Barbey nevzrušeně. „Zbytek rodiny to neschvaluje. Značně to odčerpalo rodinné jmění.“ „Rodinné jmění, jo?“ Pan Krest mrkl na Bonda. „A v čem ho máte? V kauri?“

„Ne tak docela.“ Fidele Barbey nebyl zvyklý na takový druh neomalenosti a byl zjevně trochu v rozpacích. „I když musím říct, že jsme docela vydělali na želvích krunýřích a perleti. Ale to bylo před sto lety, kdy byla po těchhle věcech velká poptávka. Naši hlavní obchodní komoditou byla vždycky kopra.“

„V těch nemanželských parchantech jste měli levnou pracovní sílu, ne? Dobrý nápad. Kdybych si to tak mohl zařídit já.“ Podíval se úkosem na svou ženu a koutky úst mu ještě více povisly. Než stačil prohodit další nehoráznost, Bond si odsunul židli a vyšel na spojovací palubu.

Po deseti minutách Bond uslyšel někoho tiše sestupovat po schůdkách z člunové paluby. Obrátil se a uviděl Liz Krestovou. „Řekla jsem, že jdu spát,“ zašeptala stísněně, když k němu došla. „Ale pak jsem se rozhodla, že se podívám, jestli vám něco nechybí. Asi nejsem moc dobrá hostitelka. Vy chcete spát venku?“

„Dávám přednost čerstvému vzduchu před tím konzervovaným v kajutě. A taky se rád dívám na hvězdy. Tolik jsem jich snad ještě neviděl.“

„Mně se nejvíce líbí Orionův pás a Jižní kříž,“ chopila se vděčně příjemného tématu. „Když jsem byla malá, myslela jsem si, že hvězdy jsou díry do oblohy. Že svět je potažen nějakým černým sukem a za ním je zářivý vesmír. A že hvězdy jsou díry v tom suknu, jimiž to zářivé světlo prosvítá. Děti mají mnohdy bláznivé představy.“ Podívala se na něj, jako by se bála, že se jí začne posmívat.

„Asi máte pravdu,“ řekl Bond. „Člověk by neměl věřit všemu, co říkají vědci. Jejich teorie jsou nudné. A kdeže jste to tenkrát žila?“

„V Ringwoodu, to je v New Forestu. Ideální místo pro dětství.“

Ráda bych se tam jednou vrátila.“

„Od té doby jste toho asi hodně prožila,“ řekl Bond. „Třeba by vám to tam teď připadalo nudné.“

Jemně se dotkla jeho rukávu. „Tohle neříkejte, prosím. Nechápete, že –“ v tichém hlase se ozval podtón zoufalství – „se mi strašně stýská po tom, co mají jiní lidé – obyčejní lidé.“ Nervózně se zasmála. „Asi mi nebudete věřit, ale chvíli si takhle promluvit s někým, jako jste vy, je něco, co už jsem skoro zapomněla.“ Náhle ho vzala za ruku a pevně mu ji stiskla. „Promiňte. Strašně jsem to chtěla udělat. A teď jdu do postele.“

Za nimi se ozval Krestův tichý hlas. Výslovnost mu už dělala potíže, ale odděloval jednotlivá slova. „Ale, ale. Copak to tu máme? Krocení krásy potápěčským zvířetem.“

Pan Krest stál u dveří vedoucích do salonu. Byl rozkročený a rukama se opíral o překlad. V nasvícených dveřích vypadal jako pavíán. Ze salonu vyvanul chladný vzduch a na okamžik ochladil noční vzduch na spojovací palubě. Pan Krest vyšel ze dveří a zavřel je za sebou.

Bond mu vykročil naproti. Ruce měl svěšené podél těla. Odhadoval vzdálenost k jeho solaru. „Nedělejte ukvapené závěry, pane Kreste,“ řekl. „A dávejte si pozor na jazyk. Až do téhle chvíle jste měl štěstí, že jste nepřišel k úrazu. Dál už ho nepokoušejte. Jste opilý. Jděte se vyspat.“

„Ohó! Pán si troufá.“ Pan Krest se pomalu obrátil ke své manželce a opovržlivě ohrnul horní ret. Vytáhl z kapsy stříbrnou pišťalku s kroužkem a navlékl si ji na prst. „On vůbec není v obraze, že ne, poklade? Tys mu asi neřekla, že ti

Germáni tam na přídi tu nejsou jen na ozdobu?“ Znovu se obrátil k Bondovi. „Příteli, ještě krok a já zapískám – jen jednou. A víte, co se stane? Někdo spadne přes palubu,“ ukázal na moře. „Chudák pan Bond. Taková smůla. Loď se pro něj vrátí a nešťastnou náhodou ho rozsekají dva lodní šrouby. Věřil byste tomu, jakou smůlu by měl náš milý přítel Jim, kterého jsme měli všichni tak rádi?“ Pan Krest se zhoupl na chodidlech. „Už je vám to jasné, Jime? Takže se radši znovu spřátelíme a půjdeme si schrupnout.“ Chytil se překladu dveří a obrátil se k manželce. „Pojď, poklade. Je čas jít do postele.“

„Jistě, Milte.“ Vystrašeně uhnula pohledem. „Dobrou noc, Jamesi.“ Spěšně proklouzla pod Krestovou rukou a odběhla do salonu.

„Neberte si to tak, příteli,“ řekl Krest. „Odpusťme si, co jsme si, ne?“

Bond neodpověděl a stále upíral na Kresta nepřátelský pohled. Pan Krest se nejistě zasmál. „Jak myslíte,“ řekl. Otočil se, vešel do salonu a zavřel za sebou dveře. Bond oknem viděl, jak nejistě přešel místnost a zhasl. Když vešel do chodby, na okamžik se objevilo světlo z jeho kajuty. Pak se uvnitř rozhostila tma.

Bond pokrčil rameny. Bože, co je to za člověka? Opřel se o zábradlí a pozoroval záblesky hvězd ve zčeřené brázdě za lodí. Potřeboval si pročistit mysl a uvolnit napjaté tělo.

Půl hodiny nato se umyl ve sprše posádky na přídi a začal si slát na palubě. Vtom uslyšel srdcervoucí výkřik Liz Krestové, který proťal noc a jakoby násilně zanikl. Bond proběhl salonem a chodbičkou a zastavil se s rukou na klíce Krestovy kajuty. Přes dívčiny vzlyky slyšel tiché ševlení mužova hlasu. Pustil kliku. Co s tím on má společného. Jsou přece manželé. Jestli si to ona od něj nechává líbit a nezabije ho nebo ho neopustí, proč by si měl hrát na Sira Calahada? Bond se vrátil chodbičkou do salonu, kde ho zastihl další výkřik, tentokrát tlumenější. Bond zaklel, vyšel ven, lehl si a snažil se soustředit na tiché dunění motorů. Myšlenky mu však stále zalétaly k paní Krestové. Jak může být tak poddajná? Nebo je to tím, že ženy se téměř ve všem přizpůsobují svým mužům? Ve všem kromě lhostejnosti? Bond se od těchto myšlenek nedokázal odpoutat a spánek se mu stále vzdaloval.

Když hodinu na to začal usínat, uslyšel z člunové paluby nad sebou Krestovo chrápání. Už jednou, uprostřed druhé noci po vyplutí z Port Victoria, opustil Krest svou kabinu a ustlal si v připraveném hamaku zavěšeném mezi motorovým a záchranným člunem. Tehdy ale nechrápal. Ted' vydával chrčivé zvuky z hlubokého spánku způsobeného modrými prášky na spaní a přemírou alkoholu.

Tohle už bylo příliš. Bond se podíval na hodinky. Půl druhé. Rozhodl se, že pokud to chrápání do deseti minut neustane, půjde do Barbeyho kabiny a vyspí se na podlaze, i kdyby se ráno měl probudit ztuhlý a prochladlý. Sledoval, jak se svítící minutová ručička pomalu sune nahoru. Ted' Vyskočil a chystal se oblékat, když se shora z člunové paluby ozval těžký úder, následovaný nějakým škrábáním a příšerným dávením a chroptěním. Vypadl snad pan Krest z hamaku? Bond váhavě odložil košili a šortky, došel k žebříku a začal stoupat. Když měl oči na úrovni člunové paluby, dávení ustalo. Vystřídal je ještě strašnější zvuk – rychlé bubnování podpatků. Ten zvuk Bond znal. Vyběhl po posledních příčlích. Na palubě ležela na zádech postava s roztáženými rukama a nohama. Bond se u ní zastavil a pomalu si klekl. Děsivost výrazu udušeného Kresta byla umocněna něčím ještě strašlivějším – z úst mu nevyčníval jazyk, ale ocas růžovo-černé ryby. Byla to Hildebrandova rarita.

Ten člověk zemřel strašlivou smrtí. Když mu někdo nacpal rybu do úst, snažil se ji zřejmě zoufale vytáhnout, ale ostny hřbetní a řitní ploutve se mu zevnitř zapíchly do tváří a nyní vyčnívaly ven. Bond se zachvěl. Smrt musela nastat během minuty. Ale jaká to byla minuta!

Bond pomalu vstal. Došel k polici se skleněnými válci a nahlédl pod ochrannou plachtu. Plastový uzávěr posledního válce ležel na palubě vedle police. Bond ho pečlivě otřel plachtovinou, zdvihl ho nehty dvou prstů a položil na válec. Pak se vrátil k mrtvole. Kdo z těch dvou to udělal? Použití vzácného exempláře jako smrtícího nástroje by poukazovalo na ďábelskou zášť ženy. Důvody k tomu rozhodně měla. Krutost provedení a určitý morbidní humor by zase odpovídaly kreolské krvi Fidela Barbeyho. „Je lui ai foutu son sacré poisson dans la gueule.“ Bond ho úplně slyšel. Jestliže ho po Bondově odchodu ze salonu pan Krest ještě trochu popichoval, zvláště kvůli rodině a jeho milovaným ostrovům, Fidele Barbey ho rozhodně nezbil ani na místě neprobodl, ale vyčkával a přemýšlel.

„Nacpal jsem mu tu jeho slavnou rybu do huby.“ – pozn. překladatele

Bond se rozhlédl po palubě. Chrápání mohlo být signálem pro oba. Na člunovou palubu vedly žebříky z obou stran kabinové paluby. Muž u kormidla v kabině na přídi by přes hluk motorů neslyšel nic. Vytáhnout malou rybku z formalinu a strčit ji Krestovi do otevřených úst bylo otázkou několika vteřin. Ať už to udělal kdokoli, rozhodně nemyslel na následky – na nevyhnutelné vyšetřování, možná i soudní proces, v němž by ostatně byl podezřelý i Bond. V každém případě by se všichni ocitli ve velice nepříjemné situaci.

Bond se rozhodl jednat. Podíval se přes okraj člunové paluby. Podél celé lodi se táhl tři stopy široký pruh nižší paluby, ohraničený dvě stopy vysokým zábradlím. Mohl pan Krest přepadnout do moře, kdyby se utrhł hamak a on se skutálel pod motorovým člunem přes okraj člunové paluby? Na tomhle klidném moři těžko, ale přesto se Bond rozhodl to takhle nastražit.

Došel si do salonu pro nůž, jímž opatrně roztřepil a pak přetřhl nosné lano hamaku, který celkem věrohodně spadl na palubu. Vlhkým hadrem pak setřel skvrny krve na dřevěné podlaze a kapky formalinu směřující k polici se vzorky. Pak ho čekal nejtěžší úkol – manipulace s mrtvolou. Sestoupil po žebříku, zapřel se a strhl ji na sebe. Zapotácel se pod její opileckou tíhou a hodil ji přes zábradlí. Zhlédl ještě odporně opuchlý obličej a ovanul ho zatuchlý pach whisky. Pak už se ozvalo jen mocné šplouchnutí a mrtvola se kolébavě vzdalovala ve vlnkách brázdy za lodí. Bond se opřel o dveře do salonu, připraven uniknout, kdyby se kormidelník přišel podívat, co se děje. Z příde se však neozýval žádný zvuk a kovové dunění motorů zůstávalo neměnné.

Bond si zhluboka povzdechl. Jen velmi šťastný koroner by v tom hledal něco jiného než nešťastnou náhodu. Vrátil se zpět na člunovou palubu, ještě jednou se rozhlédl kolem, zbavil se nože a mokrého hadru, slezl dolů a uložil se k

spánku. Bylo čtvrt na tři. Během deseti minut usnul.

Zvýšili rychlost na dvanáct uzlů a v šest hodin večer byli u Severního mysu. Za nimi plála nad akvamarinovým mořem rudozlatá obloha. Dva muži s ženou uprostřed stáli u zábradlí spojovací paluby a přes perleťovou hladinu pozorovali pás pobřeží. Liz Krestová na sobě měla bílé šaty s černým páskem a černo-bílým šátkem kolem krku. Smuteční barvy jí ladily k zlatavé pokožce. Všichni tři stáli nehybně, zahlobání sami do sebe, každý se svým vlastním tajemstvím a touhou dát najevo ostatním, že neprozradí ta jejich.

Mezi těmi třemi, kteří šli tak pozdě spát, vzniklo jisté spiklenectví. Ani Bonda neprobudilo slunce před desátou hodinou. Než se došel podívat na Fidela Barbeyho, osprchoval se v koupelně posádky a prohodil pár slov s kormidelníkem. Fidele byl ještě v posteli a tvrdil, že má kocovinu. Nebyl moc hrubý na pana Kresta? Nevzpomínal si na nic kromě toho, že na něj byl pan Krest sprostý. „Pamatuješ, co jsem ti o něm řekl hned na začátku, Jamesi? Že je to parchant všech parchantů. Už se mnou souhlasíš? Jednou mu tu jeho nevymáchanou hubu někdo zavře.“

Už se stalo. Bond si v lodní kuchyni připravil snídani. Když začal jíst, vešla Liz Krestová. Měla na sobě bílé kimono ke kolenům. Bond si všiml temných kruhů pod očima. Snídani jedla vstoje, ale vypadala klidně a vyrovnaně. „Omlouvám se za včerejší večer,“ zašeptala spiklenecky. „Myslím, že jsem to trochu přehnala s pitím. Ale omluvte prosím Milte. On je vážně strašně milý, ale když to přežene, začne zlobit. Ráno toho pak lituje, to uvidíte.“

Když Bond osaměl a do jedenácti se nikdo neukázal, rozhodl se urychlit spád událostí. Liz Krestová ležela na břiše na spojovací palubě a četla si časopis. Bond se na ni zkoumavě zahleděl. „Mimochodem,“ řekl, „kde máte manžela? Ještě vyspává?“

Zamračila se. „Pravděpodobně. Odešel spát do hamaku na člunové palubě, ale nemám ponětí kdy. Vzala jsem si prášek na spaní a tvrdě usnula.“

Fidele Barbey měl zrovna nahozeno na kranase. „Asi bude v kormidelně,“ prohlásil, aniž se ohlédl.

„Jestli pořád spí na člunové palubě,“ řekl Bond, „tak se pěkně spálí.“

„Chudáček Milt!“ zvolala paní Krestová. „Tohle mě vůbec nenapadlo. Jdu se tam podívat.“ S těmito slovy odešla k žebříku.

Zastavila se, když měla hlavu nad úrovní člunové paluby. „Jime,“ zavolala dolů úzkostlivě, „on tu není. A hamak je utržený.“

„Fidele má nejspíš pravdu,“ řekl Bond. „Jdu se podívat na před.“

V kormidelně byl Fritz, lodní důstojník a strojník. „Neviděli jste pana Kresta?“ zeptal se Bond.

Fritze to zjevně zmátl. „Ne, pane, proč? Stalo se něco?“

Bond se zatvářil starostlivě. „Na zádi není. Musíme se po něm podívat. Spal na člunové palubě. Tam ale není a hamak je utržený. Včera večer to trochu přehnal. Tak pojďte, zvedejte se!“

Když dospěli k jednoznačnému závěru, Liz Krestová předvedla krátký, ale věrohodný hysterický záchvat. Bond ji odvedl do její kajuty a zanechal ji slzám. „Nebojte se, Liz,“ řekl. „Zůstaňte tady, já na všechno dohlédnu. Musíme poslat radiogram do Port Victoria a tak. Řeknu Fritzovi, ať zvýší rychlost. Obávám se, že by bylo zbytečné se vracet. Musel spadnout přes palubu v noci, kdy ho nikdo neviděl, ale teď už je dobrých šest hodin světlo. A šest hodin je na moři strašně dlouhá doba.“

„Myslíte žraloky a podobně?“ Bond přikývl.

„Ach můj Milte! Chudáčku Milte! Proč se to muselo stát?“ zalkala.

Bond vyšel z kajuty a tiše za sebou zavřel dveře.

Jachta obeplula Dělový mys a snížila rychlost. Vplula do širokého zálivu, jehož hladina v pozdním světle citronově a šedě pableskovala, a zamířila k přístavišti. Malé městečko pod horami už zalil indigový stín, z něhož zářila žlutá světla. Bond viděl, jak jim od Dlouhého mola vyplouvá naproti celnická loď. Zpráva už nepochybně pronikla z radiové stanice do Seychelského klubu a přes řidiče a služebnictvo jeho členů do města.

Liz Krestová se obrátila k Bondovi. „Začínám být nervózní. Podržte mě teď trochu – přes všechny ty formality?“

„Samozřejmě.“

„Nemějte strach,“ uklidňoval ji Fidele Barbey. „Všichni ti lidé jsou mí přátelé. A předseda nejvyššího soudu je můj strýc. Vypovídat musíme všichni. Nejspíš nás to čeká hned zítra. Pozitíí budete moc odjet.“

„Vážně?“ Pod očima se jí zarosil pot. „Problém je v tom, že vlastně nevím, kam bych měla odjet, ani co bych měla udělat. Možná,“ zaváhala a vyhnula se Bondovu pohledu, „možná by mě mohl tady James doprovodit do Mombasy. Stejně tam jedete a se mnou byste se tam dostal o den dřív než tou vaší lodí.“

Bond si zapálil cigaretu, aby skryl rozpaky. Čtyři dny na nádherné jachtě s nádhernou dívkou! Vzápětí si vzpomněl na ocas ryby trčící z napučených úst. Byla to ona? Nebo to udělal Fidele s vědomím, že jeho strýcové a bratrance z Mahe se postarají, aby se mu nic nestalo? „To je od vás moc hezké, Liz,“ řekl Bond. „Samozřejmě pojedu rád.“

„Bravo, příteli,“ zasmál se Fidele Barbey. „Docela rád bych byl na tvém místě, i když bych nechtěl nést tu obrovskou zodpovědnost za tu rybu. Předpokládám, že vás Smithsonianův institut bude bombardovat telegramy. Nezapomeňte, že vy oba jste teď opatrovníky vědeckého Koh-i-nooru. A víte, jací jsou Američané. Budou vás obtěžovat k smrti, dokud ji nedostanou.“

Bond se tvrdě zahleděl na dívku. Takže to musela být ona. Měl by se teď nějak vymluvit. Na té vraždě bylo něco příšerného.

Její nádherné upřímné oči však jeho pohledu neuhnuly. „To nebude žádný problém,“ odpověděla Fidelu Barbeymu, „rozhodla jsem se ji věnovat Britskému muzeu.“

James Bond si všiml, že teď se jí potem zarosily i spánky. Ale koneckonců byl velice horký večer...

Dunění motorů ustalo a zálivem se rozlehlo zarachocení kotevního řetězu.

Poznámka překladatele:

Hned u titulu se čtenář zřejmě zarazí, neboť volně inspirovaný film převzal doslovný název originálu knihy „Jen pro tvé oči“. Schválně píšu „volně inspirovaný“ – překládal jsem tuším šest zfilmovaných bondovek a měl jsem možnost posoudit, jak se jejich tvůrci drží, či spíše nedrží, knižní předlohy. Proti názvu filmu nemohu nic namítat, zde jde ovšem o dvojsmysl, v němž hrají důležitou roli dívčí oči. Jak čtenář pozná, název knihy vychází z jediné věty, kterou pronáší M k Bondovi. Myslím, že ani nejslabomyslnější překladatel by starému admirálovi, předávajícímu Bondovi tajný svazek, nevložil do úst větu: „Jen pro tvé oči.“ Ostatně For Your Eyes Only je skutečně standardní označení tajného materiálu určující jeho přístupnost úzce vymezené skupině osob. V české stupnici utajení nemá přesný ekvivalent, proto jsem volil fiktivní označení spadající mezi „Tajné“ a „Důvěrné“. Koneckonců se domnívám, že i název Velmi důvěrné se dá vyložit dvěma způsoby.

Název první povídky, již jednou přeložené, je parafrází na loveckou píseň z počátku devatenáctého století, v níž se zpívá: „From the drag to the chase, from the chase to the view, from the view to the death in the morning,“ tedy volně přeloženo „Od slídění k honitbě, z honitby na čekanou, z posedu číhá ranní smrt“. (Pan Fleming parafrázoval „From a View to a Kill“). Z toho jsem vycházel při volbě odlišného názvu.

Ivan Němeček

Velmi důvěrné - to je pět tajných nahlédnutí do života britského agenta 007, Jamese Bonda.

Zákeřná vražda britského agenta poblíž Paříže, poprava kubánských vrahů v severní Americe, láska a nenávist na Bermudách, pašování heroinu v Benátkách a v Římě, tajemná smrt na Seychelách.